

Ivan Pernar

Mehanika novca

za one koji žele znati više o novcu

[[download](#)]

<http://www.s-p.hr/download/Mehanika-novca.pdf>

1. poglavlje

“Evo osobne”, rekao je Ivan na ulazu u prekršajni sud u Aveniji Dubrovnik. Nije mu to bio prvi put da izlazi pred suca, međutim ovaj put nije se radilo o uobičajenom ročištu, došao je na čitanje presude.

Hodnik na prvom katu bio je dugačak, ispred vrata sobe 109 nije bilo nikoga. Pomalo sablasnu atmosferu prekinula je zapisničarka otvorivši vrata.

“Uđite”, rekla je.

“Hvala”, rekao je Ivan i ušao u skromno uređenu prostoriju.

"Izvolite sjesti", rekla je potom sutkinja i nedugo zatim pomalo rutinski počela čitati presudu.

"U ime Republike Hrvatske prekršajni sud u Zagrebu, po sutkinji Katarini Jurišić, uz sudjelovanje Vlaste Janton Ferenčić kao zapisničarke, u prekršajnom predmetu protiv okrivljenika Ivana Pernara, zbog prekršaja iz članka 11. podstavak 5. Zakona o javnom okupljanju, povodom optužnoj prijedloga PUZ, 1. PP broj 511-19-27/5-P-216-11 od 23.3.2011. g. Nakon glavne i javne rasprave održane dana 12. travnja 2012. g. dana 16. travnja 2012. objavio je i presudio je:

Okrivljenik Ivan Pernar, od oca Hrvoja, r. 14.10.1985. u Zagrebu drž. RH, OIB 24578137233, VŠS, nezaposlen, nekažnjavan, s prebivalištem u Zagrebu, Pavlenski put br. 5 G.

KRIV JE

što je dana 17. ožujka 2011.g. u Zagrebu, nakon održanog javnog prosvjeda na Trgu Petra Preradovića, prekinuo prosvjed obrativši se okupljenim građanima putem megafona da je službeni dio prosvjeda završio i da slijedi dio koji svi više vole, te ih upitao gdje žele ići, a nakon što se konzultirao s nekoliko osoba, ponovno se obratio okupljenim građanima putem megafona govoreći 'Idemo gore', nakon čega je krenuo na čelu kolone držeći jedan štap transparenta ...

čime je počinio prekršaj iz čl. 11. podstavak 5. Zakona o javnom okupljanju, kažnjiv po čl. 34. st. 1. t. 2. istog Zakona, pa mu se na osnovi citiranog propisa, a uz primjenu čl. 37. st. 1. t. 3. Prekršajnog zakona izriče novčana kazna u iznosu od 2.000,00 kn".

Iako je sutkinja nastavila čitati presudu, njene riječi više nisu dopirale do njega. Za ono što je učinio nije osjećao niti najmanju krivnju ili kajanje. Naprotiv, svoju ulogu u vođenju prosvjeda protiv kriminalne i marionetske vlasti smatrao je privilegijom.

"Čak i kada bi mogao vratiti vrijeme u nazad - opet bi isto učinio", pomislio je.

Potom je prekinuo sutknju riječima "dovoljno ste rekli, ne moram ovo više slušati", te napustio prostoriju.

Izlazeći, osjetio je olakšanje jer je pravosudna farsa napokon bila gotova. Završio je još jedan u nizu postupaka kojeg je protiv njega vodila policija. Njihov smisao bio je jasan – zastrašivanje i represija

nad pojedincem koji se usudio izazvati i razotkriti sustav.

U isto to vrijeme u studentskoj menzi na drugoj strani grada trajala je rasprava između dva studenta ekonomije. Matej i Goran često su znali raspravljati o monetarnoj politici, a problem novca kao duga činio im se kao najaktualniji.

"Mislim da bi nekreditna emisija novca od strane države dovela do hiperinflacije", rekao je Matej.

"Znaš li uopće uzroke hiperinflacije", upitao ga je Goran.

"Ekonomski udžbenici uče nas da se hiperinflacija nikada ne pojavljuje dva puta na isti način, te da je njene uzroke gotovo nemoguće općenito definirati", stručno se izrazio Matej.

"Zašto se onda toliko bojiš nekreditne emisije novca?", opet ga je upitao Goran.

"Znam da smo u doba socijalizma imali hiperinflaciju", odgovorio je.

"Misliš li da je to povezano sa socijalističkim društvenim uređenjem?", uporan je bio Goran.

"Vjerojatno", zaključio je Matej.

"Moram ti reći da si u krivu, nijedna zemlja 'istočnog bloka' na čelu sa Sovjetskim savezom nije imala hiperinflaciju osim Mađarske neposredno nakon 2. svjetskog rata.

Štoviše, do pojave hiperinflacije u njima došlo je tek napuštanjem socijalizma kao društveno-političkog uređenja. U Ukrajni je hiperinflacija trajala između 1993. i 1995., u Rusiji 1992. - 1998., u Poljskoj 1989. - 1991., u Rumunjskoj 1990. - 1998., u Gruziji 1993. - 1995., a u Bjelorusiji 1994. - 1999.

Drugim riječima, hiperinflacija u socijalističkoj Jugoslaviji je prvenstveno bila 'domaći' problem i posljedica želje da se usprkos lošoj ekonomskoj politici svima omogući da imaju dovoljno novaca. U drugim socijalističkim zemljama komunistički režimi nisu tome težili pa je tamo vladala kronična besparica, posljedično nisu imali niti hiperinflaciju.

Naime, SFRJ je kao i ostale socijalističke zemlje iz ideoloških razloga težila uspostavi industrijskog umjesto potrošačkog društva. Npr. umjesto da država potiče proizvodnju traperica i tenisica, forsirala je izgradnju čeličana i koksara.

Umjesto da ulaže u prerađivačku industriju koja bi proizvodila robu široke potrošnje država je ulagala u proizvodnju oružja. Primjera radi od 1965. do 1989. na tehničku modernizaciju JNA (tenkove, minobacače, haubice, bestrzajne topove i sl.) potrošeno je 15,8 milijardi dolara. Da apsurd bude veći u isto to vrijeme vladala je nestašica elementarnih namirnica poput kave, mesa, ulja i šećera.

Ukoliko se država ponaša suprotno ekonomskim zakonitostima, logično je za očekivati da će biti stvoreni veliki gubici, a da bi se ti gubici pokrili potrebna je velika količina novca.

Velika monetarna ekspanzija rezultirala je galopirajućom inflacijom i na kraju slomom samog samoupravnog socijalizma.

Da skratim cijelu priču, Jugoslavija je imala hiperinflaciju isključivo radi pogrešne ekonomske politike. Suludo je strašiti ljude hiperinflacijom iz doba nekadašnjeg socijalizma u uvjetima današnje tržišne ekonomije", završio je svoju misao Goran.

"Hoćeš reći da uzrok hiperinflacije u doba Jugoslavije nije bila primarna emisija novca, nego izrazito velika državna potrošnja?", upitao ga je Matej.

"Upravo se o tome radi, čak i da država nije mogla raditi primarnu emisiju i da se morala zaduživati kod privatnih banaka za pokrivanje deficita svejedno bi došlo do hiperinflacije", pojasnio je Goran.

"Razumijem što hoćeš reći, hiperinflacija je posljedica goleme ekspanzije novčane mase, odnosno nekontroliranog proračunskog deficita", zaključio je Matej.

"Znaš li što se dogodilo u Njemačkoj", upitao ga je potom Goran.

"Premlad sam da bi se toga sjećao", uz smješak je odgovorio Matej.

"Od 1921. do 1924. imali su žestoku hiperinflaciju. Njen uzrok kao i u socijalističkoj Jugoslaviji bio je golemi proračunski deficit - čak 88%! Prihodi od poreza pokrivali su samo 12% proračunskih rashoda. Do listopada 1923. proračunski deficit narastao je na 99%", rekao je Goran.

"Čini se da je stvar vrlo jasna, problem je u nekontroliranom deficitu od strane države, a ne u nekreditnom novcu. Velik deficit dovesti će do ekspanzije novčane mase i hiperinflacije bez obzira na to pokriva li država deficit zaduživanjem ili nekreditnom emisijom novca", opet je zaključio Matej.

"Misliš li i dalje da bi nekreditna emisija novca mogla dovesti do hiperinflacije?", upitao ga je Goran.

"Više ne, ukoliko država kontrolira deficit - odnosno ukoliko deficit proračuna ne bude veći od 12%, nisu moguće niti veće stope inflacije od ciljanih, a kamo li hiperinflacija.

Ono što me šokira zapravo je sljedeće - iako je to očito iz aviona, nijedan monetarni ekonomist ne usuđuje se reći da je hiperinflacija posljedica nekontroliranog deficita, svi samo lupetaju da je uzrok hiperinflacije 'štampanje' novca. Naravno da je, ali ukoliko je deficit kontroliran jednostavno ne postoji novac koji bi mogao izazvati hiperinflaciju. Problem nije u samoj emisiji novca, tj. u njegovom štampanju nego u količini novo naštampanog novca.

Ukoliko država u jednoj godini poveća novčanu masu za 10%, ne može doći do porasta cijena od 1000%. Cijene uvijek rastu u skladu sa rastom novčane mase. To je jasno svakom razumnom čovjeku, pa ipak bankari straše ljude hiperinflacijom ukoliko bi vlast nad stvaranjem novca bila izmaknuta iz njihovih ruku.

Problem je zapravo moralne, a ne ekonomske naravi. Žele nas držati u trajnom ekonomskom ropstvu i razvlastiti od imovine - to je konačni cilj isključivo kreditnog sustava", završio je svoju misao Matej.

"Jesi li čitao znanstveni rad *Zaustavljanje tri velike inflacije*, kojeg su napisali ekonomisti Miguel Kiguel i Nissan Leviatan", potom ga je upitao Goran.

"Čuo sam za taj rad ali nisam znao da je javno objavljen", odgovorio je Matej.

"Svjetska banka ga je dugo držala pod oznakom tajnosti. Autori u njemu govore o nastanku, ali i prestanku hiperinflacije u Argentini, Brazilu i Peruu.

Kao glavni uzrok hiperinflacije u sve tri zemlje autori navode prevelik proračunski deficit. Isto tako, jednom kada je deficit stavljen pod kontrolu trenutno je prestala i sama hiperinflacija.

Primjer Argentine pokazuje još jednu izrazito zanimljivu stvar, hoće li u nekoj zemlji doći do hiperinflacije ili ne, ne ovisi čak niti o ekonomskom stanju u zemlji ili dostupnosti inozemnih kredita, već isključivo o veličini proračunskog deficita", rekao je Goran.

"Možeš li mi to pojasniti?", upitao ga je Matej.

"Vrlo je jednostavno, 1989. Argentina je imala inflaciju od 5000% na godišnjoj razini. Izlaz iz takve situacije pronašli su u pretvaranju središnje banke u mjenjačnicu, što je posljedično dovelo do ekonomskog uništenja države.

Od početka provođenja politike fiksnog tečaja 1991., do njenog konačnog sloma 2002. propao je velik dio njihove proizvodne ekonomije, a milijuni radnika ostali su bez posla.

Stabilizacijski plan koji rješava problem hiperinflacije pretvaranjem središnje banke u mjenjačnicu umjesto smanjenjem deficita ima mnoge negativne posljedice.

Prva je razvlaštenje države od svog profitnog kapitala - javna poduzeća prelaze u ruke stranih korporacija. Naime, privatizacija svega i svačega osnovni je uvijet za dobivanje kredita.

Druga je raspad proizvodne ekonomije i porast nezaposlenosti usljed nerealnog tečaja, najviše pate poljoprivreda i prerađivačka industrija.

Treća je teška kreditna kriza usljed neotplativosti duga unutar isključivo kreditnog sustava - tada propadaju i sve ostale grane ekonomije - građevinski sektor, trgovina i uslužne djelatnosti.

Četvrta je gubitak privatne imovine i pojava ekstremnih oblika siromaštva, ljudi ostaju bez stanova, kuća, automobila, nemaju dovoljno sredstava za pokrivanje osnovnih životnih potreba. Sve je više beskućnika, prosjaka i onih koji kopaju po smeću da bi preživjeli.

Peta je stagnirajuća inflacija, odnosno stagflacija.

Šesta i konačna je velika društvena podjela na nekolicinu bogatih i mnoštvo siromašnih, jaz između njih svakim je danom sve veći - nestaje srednji sloj.

Kada su se našli u katastrofalnoj ekonomskoj situaciji shvatili su da rješenje za hiperinflaciju nije pretvaranje središnje banke u mjenjačnicu, već smanjenje proračunskog deficita. Njegovim dovođenjem u razumne okvire učinili su hiperinflaciju nemogućom pojavom. Nema velikog deficita - nema hiperinflacije. Formula za uspjeh vrlo je jednostavna samo što ju političari ne žele primjeniti", zaključio je svoju misao Goran.

"Znam da Argentina provodi ekspanzivnu monetarnu politiku i da zato ima visoke stope gospodarskog

rasta, međutim nije mi jasno zašto inflacija na godišnjoj razini ne bi smjela biti veća od 9%", znatiželjno je upitao Matej.

"Stručna literatura daje jasan odgovor na to pitanje. Gospodarski rast ograničen je prirodnim i ljudskim potencijalima kao i stupnjem znanja i kapaciteta za iskorištavanje tih sposobnosti.

Nijedna zemlja na svijetu nije u stanju dugoročno ostvarivati godišnje stope rasta veće od 10%, također kao što se zemlja vrti oko sunca - tako se i ekonomija vrti oko novca.

Upravo je novac glavni faktor koji može omogućiti ili spriječiti veći gospodarski rast. Naime, gospodarski rast nikada ne može biti veći od stope inflacije. Ako je stopa inflacije 4% - gospodarski rast može biti 2%, ako je inflacija 7% - rast može biti 5%, ako je inflacija 9% - rast može biti 8.5%, međutim obrnuto nije moguće.

Drugim riječima, rast ukupne količine proizvoda i usluga mora pratiti i odgovarajuća monetarna ekspanzija, u suprotnom neće biti novca za njihovu potrošnju i njihova proizvodnja postaje besmislena iako na tržištu postoji potreba za njima.

Zato je osnovna uloga ekspanzivne monetarne politike puštanje u opticaj dovoljne količine novog novca koji bi omogućio maksimalan razvoj ekonomije, odnosno punu zaposlenost i što veći prosperitet društva u cjelini.

Novac mora biti u službi razvoja, u službi ekonomije i olakšati čovjeku život. U isključivo kreditnom sustavu novac nema tu ulogu, zato je sve više ljudi koji govore da je *novac zlo* ili *izvor svih zala*. Ne shvaćaju da je uzrok njihovih problema nedostatak novca, a ne novac sam po sebi, te da je rješenje u monetarnoj reformi, a ne u ukidanju novca", rekao je Goran.

"Znaš li za ijedno društvo u novijoj ljudskoj povijesti koje je ukinulo novac i vratilo se na robno-robnu razmjenu?", upitao ga je potom Matej.

"Samo za jedno - Kambodžu za vrijeme vladavine Pola Pota", odgovorio je Goran.

"Čuo sam za njega, ali ne znam kakvu je politiku provodio", nadovezao se Matej.

"Pol Pot je bio na čelu izrazito okrutnog komunističkog režima čiji su pripadnici bili poznati kao *Crveni Kmeri*.

Umjesto reforme monetarnog sustava baziranog na dugu - ukinuli su novac, digli u zrak zgradu središnje banke i zatvorili sve poslovnice banaka.

Potom su ukinuli privatno vlasništvo i kapitalizam kao društveno uređenje, te uveli neku vrstu seljačkog komunizma. Htjeli su uspostaviti besklasno društvo *savršene harmonije* tvrdeći da su *privatno vlasništvo i želja za profitom izvor egoizma i posljedične socijalne nepravde*.

Deklarativni ciljevi Pola Pota bili su *stvarna demokracija - čista kao dragulj i pravi socijalizam*. Da bi ih ostvario, ukinuo je sve političke stranke i protjerao skoro sve ljude iz gradova na selo. Na taj način htio je postići radikalnu transformaciju zemlje sa poljoprivredom kao temeljem ekonomije.

Da bi uspjeli proizvesti dovoljno hrane za svoje potrebe - u skladu sa državnim politikom *samodostatnosti*, cijeli je narod morao raditi u ropskim uvjetima u poljima riže koja su kasnije nazvana *polja smrti*.

Crveni Kmeri su u skladu sa svojim sloganom *ako imamo kanale imat ćemo vodu, ako imamo vodu imat ćemo rižu, ako imamo rižu tada imamo apsolutno sve*, organizirali radnike u *snage*. Prvu snagu činili su neoženjeni muškarci u dobi od 15-40 godina koji su kopali kanale i gradili brane, drugu snagu činili su oženjeni muškarci i žene koji su uzgajali rižu. Treću snagu činili su ljudi koji su bili stariji od 40 godina, a za zadaću su imali poslove poput pletenja, izrade košara i čuvanja djece.

Djeca mlađa od 15 godina uzgajala su povrće i perad. Svi su morali raditi između 10 i 12 sati na dan, a neki čak i više u izrazito teškim i nezdravim uvjetima. Na taj način uklonjene su sve klasne razlike, nije bilo nezaposlenih.

1977. na dan obljetnice Kampučijske komunističke partije Pol Pot je rekao: *Cijeli naš narod, cijela naša revolucionarna armija i svi naši kadrovi žive pod kolektivnim režimom kroz sustav društvene potpore*, potom je nabrajao vladine zasluge i zaključio govor riječima: *Iako još nismo došli do takvog stupnja blagostanja, životni standard našeg naroda dosegao je razinu koja svima omogućava zadovoljenje svih njihovih potreba*.

Ekonomski napredak njihovog režima nije bilo moguće mjeriti jer se nisu vodile statistike, nije bilo novčanih transakcija niti knjigovodstva. Ljudi koji su uspjeli pobjeći iz zemlje opisivali su uvjete života u rižinim poljima kao spartanske. Nije bilo dućana, poštanskih ureda i telefona.

Riža se nejednako distribuirala, partijske vođe, vojnici i radnici u tvornicama imali su dovoljno hrane, ali djeca, bolesni i stari patili su od neuhranjenosti i izgladnelosti. Sve u svemu, dva milijuna ljudi je bilo ubijeno ili skapalo od gladi za vrijeme njihove diktature", rekao je Goran.

"Žao mi je tih ljudi", odvratio je Matej.

"Koliko god to zvučalo nevjerojatno, moraš znati da i u našoj zemlji ima ljudi koji žele ukidanje privatnog vlasništva, novca, parlamentarne demokracije i općenito kapitalizma kao društvenog uređenja", sa nevjericom je ustvrdio Goran.

"Ništa me više ne čudi, ljudi su očajni i jednostavno ne vide izlaz iz trenutne situacije", rekao je potom Matej.

2. poglavlje

Ivan je u međuvremenu stigao kod svojih roditelja, majka ga je s nestrpljenjem iščekivala.

"Hoće li sve biti u redu?", zabrinuto ga je upitala.

"Kao i inače", mirno je odgovorio i sjeo za stol. Ručak je upravo bio gotov i zato nije puno pričao, gledao je vijesti na TV-u.

Spikerica je izvještavala o najnovijem poskupljenju javnog prijevoza za 40%, *korekcija cijena je potrebna* - govorio je glas s TV ekrana.

"Užas", komentirao je "imam uskoro dogovor s Damirom", dodao je - te potom na brzinu dovršio jelo, pozdravio se s roditeljima i krenuo prema Zapadnom kolodvoru kako bi ulovio *jedinicu*.

Nije niti sjeo u tramvaj, a poznati glas već je opominjao: *Ne zaboravite ZET karticu prisloniti na uređaj za registraciju prilikom svakog ulaska u vozilo*.

"Koji je smisao beskonačnog ponavljanja iste poruke", pitao se dok je promatrao obližnje zgrade. U tom trenutku načuo je razgovor dvoje mladih ljudi.

"Oni nad nama vrše pokus", s rezignacijom je rekla djevojka.

"Žele nas izdresirati kao pse", komentirao je mladić.

"Gube vrijeme s tim psihološkim forama, ne shvaćaju da ljudi ne mogu plaćati veću cijenu javnog prijevoza ako istovremeno imaju sve manje novca na raspolaganju", zaključila je djevojka.

"Primjetio sam da se sve više ljudi šverca iako su kontrole sve učestalije. Jesi li možda čula za inicijativu *Ne plaćam?*", upitao ju je.

"Kako da ne, imam letak njihov kod sebe", odgovorila je uz smješak i izvadila ga iz torbe.

"Daj da vidim", rekao je mladić i počeo ga čitati: "Podređivanje javnog dobra privatnom interesu prijetnja je svima nama, i zato se moramo oduprijeti naplaćivanju i aktivno početi solidarizirati s drugim putnicima. Napad na jednoga u ovom slučaju je napad na sve nas. Odbijamo ponovno platiti već plaćeno.

Lokalne vlasti financijske probleme gradskih poduzeća rješavaju pojačanom represijom – poskupljenjima, povećanjem kazni i pojačanim kontrolama.

Ako nemamo novca, ne možemo se voziti tramvajem, liječiti u bolnicama, školovati na fakultetima. Nameću nam da nosimo teret krize za koju nismo odgovorni".

"Ako sam dobro shvatila oni pozivaju sve da se švercaju i ne plaćaju javni prijevoz", zaključila je djevojka.

"Čini se da je tako", rekao je mladić i dodao: "Drugog izbora niti nemamo".

Ivan ih je promatrao sa strane i fasciniralo ga je koliko su ljudi pritisnuti od strane kreditnog sustava, pa ipak - kao da odbijaju razmišljati o novcu na apstraktnoj razini.

Svi bi htjeli da se njihov problem riješi, ali nitko ne bi da se sustav promijeni, a sve dok se sustav ne promijeni, nema niti rješenja njihovih problema.

Tramvaj je uskoro stigao do Trga bana Jelačića, a Ivan se uputio prema Damiru koji ga je čekao kod sata.

"Di si buraz, šta ima novog", upitao ga je Damir.

"Imao sam jednu zanimljivu raspravu", odgovorio je Ivan.

"Pričaj mi", rekao je Damir dok su se njih dvojica zaputila prema Kaptol centru.

"Razgovarao sam s Martinom i pitao me zašto je u Hrvatskoj došlo do hiperinflacije u vrijeme Hrvatskog dinara (HRD-a)", rekao je Ivan.

"Pretpostavljam radi velikog proračunskog deficita", zaključio je Damir.

"Točno, radi ratnog stanja, od '91 – '94 vlada je morala puno novca trošiti na obranu zemlje. Radi toga se količina novca ubrzano povećavala i posljedično je došlo do hiperinflacije. Međutim, postojao je još jedan uzrok - nije bilo devizne ravnoteže", napomenuo je Ivan.

"Hoćeš reći da nismo bili u stanju uvoz pokriti izvozom?", upitao ga je Damir.

"Pitanje devizne ravnoteže puno je složenije, mi ni sada ne možemo izvozom pokrивati uvoz - ali svejedno imamo deviznu ravnotežu", odgovorio je Ivan.

"Kako je to moguće?", upitao ga je Damir.

"Jednostavno, 2010. uvezli smo robe za 110 milijardi kuna, a izvezli smo za 64,8 milijarde kuna. Pa ipak, devizni prihodi od turizma iznosili su 46 milijardi kuna, odnosno 6,24 milijarde eura. Zahvaljujući devizama od turista naša zemlja ima deviznu ravnotežu", objasnio je Ivan.

"Ako sam te dobro shvatio, *stabilizacijski plan* kojim je tečaj kune fiksiran za euro trebao je biti privremen, odnosno HNB je trebala prestati biti mjenjačnica onog trenutka kada je rat završio, a strani turisti se vratili na naše more?", ponovno je upitao Damir.

"Upravo se o tome radi, međutim umjesto da država ponovno uspostavi monetarnu vlast, raznim koruptivnim radnjama ona je u potpunosti otuđena. Kako bi strane financijske institucije mogle imati potpunu kontrolu nad našom državom, kriminalno nastrojena vlada predala je u njihove ruke sve banke. Na taj način zemlja je gurnuta u ekonomsko ropstvo. Profitirali su jedino korumpirani političari koji nisu shvaćali stravične posljedice svojih odluka", zaključio je Ivan.

"Hoćeš reći da je strah ljudi od nekontrolirane hiperinflacije iz vremena samoupravnog socijalizma ili domovinskog rata u potpunosti neosnovan?", upitao ga je potom Damir.

"Sam donesi zaključak", rekao je Ivan i nastavio - "država trenutno ima deficit od samo 5-10% na godišnjoj razini, a istovremeno imamo deviznu ravnotežu. Može li u takvim uvjetima doći do inflacije od 1000% na godišnjoj razini".

"Tehnički je nemoguće. Ne postoji novac u opticaju koji bi mogao izazvati takvu inflaciju, to je jasno kao dan. Priče o nekontroliranoj hiperinflaciji ukoliko bi se uspostavio realan tečaj najobičnija su propagande od strane banaka i s njima povezanih interesnih krugova", zaključio je Damir.

"Sada ti je jasno zašto u školama nema financijskog obrazovanja. Osoba koja je informirana i shvaća narav novca na višoj je razini svijesti i stupnja razmišljanja od onih koji o novcu razmišljaju samo na pojavnjoj razini. Takva osoba posjeduje obrambene mehanizme uz pomoć kojih se može boriti protiv laži koje iznosi sustav. Procjepljena je s istinom, nitko ju više ne može uvjeriti da je isključivo kreditni sustav dugoročno održiv i da nema ništa loše u gubitku monetarnog suvereniteta", rekao je Ivan.

"To shvaćam, ali nije mi jasno na koji bi način mogli legalno vratiti banke koje smo u bescjenje prodali strancima", rekao je Damir.

"Sjećaš se kada sam govorio o monetarnoj reformi, tj. o ukidanju valutne klauzule i jednokratnoj (privremenoj) hiperinflaciji čiji je cilj razbijanje kreditne krize. Većina misli da je njen jedini cilj razbijanje nelikvidnosti, deblokada blokiranih tvrtki i građana, te spašavanje dužnika iz dužničkog ropstva, međutim njen cilj je i podržavljenje cijelog bankarskog sustava.

Naime, jednom kada se ukine valutna klauzula - svi krediti biti će trenutno pretvoreni u kunske, a depoziti na deviznim računima i dalje će ostati devizni. Drugim riječima, imovina banke, tj. plasirani krediti biti će obezvrijeđeni, a obveze banke ostati će iste budući da većina štedi u devizama.

Radi niske rezerve likvidnosti i činjenice da je 3/4 depozita imaginarno doći će do navale štediša na banke, a banke ih neće imati sa čime isplatiti. Doći će do urušavanja cijelog bankarskog sustava. U tom trenutku država svim bankama koje ne mogu namiriti štedišu oduzima dozvolu za rad i sanira ih, odnosno preuzima vlasništvo nad njima", objasnio je Ivan.

"Pretpostavljam da ih namjerava sanirati, odnosno podmiriti obveze banaka prema štedišama izravnom emisijom novca iz središnje banke, odnosno - pretvaranjem imaginarnih depozita u realne", zaključio je potom Damir.

"Točno tako, samo imaj na umu da država jamči isključivo za depozite koji nisu veći od 400.000 kuna, drugim riječima - odgovornost države prilično je ograničena. Pojedinci i strani ulagači koji imaju milijune eura na računima ostati će bez njih", dovršio je svoju misao Ivan.

"Red je da i oni snose teret krize, ne može se u beskonačnost udarati samo po sirotinji. Siromaštvo, kao i ropstvo nije prirodno stanje, ono je posljedica ljudskog djelovanja - samo ljudskim djelovanjem ono može biti i iskorijenjeno. Zato monetarna reforma nije samo čin milosrđa - već i pravde, budući da je zaštita ljudskog digniteta i dostojanstva temeljna zadaća svakog civiliziranog društva.

Sustav koji je postavljen na način da nekolicina postaje sve bogatija, dok većina propada u sve veću bijedu i siromaštvo naprosto je nehuman - protiv je čovjeka. Tim više što bogatstvo te nekolicine ne proizlazi iz truda ili rada, već isključivo iz njihove pozicije u piramidi moći koja je osnova financijskog sustava baziranog isključivo na kreditu", zaključio je Damir.

"U interesu je ljudi općenito, a pogotovo srednje klase da to shvate jer će inače ostati bez imovine", komentirao je Ivan.

"Sve je to meni jasno, ali ako je konačni cilj monetarne reforme podržavljenje bankarskog sustava i oslobađanje ljudi iz dužničkog ropstva, radi čega se mora raditi inflacija? Zar ne bi bilo jednostavnije nacionalizirati banke i otpisati dugove?, upitao ga je Damir.

"Zvuči jednostavnije ali zapravo nije. Naime, ukoliko država do vlasništva nad nekom bankom dođe kroz proces sanacije, tada ona odgovara samo i isključivo za osigurane depozite.

Imaj na umu i da je HNB mjenjačnica, te da su se banke morale vani zaduživati da bi plasirale kredite na domaćem tržištu, što znači da postoji velik inozemni dug poslovnih banaka.

Ukoliko bi država preuzela vlasništvo nad bankama kroz klasičnu nacionalizaciju, morala bi preuzeti i sve njihove obveze. S druge strane, ukoliko bi do vlasništva došla kroz proces sanacije, tada ne bi morala namiriti inozemne kreditore", odgovorio je Ivan.

"Kako je moguće da država u procesu sanacije mora podmiriti samo osiguranu štednju, a ne i ostale obveze banke?", upitao je potom Damir.

"Razlog je vrlo jednostavan - druge obveze nisu osigurane, nitko nije platio državi ili nekoj državnoj agenciji da jamči za to da će privatne banke moći vratiti novac svojim kreditorima. Zato se kreditori uvijek osiguraju za slučaj da vjerovnik propadne, npr. kada neka poslovna banka u Njemačkoj posuđuje novac Grčkoj, ona uplaćuje određeni postotak osiguravajućoj kući kako bi se zaštitila u slučaju da Grčka ne može vratiti dug.

Na taj način gubitak se prebija na osiguravajućim društvima koja su pristala na to da osiguravaju rizične kredite", odgovorio je Ivan.

"Shvaćam što hoćeš reći - da bi obveze neke banke bile otpisane ona prvo mora propasti", zaključio je potom Damir.

"Upravo se o tome radi, svakome je jasno da kreditni sustav prije ili kasnije nužno izaziva slom - bilo dužnika koji ne mogu vraćati kredite ili banaka koje ne mogu naplatiti svoja potraživanja. Upravo iz tog razloga - da bi se izbjegle buduće kreditne krize, nužno je uvesti nekreditnu emisiju novca. Samo ona može stvoriti dugoročno održiv i stabilan financijski sustav koji bi dužnicima omogućio vraćanje duga, a bankama naplatu svojih potraživanja.

Ljudi pri vrhu financijske oligarhije toga su itekako svjesni. Biagio Bossone bio je član izvršnog odbora MMF-a i jedan od izvršnih direktora Svjetske banke. Na summitu G-20 u Londonu 2009. g. bio je određen za vođu radne grupe koja je pripremala prijedloge za izlazak iz dužničke krize koja je tresla vodeće svjetske ekonomije.

U prijedlogu kojeg je sastavio pisalo je: *We propose a noncredit money system, where money creation is separated from lending.* Prevedeno na Hrvatski - *Mi predlažemo nekreditni novčani sustav, u kojem bi stvaranje novca bilo odvojeno od posudbe.* Njegov prijedlog je dakako odbijen, ali ne zato jer je bio znanstveno neispravan, već zato jer bi ugrozio interese nekolicine koja trenutno ima vlast nad novcem.

Ono što se naknadno dogodilo nedvojbeno je ukazalo na činjenicu da *kraljevima novca* nije do javne rasprave po tom pitanju. Biagio Bossone ubrzo je smjenjen sa svih funkcija, time je poslana jasna poruka svima koji su dio financijske oligarhije - Ili ćete štiti kreditni sustav i šutjeti o stvarnom uzroku kreditne krize, ili ćete izgubiti svoje pozicije.

Budući da preko političara kreditni sustav pod svojom kontrolom drži i obrazovni sustav jasno je da bi se svaki autoritet koji bi odlučio stati na stranu istine morao pozdraviti sa svojom karijerom.

Nažalost, narav ljudi je takva da se teško rastaju sa stečenim privilegijama, pogotovo kada se nalaze na pozicijama moći. Tu je ujedno i srž problema, kada ti kao laik pokušavaš ljudima ukazati na mane kreditnog sustava i na vrlo jednostavno rješenje, oni će osporavati tvoj autoritet tvrdeći da nemaš pojma o onome što govoriš budući da nisi niti stručnjak za financije, niti profesor ekonomije, ne shvaćajući da se te dvije grupe ljudi nikada neće usuditi stati na stranu istine, već će šutke promatrati teror koji banke provode nad ljudima.

Marin Škibola iz Rijeke mi je pričao o tome kako je u osnovnoj školi bio izvrgnut nasilju od strane huligana, naime, grupu njegovih prijatelja lokalni huligani su prisilili da *guraju zid*. Dok su oni gurali, huligani su im sugerirali da jače guraju, ili pak da ga pomaknu malo lijevo ili desno. Iako je svima bilo jasno da se zid ne miče, ovi su se morali iz *petnih žila* truditi da ga pomaknu jer bi inače dobili batine.

Na isti način funkcionira i kreditni sustav, bankari ustraju u tvrdnji da se dug mora vratiti iako je očito da je to nemoguće", rekao je Ivan.

"Hoćeš reći da naše društvo pokušava vratiti dug na isti način na koji grupa prijatelja pokušava pomaknuti zid?", upitao ga je Damir.

"Da, badava se muče i daju sve od sebe kada to jednostavno nije moguće, što prije to shvate to bolje za njih", zaključio je Ivan.

3. poglavlje

Poučnu i zabavnu igru Monopoly osmislila su braća Parker 1934.g. Mnoga djeca ju vole, međutim postavlja se pitanje - jesu li lekcije iz nje primjenjive i u stvarnom životu. Većina je odrasla u uvjerenju da jesu.

Pa ipak, bez obzira na sav trud koji ulažu, sve više ljudi propada usprkos tome što daju sve od sebe da bi uspjeli.

Za razliku od njih, Gerhard je kao dijete saznao gdje leži uzrok te naoko neobične pojave. Naime, obožavao je igrati Monopoly, ali često je gubio. To je u njemu izazivalo priličnu frustraciju. Kako bi ga utješio, otac ga je jednom prilikom pozvao u svoju radnu sobu i upitao: "Zašto se toliko uznemiravaš oko te igre?"

"Postoje ljudi koji znaju bolje upravljati imovinom i uspješniji su u pregovaranju od mene", odgovorio je Gerhard.

"Kakve to ima veze?", potom ga je upitao otac.

"Bojim se gubitka u stvarnom životu", uzvratio je Gerhard.

"To je samo igra", rekao mu je otac i nastavio - "Tvoji protivnici u igri nemaju nikakve šanse protiv tebe u stvarnom životu".

"Kako to misliš?", upitao ga je Gerhard.

"Vrlo je jednostavno, jesi li primjetio da u početku igre svaki igrač dobiva određeni iznos. Uloga tog novca je stvaranje privida da se novac u opticaju nalazi sam po sebi, tj. da je njegova primarna uloga razmjenjena dobara i usluga, a ne stvaranje duga.

Zato svaki isključivo kreditni sustav počinje s novcem koji nije dug. Međutim, kako će društvo stvarati nove vrijednosti, biti će potreban novi novac, ali on za razliku od početnog iznosa nastaje isključivo ulaskom u dug. Budući da novac za otplatu kamate ne postoji, dug nije moguće vratiti niti u teoriji - radi toga ljudi ostaju bez imovine.

Tvorci igre Monopoly polazili su od pretpostavke da novi novac nastaje sam od sebe, da raste na drveću ili pada s neba, radi toga na početku svakog kruga igrači dobivaju novi novac koji nije opterećen dugom, taj novac oni koriste za kupnju zemljišta i izgradnju kuća ili hotela.

Radi emisije nekreditnog novca, nikada ne dolazi do kreditne, odnosno hipotekarne krize i nemogućnosti vraćanja duga.

Kada bi na početku svakog kruga igrači umjesto nekreditnog novca dobivali kredit koji bi morali vratiti uvećan za iznos kamate, brzo bi shvatili da to jednostavno nije moguće i da je cijela igra prijevara. Odnosno, da banka na kraju igre sigurno dobiva, a oni isto tako sigurno gube.

Jednom kada bi došli do te spoznaje odbili bi nastaviti s igrom sve dok se njena pravila ne promijene, budući da bi uvidjeli njen besmisao.

Upravo nedostatak te spoznaje nama koji smo nekolicina omogućava vladavinu nad masom koja je u potpunosti nesvjesna te činjenice.

Izmanipulirana masa ne shvaća da novac nije u službi općeg dobra, odnosno društva u cjelini i budući da ga nikad nema dovoljno, međusobno se prepire oko njegove raspodjele. Ne shvaća da društvo u cjelini nikada neće imati dovoljno novca za podmirenje svojih potreba, te da osnovni problem leži u pogrešnoj regulaciji novca na razini države, a ne u načinu na koji pojedinac njime raspolaze.

Čak i da se novcem raspolaze na najpametniji i najpošteniji način, krediti su svejedno neotplativi, a društvo u cjelini osuđeno na dužničko ropstvo i ekonomsko uništenje", objasnio mu je otac.

"Što ako neki pojedinac koji nije dio našeg sustava to shvati i pokuša drugima prenjeti tu poruku?", upitao ga je Gerhard.

"Trebalo mu pristupiti po principu *mrkve i batine*, odnosno pokušati ga potkupiti nagradom ili ucijeniti kaznom. Budući da je većina ljudi po naravi potkupljiva ili u strahu za vlastitu egzistenciju malo je ljudi koji će se usuditi suprotstaviti našem sustavu.

Također, čak i u slučaju da pojedinac odbije mito i ne da se zastrašiti kaznom ne može puno toga učiniti jer su svi mediji pod našom kontrolom. Čak i da uspije probiti medijsku blokadu prikazati ćemo ga kao luđaka i redikula, a budući da ljudi vjeruju medijima i ne poznaju tu osobu, malo je vjerojatno da će stati na njegovu stranu. Puno je vjerojatnije da će vjerovati političarima koji ih godinama lažu i rade budale od njih samo zato jer mediji govore da im treba vjerovati ili glasati za njih", odgovorio mu je

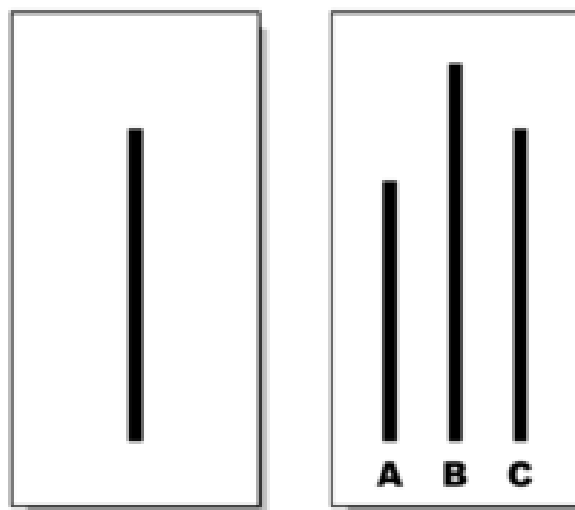
otac.

"Shvaćam što hoćeš reći - ljudi su podložni manipulaciji i propagandi, glasati će onako kako im naši mediji kažu", zaključio je Gerhard.

"Upravo se o tome radi, znanost je potvrdila da će se pojedinac povesti za većinom kako bi bio društveno prihvaćen makar time stao na stranu očite zablude. Sociolozi su svojedobno napravili zanimljiv eksperiment kako bi to dokazali. Namjestili su 10-ak ispitanika koji su upoznati s eksperimentom i znaju što odgovoriti i jednog pravog ispitanika.

Svima se prikazuju dvije crte različite duljine. Svi namješteni ispitanici odgovaraju da su crte jednake duljine, pravi ispitanik jest zbunjen, ali i on odgovara isto tj. pogrešno. Sklonost prihvaćanju vrijednosti koje prihvaća većina zove se konformizam.

Solomon Asch, profesor psihologije postao je poznat 1950. g. nakon eksperimenta u kojem je dokazao da društveni pritisak može učiniti da osoba kaže nešto što je očita neistina. Eksperiment je napravio uz pomoć 123 ispitanika. Svakog je stavio u grupu sa 5-7 *suradnika* - ljudi koji su znali smisao eksperimenta ali su ispitanicima bili prikazani kao pravi ispitanici. Ispitanicima se pokazala karta sa linijom na njoj, a potom druga karta sa linijama označenima sa A, B i C.

Ispitanici su trebali odgovoriti koja linija se slaže s dužinom linije na prvoj karti. U prva dva eksperimenta, ispitanik se osjećao opušteno jer bi on i drugi *ispitanici* davali očit, ispravan odgovor. Solomon Asch mislio je da većina neće pristati uz nešto što je očito krivo, ali su rezultati pokazali da se samo 25% ispitanika nije htjelo povesti za većinom. Ostatak od 75% se barem jednom ili više puta slagao sa netočnim odgovorom tijekom 18 testiranja od kojih je 12 bilo kritično jer su se u njima suradnici odnosno lažni ispitanici redom slagali sa očito krivim odgovorima.

Pokušaj zamisliti kako bi odluka većine djelovala na pojedinca u situaciji gdje odgovori nisu tako očiti", sa smješkom je dodao otac.

"Hoćeš reći da je radi grupnog mentaliteta i kolektivismu svaki otpor kreditnom sustavu uzaludan", upitao ga je Gerhard.

"Nažalost ne, osim utjecaja većine na pojedinca, postoji i *utjecaj manjine*. Iako konformizam u pravilu vodi do toga da pojedinac razmišlja kao grupa, pojedinci ponekad uspijevaju promijeniti tu tendenciju i promijeniti ljude oko sebe. Takav utjecaj zove se informacijski utjecaj. Utjecaj manjine najizraženiji je kada pojedinac na jasan i očit način objasni svoje stajalište", odgovorio je otac.

"Znači da je za naš uspjeh potreban potpuni konformizam - tj. odsustvo ikakve opozicije?", upitao ga je Gerhard.

"Da, zato jer jednom kada ljudi dođu do ključnih informacija i naprave *klik* u glavi više ne mogu ići nazad. Nitko tko je pri zdravoj pameti i shvati problem novca kao duga neće glasati za političare koji zagovaraju isključivo kreditni sustav jer je svjestan da bi takvom odlukom glasao i za svoje vlastito uništenje", završio je svoju misao otac.

4. poglavlje

Mogu li se u isključivo kreditnom sustavu naše obveze podmiriti bez ulaska u dug? Oni koji shvaćaju problem novca kao duga brzo će odgovoriti da ne mogu jer je sav novac u opticaju dug, te sukladno tome netko uvijek mora preuzeti ulogu dužnika kako bi drugi mogli doći do novca.

Za lakše razumijevanje ovog problema potrebno je shvatiti da postoje samo tri kategorije ljudi.

Prvu predstavljaju oni koji ne moraju ulaziti u dug da bi došli do novca, drugu oni koji su došli do novca ulaskom u dug ali su ga isto tako i u stanju vratiti, a treću oni koji imaju dug kojeg ne mogu vratiti.

Ako vi uzmete kredit od 700.000 kn i možete vratiti samo 350.000 kn onih drugih 350.000 ostati će u opticaju kao 'slobodan novac' - upravo taj novac (od loših kredita) omogućava ostalim dužnicima da vrate svoje kredite iako su oni u biti tehnički neotplativi, budući da ne postoji novac za otplatu kamate.

Drugim riječima, da bi netko mogao vratiti više nego je posudio (glavnicu + kamate), netko drugi nužno mora biti u nemogućnosti vratiti i samu glavnice kredita.

Kao što postoje samo tri kategorije ljudi, tako postoje i samo dvije zablude. Prva je da novac nije dug - toj zabludi najskloniji su oni koji ne moraju ulaziti u dug da bi podmirili svoje obveze, budući da se netko drugi zadužio umjesto njih.

Druga je otplativost duga - toj zabludi najviše su skloni oni koji su ušli u dug, ali ga ipak mogu vraćati.

Ljudi koji vjeruju u te dvije zablude ne shvaćaju da svoj uspjeh mogu zahvaliti isključivo dužnicima koji nisu u stanju vraćati svoje kredite. Da nema njih, oni ne bi imali novac koji bi im omogućio da podmiruju svoje obveze bez ulaska u dug ili da vrate banci više novca nego su od nje posudili.

Sukladno tome, upravo loši krediti stvaraju privid da je sustav održiv (da se krediti mogu vratiti).

Budući da država ne vraća svoje kredite i uvijek ima deficit proračuna tj. veće rashode od prihoda, ona ima ulogu puštanja *slobodnog novca* u opticaj.

2011. ona je kroz deficit proračuna u opticaj nepovratno pustila 14 milijardi kuna, da nije bilo tog novca došlo bi do monetarne kontrakcije - pada novčane mase za identičan iznos i samim time puno bi manje dužnika bilo u stanju vraćati svoje kredite.

I ne samo to, mnogi koji su do tada mogli podmirivati svoje obveze bez ulaska u dug to više ne bi mogli budući da bi se država prestala zaduživati umjesto njih.

Tada bi i oni shvatili da se u isključivo kreditnom sustavu sav promet roba i usluga odvija na kredit. Budući da su krediti tehnički neotplativi u takvim uvjetima nužno bi došlo do teške kreditne krize i gubitka privatne imovine dužnika.

Takav scenarij nažalost nije dio neke daleke budućnosti, već naprotiv nešto što se ovog trenutka odvija pred našim očima. Izglasavanjem *Zakona o fiskalnoj odgovornosti* i prihvaćanjem *Fiskalnog pakta* politička elita pristala je na postupno smanjenje državne potrošnje i istovremeno povećanja poreznog opterećenja s dugoročnim ciljem da država posluje bez deficita.

Kako bi taj cilj bio ostvaren marionete i kolaboratori (njihovi suradnici) žrtvovati će ljude koji žive na našim prostorima.

Naravno, marionete će tvrditi da smanjuju državnu potrošnju i uvode nove i sve veće poreze kako bi nama bilo dobro ili pak kako bi pomogli siromašnima, međutim savršeno je jasno da će ukupan broj siromašnih radi takve politike samo rasti.

Stvarni cilj te politike je ekonomsko, a samim time i demografsko uništenje našeg naroda, a ne naša dobrobit. Ako ljudi to ne shvate na vrijeme, kreditni sustav će ih samljeti.

Ključni dio borbe protiv sustava biti će promjena u načinu razmišljanja ljudi koji ne mogu vraćati kredite ili podmirivati svoje financijske obveze. Upravo tim ljudima treba objasniti da uzrok njihovih financijskih problema ne leži u njima samima, već u sustavu koji je novac definirao kao dug.

O sudbini tih ljudi ovisi sudbina cijele zemlje. Da li je netko ušao u dug iz opravdanih razloga ili ne, više nije niti bitno jer je narav problema takva da se dužnici (i svi ostali skupa s njima) mogu spasiti isključivo kao kolektiv (zajednički), a nikako odvojeno od njega (pojedinačno).

Da bi spriječili ljude u tome da nadmudre kreditni sustav, vlasnici privatnih banaka i njihove marionete pokušati će na sve moguće načine zavaditi ljude i okrenuti ih jedne protiv drugih. Zato je isto tako važno da ljudi odbace međusobne podjele - klasne, ideološke, vjerske i sve ostale jer će u suprotnom biti svi zajedno uništeni.

Da bi se izborili za ekonomsku, a samim time i osobnu slobodu, nužno ćemo morati odbaciti sve međusobne razmirice i usmjeriti svoj pogled na jedno, za sve ključno pitanje - ono o regulaciji novca.

Ako u tome uspijemo, još ćemo jednom u svojoj povijesti pobjediti prividno jačeg neprijatelja, samo

ovaj put bez ispaljenog metka. Sve što je dovoljno da bi se izvukli iz čeličnog zagraljaja banaka je da ljudi na izborima glasaju protiv kreditnog sustava, odnosno za jedinu stranku koja se otvoreno protivi novcu kao dugu i stavlja to pitanje ispred svih ostalih.

5. poglavlje

Gledanje TV-a u pravilu predstavlja gubitak vremena, međutim jedno popodne sa *malih ekrana* javnosti se nisu obraćala uobičajena lica.

Zadranka Tina Vukić - Karađole, očajna radi činjenice da je porezna uprava prodala njihovu obiteljsku kuću odlučila je javno progovoriti o svojem problemu.

Objašavala je kako su njeni roditelji u doba privatizacije ostali bez posla i kako je njen otac otvorio automehaničarski obrt kako bi prehranio obitelj. Međutim, da bi došao do alata nužnog za obavljanje posla morao je podići kredit, a i sam prostor u kojem je radio bio je unajmljen.

Nakon što bi platio ratu kredita, najamninu za prostor, te podmirio kućanske troškove (hranu i režije), ne bi mu ostalo novaca za plaćanje poreza i doprinosa.

Upravo ta činjenica u budućnosti će se pokazati kobnom jer će porezna uprava naknadno radi 70.000 kn poreznog duga prodati njihov jedini dom. Činjenica da taj čovjek nije imao od čega platiti porez, te da gubitkom obiteljske kuće njegova obitelj ostaje bez krova nad glavom nije dirnula poreznike.

Uglavnom, radi duga od 70 tisuća kuna, porezna uprava prodala je kuću čija je procjenjena vrijednost bila 120.000 € za samo 40.000 €.

Da stvar bude apsurdnija, radi prethodno uzetog kredita banka je sjela na novac od prodaje kuće i porezna uprava se nije naplatila niti lipe. Naime, kuća je bila pod hipotekom jer je Tina Vukić - Karađole kreditom uredila potkrovlje kako bi tamo mogla živjeti sa svojim mužem i djecom.

Na kraju priloga, novinar je upitao tu ženu "Imate li izlaza uopće?", na što je ona odgovorila "Ne, mi druge nekretnine nemamo".

Budući da je deložacija bila najavljena za tri dana bilo je očito da će njeni roditelji, brat, muž, te njena djeca uskoro postati beskućnici.

Stravična sudbina koja je zadesila njenu obitelj posljedica je toga što u isključivo kreditnom sustavu ne postoji novac kojim bi se obveze mogle podmiriti budući da je novac dug i da bez ulaska u dug nema niti novca. S druge strane, ako netko i uđe u dug kako bi mogao podmiriti obveze vrlo vjerojatno ga neće moći vratiti jer je sustav tako zamišljen.

Također, većina obrtnika svjesna je toga da za obveze obrta jamče svojom privatnom imovinom, ali usprkos tome otvaraju obrte. Zašto? Zato jer polaze od pretpostavke da će uspjeti, tj. da neće propasti.

Ta pretpostavka posljedica je nepoznavanja načina na koji monetarni sustav u Hrvatskoj funkcionira, te da je stvarnost zapravo suprotna. Ukoliko se sustav ne promjeni sve nas čeka sasvim izvjesna propast.

Budući da većina poduzetnika/obrtnika to ne shvaća, jednom kada se nađu u financijskim problemima, misle da je to posljedica njihovih loših poslovnih odluka, odnosno da su oni krivi zato jer nisu imali dovoljno velik promet, mogli naplatiti svoja potraživanja ili vratiti kredite.

Paradoksalno, iako sve gazi isti sustav, nema solidarnosti među ljudima zato jer ne shvaćaju da imaju zajedničkog neprijatelja.

Promatrajući očaj te žene, Ivan je došao na ideju da joj se javi te joj je poslao poruku preko facebook-a. Tina mu je ubrzo odgovorila i prihvatila zahtjev za prijateljstvom.

"Mislim da treba napraviti živi zid", dodala je.

Ivan je na brzinu obavio par razgovora s ljudima iz stranke i njih devetero sutradan je krenulo put Zadra. Dok su išli osjećali su adrenalin i neku nevjerojatnu energiju i snagu, znali su da rade pravu stvar. Ako se ikada trebalo suprotstaviti kreditnom sustavu ovo je bio pravi trenutak.

U Zadru ih je dočekala psihički slomljena i ekonomski uništena obitelj koja nije znala hoće li sutrašnji dan provesti u vlastitoj kući - djedovini koju su nasljedili od svojih predaka. Bilo im je nejasno zašto bi nekome iz 286 kilometara udaljenog grada bilo stalo do njihovog problema, a njihovim vlastitim sugrađanima ne.

Gosti iz Zagreba objasnili su im da iako oni na svoj slučaj gledaju kao na osobnu tragediju da problem zapravo uopće nije osobne (individualne) naravi, te da je razlog zašto su oni sada ovdje zapravo u tome što isti sustav koji tlači njihovu obitelj tlači i njih same.

Danijela je prva uzela riječ: "Podigla sam stambeni kredit u švicarskim francima, međutim radi kreditne krize ostala sam bez posla i više ga ne mogu vraćati", potom je riječ uzela Iva: "Ja sam također ostala bez posla i u dugu sam kojeg nemam od kuda vratiti".

Potom se javio Nenad: "Ja vas razumijem jer sam u istoj situaciji kao i vi, imao smo obrt i također nisam imao od kuda plaćati poreze i doprinose. Obrt je u međuvremenu propao, a porezna uprava mi je radi duga napravila zabilježbu nad kućom i pitanje je trenutka kada ću se naći u istoj situaciji kao i vi".

Tada se za riječ javio Ivan i u sat vremena objasnio srž problema, te im na kraju uputio riječi: "Krivnja nije u vama, vi niste krivi zato jer prolazite kroz ovaj pakao. Problem je u sustavu koji nas sve gazi i koji neće stati dok nas sve ne uništi. Vodimo bitku protiv vremena, kada sam shvatio što se događa i u kojem smjeru sve ide, odlučio sam djelovati prije nego i sam završim u blokadi, prije nego porezna uprava napravi zabilježbu i nad mojom imovinom. Vaš dom braniti ćemo kao da je i naš vlastiti".

Potom se za riječ javio Damir: "Obitelji se svakoga dana u tišini izbacuju na ulicu, naoružana policija tjera ljude iz njihovih domova. Prag vaše kuće linija je sa koje nema povratka, pružati ćemo otpor do kraja, držati ćemo se zajedno kao jedan".

"Što ako nas policija uhiti zato jer nismo htjeli pognute glave napustiti naš dom?", zabrinuto je upitala Tina.

"Barem ćemo imati gdje za spavati i što za jesti, ako je zločin braniti vašu obitelj od policije i ovršitelja ja sam spreman ići u zatvor", dodao je Vilibor.

"U poreznoj upravi su nam rekli da je sve bilo po zakonu", rekla je potom Tinina majka i briznula u plač.

"Nemojte plakati, mi ne priznajemo njihove zakone kao ni sudove koji su donjeli odluku da se vašu obitelj izbaci na ulicu", opet je dodao Ivan.

"Kasno je, trebate se naspavati - sutra nas čeka naporan dan", rekla je potom Tina.

Gosti su se potom razišli i zahvaljujući susjedima koji su izašli u susret svi su imali gdje za biti.

Sutrašnji dan značio je neizvjesnost, ne toliko za goste iz Zagreba, koliko za obitelj Vukić. Ujutro su se okupili u dnevnom boravku i tada je Miro Vukić, Tinin otac rekao:
"Ovdje su letjele granate i mi smo mislili da je najgore prošlo kada je rat završio".

"Da bar", uzdahnuo je Ivan i nastavio - "najgore tek dolazi".

Riječ je potom uzeo Vilibor: "Puno je lakše boriti se protiv vidljivog neprijatelja, kada su četnici tjerali ljude iz kuća narod je bio složan - svima je bilo jasno gdje leži problem. Danas, Hrvatska policija po nalogu Hrvatskih sudova tjera naše obitelji sa vjekovnih ognjišta i svi šute. Pravosudno - represivni aparat samo je produžena ruka marionetske vlasti i njegova uloga nije zaštita naših prava i sloboda, već upravo suprotno".

"Stigli su", viknula je potom Danijela ulazeći u dnevnu sobu.

Svi su se ustresli jer su znali što slijedi, jedan za drugim izašli su iz kuće i držeći se za ruke okružili su obiteljski dom Vukićevih. Upravo su stizale dvije marice, uskoro su se pojavili i novinari.

"Jednostavno su se odlučili da nam daju našu kuću, našu djedovinu, jedino što imamo - naš dom, da nam daju na prodaju. To se i desilo, kuća se prodala i mi danas čekamo iseljenje iz naše kuće", tužnim glasom je rekla Tinina majka novinarki.

Dok su prolaznici u nevjerici gledali kako interventna policija okružuje kuću, jedna je susjeda povikala: "Dajte u javnost, nek me zatvoru, ali ovo je jedna sramota, sramota da izbacuju pravedne ljude na cestu, pa dajmo svi ruku ovim ljudima da proživu da imaju svoj dom, kuću, dom, sramota, nemam riječi, nemam riječi, dajte u sve medije neka ljudi čuju".

Novinar je potom jednu staricu, susjedu iz ulice upitao: "Što mislite, kako se ovo moglo dogoditi?" - "Nepravda, nepravda, jer za svakog je bilo, taškaju kako će tko što svoje sakriti, a oni jadni bijedni na ulicu da idu, ja nemam riječi - ja ne spavam nikako od kad se ovo njima desilo, ne spavam jer sam u šoku i ja kao da se i moja kuća prodaje", ona mu je odgovorila.

Jedna druga je rekla: "Drugi su milijarde pronevjerili pa nikome ništa, nikome ništa! Oni su najbolji susjedi, žalila sam ih jer su proživjeli svašta kroz život, ostali su bez posla i jedno i drugo, trebalo je hraniti se - a nemaš od kuda. Pomogla sam im više puta kolko sam mogla i opet ću doći ovdje i plakat skupa s njima".

Tinina majka Višnja potom je zavapila: "Ovo je djedovina mojim unucima, moje djece, ne dam! Neće

me nitko slomiti, neće mafija".

U tom trenutku pojavio se sudski ovršitelj okružen s 5 policijskih službenika: "Vukić Miro", rekao je - "Boškarija gradnja, ima li tko za Boškariju", dodao je (Boškarija gradnja je poduzeće u Hrvatskoj na koje je kupac iz Slovenije kupio tu kuću).

"Nema nitko, čekamo 15 minuta, ako se ne pojavi idemo ća", rekao je.

Tih 15 minuta neizvjesnosti, odnosno čekanja na to hoće li se predstavnik ovršitelja pojaviti ili ne, bili su najduljih 15 minuta u životu tih ljudi. Svaka sekunda činila se kao sat, a tih 15 minuta kao cijela vječnost.

Tina je u međuvremenu drhtećim glasom davala izjavu za medije: "Uopće mi više nije jasno kome se obratiti nakon ovoga, puste udruge koje se zalažu za zaštitu ljudskih prava nisu se niti udostojile odgovoriti na mailove koje smo im poslali. Što su zapravo ljudska prava ljudi u našoj državi? To je samo mrtvo slovo na papiru, sada kada su trebali doći ovdje i pokazati što su to ljudska prava, na licu mjesta, nigdje nikog, ali nikog, ovo je strašno".

Novinar ju je potom upitao: "Možete mi reći, nekoliko stotina metara dalje je bivši ministar Kalmeta, nekoliko stotina metara dolje je buduća zastupnica u Bruxellesu Ingrid Antičević - Marinović, jeste li pokušali s njima razgovarati?"

"Naravno da jesmo, mislim da bi svi koji su u našoj poziciji to učinili, on je naš mještanin i ona je naša mještanka - ali njih nema i nije ih briga, vjerujte mi, briga ih je samo za vlast. Jedna osoba iz SDP-a, sada ću reći, prije izbora kada sam joj ispričala naš problem rekla je - *Pa nećete vi izaći iz svoje kuće, svi članovi SDP-a Zadarske županije doći će ispred vaše kuće i neće to dozvoliti*. Nakon izbora kada se sad nama ovo desilo i kada sam je kontaktirala rekla mi je - *Žao mi je Tina al takvih slučajeva kao što je vaš se naslušam bezbroj na dan*", odgovorila je.

Jedna druga novinarka ju je potom upitala: "Je li ovih 15 minuta koje sada čekamo zapravo najdužih u vašem životu?"

"Pa je, ovo je prestrašno, odnosno prethodnih 5 godina našeg života je cijela vječnost jer se svaki dan budimo s istom misli i legnemo s istom misli, Bože - Što će biti s našom kućom", rekla je Tina i zaplakala.

Dok je ona govorila, ljudi koji su stajali u živom zidu su se tresli, na njihovo iznenađenje više nisu bili jedini, susjedi Vukićevih koji su do tada stajali sa strane stali su skupa sa njima u živi zid, kao i par djevojaka sa Sveučilišta u Zadru koje su bile dio *Mreže solidarnosti*.

U tom trenutku opet se pojavio ovršitelj okružen policajcima i povikao: "Za ovršitelja Boškarija gradnja, ima netko?", nitko se nije odazvao, potom je nastavio - "Budući da se nitko nije pojavio, današnja ovrha se odgađa".

Sreći tih ljudi nije bilo kraja, suznih očiju, Tinina majka je jecala: "Hvala medijima, hvala djeci iz Zagreba, hvala svima, do neba, nemam riječi, sad ćemo mi slaviti, hvala vam svima, svim pristunima, gospodinu Dragi Čulini što nam je uvećao ovaj skup, svima hvala! Ovaj prag ostaje naš, od danas ostaje naš, ovo puno znači, iz mene govori duša. Ja večeras spavam u svojoj kući, nitko to ne zna što to

znači! Nitko! jutros sam se digla i pitala - Bože, hoću li večeras biti u svome krevetu? Hvala svima što se prisustvovali na ovom skupu, da vas nije bilo mi bi sada bili na zidiću".

Suze radosnice svima su potekle na oči, nakon kraćeg popodnevno društvenog druženja i ručka (pasta šuta) bilo je vrijeme za povratak u Zagreb. Tinina majka im je na odlasku rekla: "Vi ste sada moja djeca i ova kuća je i vaša kuća, kada god ćete doći naša vrata će uvijek biti otvorena".

Na putu za Zagreb još su uvijek bili pod dojmom, jednostavno nije bilo moguće opisati taj osjećaj, to što su upravo proživjeli, što su bili s tim ljudima u trenucima kada su mislili da su sami.

6. poglavlje

Dok je obitelj Vukić prolazila kroz najteže trenutke u životu, na ekonomskom fakultetu u Zagrebu upravo je u tijeku bio seminar iz kolegija *Monetarna politika*.

Govoreći o kreditnom novcu profesor je rekao: "Novac mora biti dug, kada se novac ne bi izdavao kao dug ne bi imao vrijednosti".

Jedan student po imenu Danijel potom je upitao profesora - "Ako je golema većina depozita u bankama imaginarna, tj. ako taj novac ne postoji, na temelju čega onda banke mogu izdavati kredite?"

Profesor je odgovorio: "Na temelju zaloga imovine".

"Hoćete reći da je pokriće za te kredite u hipoteci, odnosno imovini dužnika, a ne u gotovom novcu pohranjenom u banku?", opet je upitao Danijel.

"Da", kratko je odgovorio profesor.

"Što onda daje vrijednost novcu plasiranom kao kredit, sama činjenica da je on dug ili činjenica da ima pokriće u stvarnoj imovini", uporan je bio taj mladi student.

"Ukoliko postoji zalog imovine banke mogu izdavati neograničenu količinu kredita, tj. kreditnog novca. Očito je da je pokriće za taj novi novac u imovini dužnika", završio je svoju misao profesor.

"Hoćete reći da je središnja banka spremna posuditi poslovnim bankama onoliko novca koliko ga one mogu plasirati u obliku kredita ukoliko postoje odgovarajući instrumenti osiguranja?", opet je upitao.

"Naravno, s naglaskom na to da se u slučaju većeg iznosa kredita u pravilu traži hipoteka nad nekretninom - odnosno stvarnom imovinom dužnika, tada jamci više nisu dovoljni", objasnio je profesor.

"Hvala vam na odgovoru", uzvratio je Danijel.

Njegov kolega Marko, promatrao je raspravu i čim je profesor nastavio s izlaganjem upitao ga je: "Zašto nisi išao do kraja, zašto ga nisi upitao može li se vječno živjeti na dug?"

"Neugodno mi je čovjeka to pitati, očito je da dužnik gubi kreditnu sposobnost onog trenutka kad ostane bez imovine", odgovorio je Danijel.

U tom trenutku Marko se javio za riječ i prekinuo izlaganje profesora: "Oprostite profesore, ali kako to da se naša država prije mogla zaduživati bez problema, a da sada političari govore da se više ne može živjeti na dug?"

"Očito je da je sve manje imovine koju država može prodati, kada država privatizira sav profitni kapital tada se više neće moći živjeti na dug - zato se smanjuje proračunski deficit", mirno je odgovorio profesor i nastavio s predavanjem.

Za to vrijeme dvije djevojke u zadnjem redu promatrale su Danijela i Marka.

"Kako njih dvojica znaju postavljati takva pitanja?", s čuđenjem je Barbara upitala Sanelu.

"Očito je da znaju nešto čega nema u našim udžbenicima", odgovorila je Sanela.

"Iz pitanja koja postavljaju očito je da ne koriste službenu literaturu", nadovezala se Barbara.

Čim je predavanje završilo, cure su se došetale do njih dvojice.

"Bok dečki", rekla je Barbara.

"Otkud vi do nas?", s osmjehom na licu je upitao Danijel.

"Simpa ste skroz, jeste za kavu neku?", upitala je Sanela.

"Zašto ne, upravo idemo u Kefu", odgovorio je Danijel.

"Mislim da ćemo imati o čemu za pričati", dodala je Barbara i namignula Saneli.

"Neki dan ste spomenuli izraz regulacija novca, nisam ga baš primjetila u našim udžbenicima", rekla je potom.

"Postoji razlog zašto ga nema", odgovorio je Danijel.

"Kako to misliš?", upitala ga je.

"Stvari su u biti jednostavne, način na koji novac ulazi u opticaj je pogrešan, zapravo je sve krivo, od uloge središnje banke i ne postojanja primarne emisije novca, do multiplikacije depozita i kredita koju rade privatne banke", odgovorio je Danijel.

"Od kuda vaša kritičnost prema politici HNB-a?", upitala ih je potom Sanela.

"Nažalost, mnogi ljudi to ne znaju, ali HNB uopće nije središnja banka već najobičnija mjenjačnica", odgovorio je Danijel.

"Znamo da se od 1994. vodi politika kvazi-fiksnog tečaja, ali zar cilj te politike nije bio da se poveća

životni standard i kupovna moć građana?", opet je upitala.

Umjesto odgovora, Danijel joj je postavio pitanje: "Da li pretvaranjem središnje banke u mjenjačnicu dolazi do uspostave devizne neravnoteže, odnosno do većeg odljeva deviza od priljeva, budući da tečaj više ne odražava realne odnose u privredi?"

"Sigurno da dolazi, to pokazuju primjeri svih zemalja u kojima se takva politika provodi", odgovorila je Sanela.

"U slučaju da više novca odlazi iz zemlje nego u nju ulazi sigurno bi došlo do nestašice novca, zar ne?", opet ju je upitao.

"Da", odgovorila je Sanela.

"Kako bi nestašica novca udružena s propašću proizvodne ekonomije pomogla našoj kupovnoj moći?", nastavio je.

"Očito je da država kroz deficit proračuna pokriva tu razliku, tj. da dodajući novi novac održava novčanu masu u opticaju - na taj način spriječava da dođe do nestašice novca", nadovezala se Barbara.

"To je vrlo važna spoznaja, politika nerealnog tečaja prividno je održiva isključivo uz postojanje proračunskog deficita koji se pokriva vanjskim zaduživanjem, zar ne?", upitao ju je Danijel.

"Da", složila se.

"Zašto mislite da su inozemni kreditori pristali na takav *aranžman*?", potom ju je upitao.

"Shvaćam što pokušavaš reći, profesori nas uče da su to učinili kako bi nam povećali životni standard, međutim njihov stvarni cilj je da nas razvlaste od imovine. Jednom kada država ostane bez profitnog kapitala kreditori joj više neće htjeti odobravati nove kredite, odnosno financirati politiku proračunskog deficita kojom se održava novčana masa u opticaju od urušavanja", zaključila je Barbara.

"Upravo se o tome radi", rekao je potom Danijel i nastavio - "Interes većine u društvu je gospodarski rast i socijalno pravedna država, a taj cilj je u izravnoj suprotnosti s interesima kreditora čije interese zastupa politička oligarhija".

"Ukoliko se monetarna politika ne promijeni, svi ćemo biti uništeni", zaključio je potom Marko.

"Možete li nam objasniti gdje leži bit problema?", upitala ih je potom Barbara.

"Možemo, ali prvo pročitajte ovu knjigu", rekao je Danijel i izvadio iz torbe dvije knjige *Kako je nastao novac*.

"Hvala vam, baš ste nas iznenadili", rekla je potom Sanela.

Nakon što su razmjenili još par riječi, djevojke su se pozdravile s njima i otišle u menzu.

U tom trenutku Marko je upitao Danijela: "Upravo si rekao da mi nemamo deviznu ravnotežu, zašto

Ivan onda tvrdi da imamo?".

"Oboje smo u pravu, kada bi Hrvatska uistinu imala središnju banku tada bi postojala i devizna ravnoteža - kao što on tvrdi. Međutim, ukoliko je središnja banka mjenjačnica, tada je skoro sav novac koji ulazi u opticaj vanjski dug i kad tad mora biti vraćen kreditorima skupa s kamatama.

Kada bi se novac stvarao u našoj vlastitoj zemlji tada ne bi morali stalno vraćati inozemne kredite i prestao bi bespotreban odljev deviza iz zemlje - lanci ekonomskog ropstva bili bi prekinuti. Sve dok se to ne dogodi novac će se izvlačiti iz naše zemlje, a mi se zaduživati samo zato da bi spriječili urušavanje novčane mase. Zato sam rekao da nijedna zemlja koja vodi politiku kvazi-fiksnog tečaja ne može imati deviznu ravnotežu. To je pravilo koje može prestati vrijediti isključivo promjenom uloge središnje banke", objasnio mu je Danijel.

"To bi značilo da je konačna posljedica kvazi fiksnog tečaja život ispod mogućnosti, budući da se s protokom vremena deficit proračuna smanjuje, a odljev novca radi ekonomskog ropstva povećava. Konačna posljedica takve politike biti će gubitak državne i privatne imovine, te pad države i naroda u bezizlazno dužničko ropstvo, odnosno potpuno ekonomsko uništenje i siromaštvo za golemu većinu - profitirati će jedino korumpirana nekolicina koja provodi takvu politiku", završio je svoju misao Marko.

7. poglavlje

Nakon što se iz Zadra vratio u Zagreb Ivana je na facebook-u već čekalo mnoštvo poruka. Jednu od njih napisala je jedna djevojka iz Dalmacije.

"Poštovanje! Pišem vam zato jer sam pročitala vašu knjigu *Kako je nastao novac*.

Sa 5 godina ostala sam bez oca radi ciroze jetre, uništio ga je alkohol. Sa 22 godine ostala sam i bez majke, u tom trenutku ostala sam sama i bez ikoga.

Mislila sam da je sve gotovo i da se ne može nastaviti dalje. U to vrijeme vodila sam ugostiteljski obrt, sve do ljeta 2009. promet je bio zadovoljavajući i mogla sam bez problema podmirivati sve svoje obaveze.

Tada je polagano počeo padati promet, a rashodi su istodobno porasli - povećao se PDV, poskupila struja, a dobavljači su digli cijene i skratili rokove plaćanja.

Kako je kreditna kriza uzimala maha počeli su padati i proračunski prihodi, zbog toga su učestalo počele dolaziti inspekcije tražeći male propuste i nepravilnost u radu s ciljem da mi udare novčanu kaznu.

U takvim uvjetima više jednostavno nije bilo moguće podmirivati obveze na vrijeme, pokušala sam spasiti obrt, ali to nije bilo moguće. Nakon što su mi isključili struju i vodu, zatvorila sam ga.

Nakon što sam pročitala tvoju knjigu shvatila sam da je uzrok pada prometa i istodobnog rasta cijena umjetno izazvana kreditna kriza, međutim - ja to tada nisam znala. Krivila sam sebe misleći da loše

vodim posao.

Tako sam, nakon oca i majke, ostala i bez posla. Pitala sam se - što sada? Cijela ova situacija me i psihički dotukla. Tražila sam rješenje unutar sustava, nadala sam se da će mi država kao obrtniku koji je nekada uredno poslovao i podmirivao svoje obveze pomoći, ali uzalud.

Kao podstanar, bez novca, s blokiranim računom i 250.000 kn duga poreznoj upravi i dobavljačima mislila sam da je suicid jedino rješenje.

Ne shvaćajući način na koji kreditni sustav funkcionira prvo sam otišla u banku kako bi dobila kredit s kojim bi podmirila dug, međutim odbili su me čim su vidili da nemam imovine na sebi.

Ubrzo su mi počeli prijetiti dobavljači kojima sam bila dužna i u tom trenutku pronašla sam spas, ne u sustavu koji me ostavio na cjedilu već u Isusu Kristu.

On mi je dao obećanje i nadu da će uvijek biti uz mene i da me nikada neće ostaviti. Predala sam svoj život u njegove ruke i tada su se počele događati promjene u mom životu.

Osjetila sam duhovnu borbu dobra i zla. Đavao me stalo tlačio s krivnjom i osudom - *ti si kriva za sve, uništila si samu sebe, nitko ti ne može pomoći*, dolazile su mi svakakve misli.

U tom trenutku, pronašla sam posao u stanici za otkup zlata, bila sam zahvalna Bogu što sam dobila bilo kakav posao, ali mi je bilo strašno gledati s kakvim problemima ljudi dolaze.

Kreditni sustav ih je prisilio na to da prodaju obiteljsko zlato kako bi preživjeli. Kao i ja, ostali su bez posla i u dugu, s blokiranim računom i kreditno nesposobni - drugog izlaza nisu imali.

Jednom je došla žena i skinula svoj vjenčani prsten, to joj je bilo zadnje od zlata ali nije imala novaca da kupi kruh svojoj djeci. Jedna druga žena imala je karcinom i HZZO joj nije htio podmiriti punu cijenu lijeka, rekli su joj da nema novaca i da bi platila lijek prodala je obiteljsko zlato. Zadnje što joj je ostalo, jer novca više nije imala.

Ljudi su očajni, sve češće nose i zubno zlato. Donose navlake u kojima su porculanski zubi i onda ja moram klještim vaditi te zube i očistiti kompletno zlato, svaku mrvicu. Ljudi u prosjeku imaju 4-5 zlatnih navlaka, kada dođe netko sa većom količinom, npr. 60 - pretpostavljam da je grobar jer običan čovjek teoretski ne može imati više od 32 navlake, a u pravilu ih ima puno manje.

Svaki komad zlata označen je s tri brojke, 14-karatno zlato ima oznaku 585, 18-karatno 750, 20-karatno 833, 21-karatno 900, 22-karatno (u pravilu zubno) 916, 23-karatno 986, a 24-karatno 999 (od 1000), što znači da je čistoća tog zlata 99,9%.

U početku bi se znala zabuniti, jednom sam otkupila 8-karatno (333) zlato, koje zapravo nije bilo zlato jer se radilo samo o pozlati. Jako je tanka linija između zlata niske čistoće i bižuterije tj. pozlate.

Da ne duljim dalje, u tom trenutku nisam shvaćala svoju ulogu u svemu tome. Vidjela sam da nešto ne štima, ali nisam znala što. Tražeći nešto o vama naišla sam na vašu knjigu *Kako je nastao novac*, čitala sam je na poslu i što je najčudnije ta četiri sata koliko mi je trebalo da ju pročitam nitko se nije pojavio da proda zlato. Šokiralo me to da se netko poput tebe bavi politikom.

Kada sam pročitala knjigu, shvatila sam da je sve što govoriš istina, te osjetila da mora doći do promjene. Da nisam samo ja u problemu, da se nešto mora mijenjati i zato bi se htjela priključiti Savezu za promjene.

Zahvaljujući poreznoj upravi koja me radi lihvarskih kamata i dalje drži u dužničkom ropstvu i činjenici da radim na otkupu zlata, svjesna sam toga da istovremeno radim za kreditni sustav, a ujedno sam i njegov rob.

Teško mi je raditi taj posao znajući da zarađujem na tuđoj nesreći. Duh Sveti osvjedočio me da to što radim nije ispravno, ali nemam drugog izbora.

Malo ljudi shvaća da kreditni sustav ima duhovnu pozadinu, te da oni koji se nalaze u njegovoj pozadini služe Đavlu.

Riječ Božja naučila me istini, Isus Krist je put, istina i život, međutim isto tako naučila me i što je to laž i odakle ona dolazi. U Ivanu 8,44 Isus kaže da je Đavao lažac i otac laži, te da on otpočeka nije stajao na strani istine.

Novac kao dug samo je još jedan od načina na koji Đavao manipulira ljudima i upravlja njihovim životima. U obitelji unosi nezadovoljstvo i nemir, radi njegovih laži raspadaju se obitelji.

Umjesto da novac služi ljudima, ljudi služe novcu - spremni su sve za njega učiniti. Počeli su se mijenjati na gore, okrutni su jedni prema drugima, isfrustrirani su i ogorčeni, teško im je čuti istinu.

Nemaju vremena za Boga, sve im se vrti oko novca i toga kako će vratiti kredite, koji se zapravo niti ne mogu vratiti. Mnogi od njih na kraju će i umrijeti u dugu i u grijehu.

Ja ne želim takvu sudbinu za naš narod, želim da se ljudi obrate Bogu i tako dobiju vječni život. Isus je dao svoj život kako bi mi mogli biti slobodni.

U Galaćanima 5,1 apostol Pavao kaže da nas je Bog oslobodio kako bi mogli živjeti u slobodi, te nas izričito upozorava da ne dopustimo nikome da nas opet upregne u jaram ropstva.

Ne želim i dalje biti Đavolji rob i raditi za kreditni sustav, ne želim vraćati neotplativi dug i zarađivati na tuđoj nesreći. Želim biti slobodna, deblokirana i raditi normalan pošten posao. Upravo iz tog razloga ti se i javljam.

Moj um je sada slobodan i u potpunosti razumijem način na koji Đavao manipulira ljudima. Želim da ljudi zakorače u slobodu koju im Krist nudi. Nije volja Božja da ljudi žive u ropstvu, međutim Bog ljudima daje slobodnu volju. Oni su svojim izlaskom ili neizlaskom na izbore omogućili da vlast dobiju stranke koje zagovaraju novac kao dug, zato i živimo u dužničkom ropstvu.

Samim time, Bog nije kriv za njihove probleme, zahvaljujući neznanju, pasivnosti i nezainteresiranosti za istinu dozvolili su da laž zavlada u njihovim životima. Umjesto da služe živome Bogu, odlučili su služiti financijskom sustavu baziranom na kreditu.

To je bio čin njihove slobodne volje i nitko ih na to nije prisilio. Što je najgore od svega, mnogi od njih

i dalje misle da su slobodni. Neinformirani su, ne znaju da u Rimljanima 6,16 piše da smo robovi onome kome se pokoravamo, tj. kome služimo.

Sve dok većina neće htjeti stati na stranu istine živjeti ćemo u ropstvu, da stvar bude gora, većina koja glasa za novac kao dug svojim izborom ne ukopava samo sebe, već i sve nas ostale koji ne želimo živjeti u dužničkom ropstvu i raditi za kreditni sustav.

Prihvativši Isusa i istinu, ja sam svoj izbor učinila, sada je red i na njima. Isus je bio zarobljen i odbačen kako bi mi mogli biti slobodni i prihvaćeni.

Prije nego sam stala na Božju stranu moj najomiljeniji grijeh je bio laganje, to je bio dio mene jer je tada Đavao upravljao mojim životom. Stalno sam lagala, imala sam potrebu da preuveličam kako bi istaknula sebe ili se dokazala pred drugima. Podmetala sam laž kao istinu, na kraju sam i povjerovala u nju jer je ona imala moć nadamnom.

Više nema jer sam upoznala istinu i ona me oslobodila. U Ivanu 8,33 Isus kaže - *Upoznati ćete istinu i ona će vas osloboditi*, a u nastavku kaže - *Ako vas ja oslobodim, uistinu ćete biti slobodni*.

Srce me najviše boli kada vidim ljude koji vide i čuli su istinu, ali i dalje robuju laži. Ljudi ne žele prihvatiti istinu jer se boje promjena, boje se dići svoj glas jer svaki put kada ga dignu bivaju ušutkani.

Ovim svjedočanstvom prije svega svjedočim za Krista jer je on smisao mog života, a na tebe apeliram da uvijek tražiš istinu i čvrsto se za nju uhvatiš kada ju pronađeš. Ona je jedino što tebe i sve nas ostale može spasiti.

Helena".

Nakon što je pročitao poruku bio je duboko ganut iskrenošću te djevojke koja je težila Bogu, ali je radi kreditnog sustava njen život bio pretvoren u pakao.

Kako bi ju ohrabrio, napisao je:

"Draga Helena, hvala ti na tvojoj poruci jer vidim da je od srca. Nema veće radosti od spoznaje istine, ali nažalost mnogi je nikada neće upoznati i zato će propasti. Dio ljudi jednostavno nema ljubavi prema njoj i to je najžalosnije od svega. Moli Boga za mene da me čuva, volio bi čitati Bibliju i više provesti vremena s njime u molitvi, ali jednostavno nemam vremena.

Znaš i sama kako je to, moramo stalno nešto raditi samo zato da bi preživjeli iz mjeseca u mjesec. Dodat ću te u našu grupu na facebooku i bila bi mi čast ako bi htjela prihvatiti mjesto na našoj izbornoj listi kada budu bili izbori. Samo iskreni ljudi koji vole istinu i spremni su cijelim srcem stajati na njenu stranu mogu učiniti razliku u životima naših opljačkanih, zaduženih i osiromašenih sugrađana.

Pokvareni, nepošteni i korumpirani političari koji nas godinama varaju i krađu, bilo izravno ili preko kreditnog sustava ne mogu to učiniti. Zato je dužnost svakog čovjeka koji shvati način na koji taj ološ uništava našu državu i narod da učini svoj dio u borbi ka konačnom oslobođenju našeg naroda iz ropstva, bez obzira bilo ono mentalno, fizičko ili duhovno.

Pozdrav u nadi da ćemo se jednog dana i uživo sreći. Ivan."

8. poglavlje

Većina političara u svojim predizbornim kampanjama koristi uobičajene parole u kojima obećavaju sve i svašta, međutim američki predsjednik Lyndon Johnson odlučio je napraviti korak dalje od ustaljene prakse.

Njegov predizborni spot iz 1963. uopće se nije osvrtao na to što će učiniti ako postane predsjednik, već naprotiv - ukazivao je na ono što bi se moglo dogoditi ako ne bude izabran.

Spot počinje pomalo idilično, zelenom livadom i djevojčicom od jedva 5 godina koja u ruci drži cvijet.

U jednom trenutku ona počinje trgati latice sa cvijeta i istovremeno ih broji - jedan, dva, tri i tako dalje do devet kada dolazi do kraja budući da njen cvijet ostaje bez latica.

U trenutku kada ona trga zadnju laticu ozbiljan muški glas počinje s odbrojavanjem u nazad - devet, osam, sedam i tako dalje do nule. Tada se kadar u kojem je djevojčica zamjenjuje kadrom koji prikazuje eksploziju nuklearne bombe.

Isti glas potom upozorava birače da je puno toga, pa čak i život svih nas na kocki ukoliko ne izađu na izbore i glasaju za Lyndona Johnsona.

Koliko je njegova kampanja zastrašivanja bila uspješna svjedoči činjenica da je uskoro bio izabran za 36. po redu predsjednika SAD-a.

Pa ipak, umjesto da osigura mir za američki narod i zaštititi ga od ratnog stradanja upravo je on bio predsjednik koji je gurnuo američku mladež u pakao Vijetnama. 1963. tamo je bilo samo 16.000 američkih vojnika, a na kraju njegovog mandata 1968. više od pola milijuna.

U tom besmislenom ratu živote je izgubilo njih 58.220. To je bila cijena prihvatanja lažne teze o tome kako je rat zapravo mir, te da slanje mladih ljudi u smrt ima za cilj postizanje mira.

Na isti način, zastrašivanjem i lažnim tezama sustav i dalje upravlja umovima ljudi. Zašto je u tome tako uspješan? Zato jer je strah jaka emocija kojom se može manipulirati, strah dovodi do toga da ljudi donose odluke na temelju osjećaja, a ne činjenica.

Kako bi ljude držao u stalnom strahu sustav koristi propagandu - vrstu jednostrane komunikacije čiji je cilj manipulacija nad neinformiranom većinom.

Uz pomoć lažnih informacija sustav navodi ljude na krive zaključke i odluke. Glavno obilježje propagande jest da ljudi čiji se um oblikuje nisu svjesni toga da netko pokušava utjecati na njih i njihovo ponašanje.

Jednom kada shvate u pravilu je kasno, dobar primjer za to predstavlja stalno ponavljanje teza o nužnosti daljnjeg zaduživanja i očuvanja kreditnog rejtinga.

Bivši KGB-ovac Yuri Bezmenov svojedobno je objasnio da je cilj propagande promjena percepcije stvarnosti tako da ljudi usprkos svim dostupnim informacijama nisu u stanju doći do razumnih zaključaka koji bi bili u interesu njih i njihovih obitelji.

Tu vrstu psihološkog rata nazvao je *velikim pranjem mozga* koje se odvija u četiri faze. Prva je **demoralizacija**, ona traje od 15-20 godina. Zašto tako puno? To je minimum vremena potreban da bi se promjenio način razmišljanja jednog naraštaja.

Npr. inozemni kreditori putem medija uvjeravaju naš narod da je glup, nesposoban, lijen, rastrošan, previše plaćen, a premalo radi i slično. Te da može opstati isključivo ako se podredi pripadnicima više rase tj. narodu koji je od nas navodno bolji i pametniji (npr. Njemcima, Talijanima, Mađarima, Srbima, Kinezima - potpuno nebitno).

Druga faza je **destabilizacija** - promjenom uloge HNB-a, odnosno ukidanjem primarne emisije novca i pretvaranjem središnje banke u mjenjačnicu stvoreni su svi preduvjeti za uništenje naše ekonomije.

Treća faza je **teška kreditna i ekonomska kriza** kao nužna posljedica takve politike.

Četvrta faza je **normalizacija**, to je ciničan izraz za gubitak suvereniteta odnosno podređenje naše zemlje *superdržavi* zvanom Europska unija.

Izmanipuliranoj većini i danas je teško objasniti da su problemi u našoj državi primarno vezani uz pogrešnu regulaciju novca, te da je kratkotrajna hiperinflacija koja briše unutarnji dug jedini način da se kreditna kriza zaustavi.

Najjednostavniji način da se to učini je dodavanje jedne nule na novčanice, država to radi tako da poveća plaće/mirovine/naknade svim korisnicima državnog proračuna 10 puta.

Zajedno sa naglim povećanjem novčane mase treba voditi računa o tzv. anti-inflacijskim (stabilizacijskim) mehanizmima koje treba aktivirati jednom kada se krene sa monetarnom reformom.

Bitno je za napomenuti da je hiperinflacija u Hrvatskoj (1991. - 1993.) bila posljedica prethodno objašnjenog spleta nesretnih okolnosti - ratnog stanja i deficita platne bilance radi gubitka deviznog priljeva od turizma.

Po svojoj naravi ta hiperinflacija (1991. - 1993.) bila je najbližnja onoj u Izraelu 1980. - 1986. zbog toga što je u oba slučaja njen uzrok bio velik proračunski deficit (kao posljedica ratnog stanja) udružen s deficitom platne bilance. Razlika je samo u tome što je deficit platne bilance kod nas bio povezan s gubitkom deviznih priljeva od turizma, a u Izraelu kao posljedica dvije naftne krize i naglog skoka cijene nafte.

Pitanje koje se najčešće postavlja jest: "A što je sa plaćama onih koji se nalaze u privatnom sektoru?" Odgovor je jednostavan, vlada određuje iznos minimalne plaće ovisno o nečijoj stručnoj spremi. Ako je minimalna plaća u lipnju 2012. bila 2814 kn, to znači da nakon dodavanja nule na novčanice ona ne može biti manja od 28140 kn. Na taj način - povećanjem iznosa minimalne plaće vlada štiti radnike od samovolje poslodavaca.

Upitno je samo treba li ona biti nagla ili ju treba provesti kroz par mjeseci. Budući da je iz psihološkog

aspekta bolje da inflacija traje što kraće, moj je savjet da ona bude snažnija i nagla (kroz mjesec/dva), umjesto umjerenija i dugotrajnija (kroz 6 mjeseci).

Drugo pitanje koje ljudi često postavlja jest "Kako će ona utjecati na kupovnu moć ljudi?"

Osobno poznajem puno prezaduženih građana, svima njima inflacija će doći kao melem na ranu. Pokušajte zamisliti osobu sa stambenim kreditom od 1.000.000 kn, uz dodavanje samo jedne nule na novčanice dug te osobe realno bi pao pomalo nevjerojatnih 10 puta.

Sredstva koja su prije hranila nezasićeni kreditni sustav trenutno bi bila oslobođena i umjesto da odlaze u banku vraćala bi se nazad u živu ekonomiju. Na taj način trenutno bi se povećala potrošnja građana, ali i prihodi poduzeća kojima bi išao taj novac.

S druge strane, mnogi su građani u blokadi trenutno njih 230.000 tisuća i njihov broj stalno raste. Za mnoge od njih to bi značilo izlaz iz agonije i opet ponavljam oslobađanje likvidnih sredstava. Njihove plaće i mirovine više ne bi odlazile na plaćanje neotplativih dugova, već bi bile usmjerene ka živoj ekonomiji.

Treće pitanje koje se često postavlja jest: "Kako bi inflacija utjecala na poduzeća?"

Da bi razumjeli to prvo morate shvatiti da se u isključivo kreditnom sustavu sav protok roba i usluga odvija na kredit. To znači da su skoro sva poduzeća u dugu, te da značajan dio njihovih prihoda (cca 20%) odlazi na otplatu duga i pripadajućih kamata. Druga posljedica nestašice novca u isključivo kreditnom sustavu je nemogućnost naplate potraživanja (nelikvidnost). Jednokratnom inflacijom rješile bi se dvije muhe jednim udarcem, poduzeća bi se istodobno uspjela riješiti duga i naplatiti svoja potraživanja. Također, povećana potrošnja građana promjenila bi trend realnog pada prometa u realan rast prometa što bi stvorilo potrebu za novim zapošljavanjem i samim time padom nezaposlenosti.

Drugim riječima, monetarna reforma nije usmjerena samo prema fizičkim osobama, već i prema pravnim.

Osim povećanja novčane mase jedini faktor koji može utjecati na rast cijena je korekcija tečaja kuna/euro. Ukoliko dođe do realnog slabljenja kune od 20%, većina poduzeća to neće niti osjetiti jer im se rast troškova usljed promjene tečaja kompenzira oslobođenjem od duga. Sa druge strane budući da novac više ne odlazi na otplatu kredita već ga građani troše (daju njima), svima će realno porasti promet.

Također, kako bi potaknula domaću proizvodnju, država mora uvesti dvojni stopu PDV-a, tj. smanjiti PDV na domaće proizvode i usluge sa 25 na 10%.

Četvrto pitanje jest sljedeće: "Što će država učiniti kako bi držala cijene pod kontrolom?" To je ujedno i ključna stvar, država neće i ne smije dozvoliti da rast cijena vode, struje i plina bude veći od 70%, drugim riječima, njihova cijena mora pasti barem 30% u odnosu na trenutnu. Tj. vratiti se na onu prije poskupljenja.

Npr. Ako je vaša plaća 4000 kn, a račun za struju 150 kn/mj, nakon 10X inflacije, plaća bi vam porasla 1000% (na 40.000 kn), a račun za struju samo 700% (na 1050 kn)

U biti država vam ne bi smanjila cijenu režija nego bi ih samo vratila na staro, prije poskupljenja koja je učinila marionetska vlada.

Ukoliko se ne napravi monetarna reforma neće biti moguće zaustaviti kreditnu krizu (masovne blokade i ovrhe), trend propadanja poduzeća i gubitka radnih mjesta, te potaknuti domaću proizvodnju i potrošnju.

Također, umjesto klasične inflacije koja je posljedica rasta novčane mase, nastaviti će se stagnirajuća inflacija udružena sa mjerama štednje. U tom slučaju čeka nas daljnje smanjenje plaća i uvođenja novih i sve većih poreza koji će nužno dovesti do još dublje kako kreditne tako i ekonomske krize, te daljnjeg pada potrošnje.

Drugim riječima ulazimo u začarani krug restriktivne monetarne politike, rezanja proračunskog deficita, povećanja poreza, neotplativih dugova, gubitka radnih mjesta i imovine itd.

Peto i konačno pitanje jest sljedeće: "Što sa onima koji imaju ušteđevinu?"

Odgovor je jednostavan, ukoliko na vjestima vidite da je Savez za promjene dobio izbore, požurite idući dan do prve poslovnice vaše banke i podignite svu svoju ušteđevinu, ali ju dakako prije toga promijenite u devize (eure, franke, dolare) i čuvajte ju doma. Tako će ona biti zaštićena od naknadnog sloma bankarskog sustava i inflacije.

Pitanje za kraj: "Što sa svima nama koji nismo u dugu niti imamo ušteđevinu, što da radimo ako na vijestima vidimo da je Savez za promjene dobio izbore?"

Tada brzo u banku i dignite što veći kredit, s njim uredite vašu kuću/stan, kupite neku nekretninu/dionice, pokrenete vlastiti posao, ispegajte kreditne kartice i usrećite vaše bližnje - ideja je bezbroj :)

9. poglavlje

Često puta ljudi znaju reći da su sve stranke i političari isti, međutim - je li tome uistinu tako?

"Što kažete na to da organiziramo roštilj", napisao je jednom prilikom Tino u Glavnoj grupi SP-a na facebooku.

Nije trebao puno čekati na odgovor, dobrovoljaca je bilo i više nego dovoljno. Sutradan navečer u dvorištu jedne obiteljske kuće na Trešnjevci okupilo se dvadesetak članova.

"Sretan sam da smo se napokon okupili na jednom mjestu", uz smješak je rekao Ivan i pozdravio prisutne.

"I nama", rekla je Danijela.

"Ja još uvijek ne mogu vjerovati da postoji ovakva stranka", s nevjericom je komentirao Hrvoje.

"Imam stambeni kredit na 30 godina i da nema vas ne bi vidio izlaz iz trenutne situacije. Prihodi su mi pali, a rata kredita porasla je sa 4.500 na 7.000 kn. Da ne znam istinu i dalje bi krivio sebe za nastalu situaciju", nadovezao se Zvonimir.

"Uskoro će biti lokalni izbori, hoćeš bit na našoj listi?", upitao ga je Ivan.

"Prije sam bio apolitičan i kada bi mi netko spomenuo politiku, zaklimao bi glavom. Jednostavno me nije zanimala - znao sam da tko god dođe na vlast, da se za nas obične ljude ništa neće promijeniti.

Međutim, to je bilo prije nego sam spoznao istinu. Sada znam zašto moja obitelj pati i gdje se nalazi rješenje za trenutnu situaciju", odgovorio je.

"Znači odgovor je *Da?*", upitao ga je Ivan.

"Što se mene tiče, mene politika i dalje ne zanima, niti mi se prepucava s političarima iz ostalih stranaka, međutim - kreditni sustav stavio me pred zid i zapravo mi oduzeo mogućnost izbora.

Kada bolje razmislim, prisilio me na to da postanem politički aktivan jer sam shvatio da je to jedini način da skinem banku s vrata", s gorčinom u glasu je odgovorio.

"Haha", glasno se nasmijala Nada i dodala - "Nisi jedini koji se iz tog razloga nalazi u Savezu za promjene".

"Ti nisi u dugu?", Zvonimir ju je potom upitao ozbiljnim glasom.

"Ne, ali radim u kafiću i gazda me stalno ganja zbog malog prometa. Ni napojnice nisu što su nekad bile, svi imaju prazne novčanike", odgovorila je.

"Neki se ljudi i dalje boje hiperinflacije", uz smijeh je dodao Tino.

"To je zato jer ne shvaćaju da postoji razlika između jednokratne i kronične hiperinflacije.

Inflacija u Jugoslaviji 80-ih bila je prirodna posljedica promašene gospodarske politike. Budući da partijski vrh nije htio mijenjati očito pogrešnu politiku, hiperinflacija je bila kronične naravi i dovela je do pada kupovne moći za većinu građana.

S druge strane, hiperinflacija koju mi želimo napraviti namjerno je izazvana, a njen uzrok prvenstveno je monetarne naravi tj. ekspanzija novčane mase.

Ona dolazi u trenutku višegodišnje kreditne i ekonomske krize, koju prati stagnirajuća inflacija - jeziva pojava koja čini da cijene ubrzano rastu iako ljudi imaju sve manje novca.

Takvu vrstu jednokratne hiperinflacije napravili su Kostarika 1982. i Filipini 1984. Budući da je obje zemlje u tom trenutku tresla teška kreditna kriza vladi kojoj se tresla stolica bilo je očito da postoji samo jedan način da oslobodi dužnike iz ropstva i prekine stagnirajuću inflaciju.

Posljedica te jednokratne hiperinflacije bilo je povećanje kupovne moći građana, odnosno bolji životni standard za golemu većinu, a ne pad kupovne moći kao što je bio slučaj kod kronične hiperinflacije u

Jugoslaviji.

Ljudi to ne shvaćaju, jednostavno im ne ide u glavu da na drugi način nije moguće zaustaviti kreditnu krizu i pomoći im da izađu iz ove očajne situacije. Ne shvaćaju da se hiperinflacija radi zato da bi im se pomoglo i povećalo njihovu kupovnu moć, a ne zato da bi imali još manje nego imaju sada".

"Hoćeš reći da je neinformiranost glavni uzrok njihovog straha?", opet ga je upitao Tino.

"Upravo se o tome radi, ne shvaćaju da postoje dvije vrste hiperinflacije, te da jednokratna, za razliku od kronične vodi ka povećanju njihove kupovne moći", završio je svoju misao Ivan.

"Nemoj mi zamjeriti ali imam još jedno pitanje, prije si govorio da bi trebalo sljediti primjer Argentine i učeterostručiti novčanu masu, a u zadnje vrijeme govoriš da bi trebalo dodati nulu na novčanice i tako udeseterostručiti novčanu masu. Možeš li nam objasniti kako je došlo do promjene tvog stava?", upitao ga je Tino.

"S 22 godine priključio sam se borbi za prava životinja, bilo mi je žao uvjeta u kojima žive, te sam neko vrijeme u potpunosti apstinirao od mesa. U to vrijeme upoznao sam dvije grupe boraca za prava životinja, jedni su bili welfaristi, a drugi abolicionisti.

Prvi su tražili bolje uvjete za životinje na farmama, dulje lance i veće kaveze. Za razliku od njih abolicionisti su tražili da se životinje oslobode iz ropstva i puste na slobodu. Htjeli su da izrabljivanje prestane u potpunosti, a ne da se nastavi u malo boljim uvjetima.

Međutim, da se vratimo na ekonomiju, četverostruka inflacija bila bi dovoljna da se patnja i agonija dužnika zaustavi, ali bi se izrabljivanje svejedno nastavilo. Istina je da bi dug prestao biti neotplativ, ali bi i dalje značajan dio prihoda dužnika išao na njegovu otplatu.

S druge strane, ukoliko bi inflacija bila deseterostruka, tada bi izrabljivanje prestalo u potpunosti. Slikovito rečeno, dužnici bi bili *pušteni s lanca*, a vrata kaveza u kojem su se do tad nalazili bila bi širom otvorena", odgovorio mu je Ivan.

"Kako to da si se odlučio za ovo drugo rješenje?", upitala ga je potom Nada.

"Nakon što sam čuo Danijelino iskustvo, tada mi je bilo jasno da je vrag odnio šalu i da te ljude treba spasiti", rekao je Ivan i potom zamolio Danijelu da nastavi.

"Evo barem ukratko da vas upoznam s mojom životnom pričom. Ja i moj izvanbračni suprug bili smo podstanari 4 godine i vlasnik stana nam je otkazao najam. Budući da se u tom trenutku u istoj zgradi nudio jedan drugi stan u najam, mi smo se odlučili preseliti u njega.

Međutim, nedugo nakon toga gazda se predomislio i odlučio ga prodati. Budući da smo mi već bili u njemu - ponudio ga je nama na otkup. To je bilo 2008., tada nisam znala da su krediti neotplativi i da će zemlju uskoro pogoditi teška kreditna kriza.

Bili smo podstanari i nismo razmišljali o regulaciji novca, već o tome da plaćamo za svoje, a ne da bacamo pare u vjetar,

2011. oboje smo ostali bez posla, a rata kredita nam je u međuvremenu porasla sa 3200 na 4800 kn. Iako svakodnevno šaljem molbe za posao ne mogu ga pronaći, nemam nikakva primanja i da nema obitelji koja mi pomaže ne bi imala od čega za živjeti. Režije ne plaćam, vodu, komunalije, stambenu pričuvu - ništa osim struje.

Račun mi je blokiran, a osim stambenog kredita od 100.000 CHF, imam i jedan nenamjenski od 120.000 kuna. Dug po VISA revolving kartici mi je 20.000 kn, a uz sve to imam i minus na tekućem računu od otprilike 18.000 kn.

Unutar trenutnog sustava ne vidim rješenje, jedino da opljačkam banku i tako dođem do novca s kojim bi podmirila dug.

Radi duga me stalno zovu iz banke, pa sam zato promjenila i broj mobitela, onda su nazvali moju susjedu i rekli joj da im se javim hitno da će mi restrukturirat kredit. Ja sam im odgovorila da je to besmisleno jer bez obzira na način otplate taj dug ne mogu vratiti.

Imam kćer od 9 godina i trudim se, borim se ali mi je teško. Nekada se ujutro probudim i nemam što za pojesti, jednom me kćer pitala - *Mama, što ima za doručak?* Morala sam otići do roditelja kako bi joj imala što dati za jesti.

Želim da inflacija pojede kredite i da ova kreditna kriza napokon prestane, da mogu opet raditi i zarađivati. Ne želim biti rob banke, želim biti slobodna.

Trenutni sustav je okrutan - korumpirani političari su sve rasprodali, nakrali se, gurnuli nas u neotplativ dug, digli poreze i na kraju - zatvorili pipu.

Ovako se dalje ne može živjeti, Savez za promjene jedino je što mi daje nadu da će moje djete jednog dana moći normalno živjeti.

Moj pogled na novac u potpunosti se promjenio, sada svaki dan razmišljam o nužnosti ispravne regulacije novca i pokušavam tu istinu podijeliti s drugima. Da sam barem prije sve to znala!

Inače, imamo i jamca za kredit kojem banka svaki mjesec uzima trećinu plaće - 1500 kn, ali usprkos tome dug i dalje raste. Ukoliko se ne napravi monetarna reforma i taj jamac će biti doživotan rob neotplativog duga.

Novac kao dug prijavara je od koje korist ima samo nekolicina bankara i političara, svi ostali njihovi su taoci. Što prije ljudi to shvate, prije ćemo biti slobodni.

Vjerujem da će ljudi otvoriti oči, ali nažalost mnogi će to učiniti tek kad osjete na svojoj koži. Biti će zainteresirani za promjene tek kada ostanu bez svega i nađu se u situaciji iz koje nema izlaza", rekla je Danijela.

"Vjerujem da vam je sada svima jasno zašto treba dodati nulu na novčanice", nadovezao se Ivan.

Vesela družina potom je nastavila s neobaveznim razgovorom dugo u noć.

10. poglavlje

Libanon je zemlja različitosti, oduvijek je to bila. Među svim tim različitostima postoje dva načina života, prvi je mirni suživot, a drugi je rat jednih protiv drugih.

1982. Izrael je iskoristio međusobnu neslogu Libanonaca, a središte južnog Libanona Jabal Amel prvo se našlo na udaru Izraelske agresije i okupacije.

Ulaskom Izraelske vojske u Libanon počeo je teror nad njegovim stanovnicima, zemlja je napadnuta sa svih strana - kopna, mora i zraka.

Usprkos vanjskog agresiji, ljudi su i dalje bili razjedinjeni i demoralizirani, nitko nije znao što činiti. U međuvremenu su Izraelski tenkovi stigli do Bejruta.

Tek u Khaldehu, malom mjestu na ulazu u južni Bejrut započeo je pravi otpor. Njegovi predvodnici bila su dvojica mladića - jedan je imao 26, a drugi samo 22 godine.

Kako to da su njih dvojica vjerovali u to da otpor ima smisla?

Odgovor je zapravo jednostavan, bili su svjesni toga da je život u izbjeglištvu poniženje, te da je svaka vrsta egzistencije bez slobode ravna smrti. Stariji od njih Abbas al- Musawi bio je jedini koji se usudio pristupiti ljudima koji su napuštali domove u strahu od nadolazećeg agresora i zamoliti ih da ostanu, da ne idu stopama beskućnika Palestinaca.

Ljudi su ga uskoro zavoljeli i stali uz njega - i on uz njih. Upravo je on bio ideološki pokretač otpora protiv Izraelske okupacije. Otpora koji će nakon dugih 18 godina borbe završiti povlačenjem Izraelske vojske iz Libanona 2000. godine.

Pa ipak, za razliku od vidljive okupacije, protiv nevidljive - one monetarne puno se teže boriti. Kada je Abbas al- Musawi ukazivao ljudima koji su bježali pred Izraelskim tenkovima na činjenicu tko je neprijatelj, svatko normalan mu je vjerovao.

S druge pak strane, kada mi ukazujemo ljudima na to da je naš neprijatelj kreditni sustav, mnogi nam ne vjeruju ili se tome smiju. Da stvar bude gora, upravo oni koji su najviše na udaru kreditnog sustava (sirotinja) najviše vjeruju propagandi sa *malih ekrana* i svojim glasovima nagrađuju stranke koje ga zagovaraju i štite.

Mentalno su nesposobni da shvate kako pogrešna regulacija novca nužno vodi besparici i dužničkom ropstvu, a ne *punim novčanicima i dugom životu, a ne životu na dug*, te da je potpuno svejedno tko dođe na vlast ukoliko se regulacija novca ne promjeni.

Ta, nama očita činjenica njima je skrivena - oni ju jednostavno ne vide. Zasljepljeni su lažnim obećanjima koja im plasiraju korumpirani političari putem masovnih medija. Vjeruju novinama i televiziji ne shvaćajući da uloga medija nije njihovo informiranje, već oblikovanje njihovog uma u skladu s interesima manipulatora.

Drugim riječima, da bi ljudi bili izvana slobodni, prvo moraju biti oslobođeni iznutra. Moraju slomiti

okove mentalnog ropstva koji se nalaze u njihovim glavama. Moraju odbaciti lažni izbor kojeg im nameću masovni mediji, te početi razmišljati svojom glavom kako bi bili u stanju donjeli odluke koje su u skladu s njihovim interesima.

Princip glasanja za *manje od dva zla*, odnosno ideja u glavama birača da od dva loša izbora jedan nije tako loš kao drugi, najobičnija je laž i obmana.

Ona polazi od pretpostavke da zlo nužno mora pobjediti, tj. da stranka koja se bori za njihovu dobrobit mora izgubiti.

Ljudi koji prihvate tu vrstu izbora moraju znati da je to zapravo lažna dilema, budući da nijedan od sugeriranih izbora ne nudi rješenje za njihov problem.

Cilj te manipulacije je navesti ljude na logičku pogrešku, tj. stvoriti privid da postoje samo dvije opcije, iako zapravo postoji barem još jedna.

Ta lažna dilama na koju su birači nasjeli zapravo je puka kopija eksperimenata Solomona Ascha. Kao i ispitanici u njegovim eksperimentima, birači redom zaokružuju krivi odgovor iako u ovom slučaju postoji (lažna) mogućnost izbora između dva kriva odgovora. Ne shvaćaju da je iz perspektive manipulatora potpuno svejedno za koja od ta dva se oni odluče, budući da se u oba slučaja izrabljivanje nastavlja.

Zašto to rade teško je objasniti, naime velika je razlika između ispitanika iz Aschevih eksperimenata i birača, budući da za povodljive ispitanike nije bilo nikakvih neposrednih posljedica. Za razliku od njih - birače koji su podlegli konformizmu čeka ekonomsko uništenje.

Što je najtragičnije od svega, taj krivi izbor koji će donjeti birači će smatrati svojim vlastitim - ne shvaćajući da on uopće nije njihov, već da im je nametnut. Ta zabluda, da biraju za sebe nešto što je za njih odabrao netko drugi naopasnija je zabluda.

Uistinu, mentalno ropstvo najgora je vrsta ropstva, za razliku od fizičkog iz njega nije moguće izaći bez informacijskog utjecaja.

11. poglavlje

Mnogi zagovornici prihvaćanja eura kao zajedničke valute znaju reći da ćemo se moći jeftinije zaduživati jednom kada odbacimo kunu kao nacionalnu valutu. Koliko je to opasna zabluda najbolje svjedoči primjer Španjolske, zemlje koja se 2002. odrekla monetarnog suvereniteta (vlastite valute) i prihvatila euro.

Umjesto ekspanzivne monetarne politike sa nižim poreznim stopama, odabrali su restriktivnu monetarnu politiku s većim poreznim opterećenjem.

Također, monetarna okupacija zajedno s nerealnim tečajem nužno dovodi do deficita platne bilance, odnosno do toga da više novca iz zemlje izlazi nego u nju ulazi.

Konačna posljedica takve politike je nestašica novca i urušavanje cjelokupne ekonomije.

Poduzeća propadaju, a broj nezaposlenih stalno raste. Zbog takve politike najviše pate mladi, u srpnju 2012. bez posla je bilo njih čak 53%.

Radi kreditne krize kao nužne posljedice pogrešne regulacije novca samo u zadnje 4 godine (2008. - 2012.) banke su na ulicu izbacile 150.000 obitelji koje nisu bile u stanju vraćati "jeftine" kredite.

Da stvar bude tragičnija, deložacije su postale toliko uobičajena pojava da su mediji prestali o njima izvještavati. Tijekom 2011. godine, dnevno ih je u prosjeku bilo 150.

Nažalost, ovo je tek početak velike tragedije. Umjesto da shvate da takva politika vodi njih i njihove obitelji u propast, birači u Španjolskoj i dalje glasaju za političare koji zagovaraju novac kao dug i euro kao zajedničku valutu.

Kako je to moguće? Zašto bi netko glasao za vlastito uništenje?

Odgovor je očit, ne shvaćaju gdje leži uzrok problema, tj. da je jedini izlaz iz trenutne situacije odbacivanje eura, pretvaranje svih kredita u pesose (prijajšnju valutu), te naknadna inflacija koja bi preko noći izbrisala unutarnji dug. Samo na taj način moguće je spasiti radna mjesta i domove ljudi koje sati, dani, tjedni ili mjeseci dijele od gubitka krova nad glavom.

Kako bi mogli još lakše razumjeti što se događa dobro je za pročitati oproštajnu poruku koju je napisao Grčki umirovljenik Dimitris Christoulas neposredno prije samoubojstva 4. travnja 2012.

"Tsolakoglova vlada unuštila je sve nade za moje preživljavanje koje sam bazirao na pošteno zarađenoj mirovini za koju sam odvajao tijekom 35 godina radnog staža. Budući da mi moje godine ne dozvoljavaju dinamično reagiranje (iako da brat Grk uzme kalašnjikov, ja bi stajao iza njega), više ne vidim druge solucije osim časnog kraja moga života kako ne bi morao kopati po kantama za smeće da bi preživio. Vjerujem da će mladi ljudi bez budućnosti jednog dana uzeti oružje i objesiti izdajice naše domovine na trgu Syntagma (gdje se nalazi Grčki parlament), kao što su i Talijani Mussolinija 1945."

Potom se zaputio na trg Syntagma, gdje je povikao - "Ovo nije samoubojstvo, oni su me ubili", nakon čega je povukao obarač pištolja i tako prekinuo svoj život.

Napomene radi, Georgios Tsolakoglou bio je na čelu marionetske vlade u Grčkoj koja je bila postavljena od strane Njemačkog okupatora za vrijeme 2. svjetskog rata. Očito je shvatio da je Grčka vlada upravljana izvana i da ne donosi odluke koje su u skladu s interesima Grčkog naroda, već inozemnih kreditora koji su zapravo stvarni vladari njegove zemlje.

Ni dva mjeseca nakon samoubojstva Dimitrisa Christoulasa, život si je oduzeo 60-godišnji muzičar Antonis Perris, prije nego je skočio u smrt sa petog kata napisao je: "Problem je bio u tome što nisam znao da će mi trebati novac, zato jer je ekonomska kriza došla tako naglo. Iako sam prodao sve što sam imao i dalje nemam novaca da kupim hranu, a na kreditnoj kartici sam došao do limita".

13. lipnja 2012. čak troje ljudi si je oduzelo život, 36-godišnji nezaposleni taksist ubio se skokom s balkona u zapadnoj Ateni, 75-godišnji umirovljeni inženjer i otac dvoje djece iz puške si je pucao u glavu nasred križanja ulica Himarras i Eleftherotrias u sjevernoj Ateni, u oproštajnoj poruci napisao je

je da su ga u smrt otjerali dugovi i vladino povećanje poreza. Treći koji se ubio toga dana bio je farmer s Krete koji se otrovao pesticidima.

Njihov čin bio je posljedica dubokog očaja i nezadovoljstva vladinom politikom. Tijekom samo jednog mjeseca – od kraja listopada do kraja studenog 2011., posao je izgubilo 126,062 ljudi. Drugim riječima, 4200 ljudi je dnevno ostajalo bez posla. U listopadu 2012. nezaposlenih Grka bilo je 1,168,761.

Nažalost, umjesto da vlada uvidi da politika nerealnog tečaja udružena s mjerama štednje nužno vodi u ekonomsko uništenje, ona ju nastavlja i tako svakim danom Grčka sve dublje tone.

Umjesto da izađu iz monetarne unije, prestanu se zaduživati i počnu tiskati vlastiti novac, Grci su odlučili nastaviti sa zaduživanjem i održavanjem nerealnog tečaja. Međutim, da bi dobili nove kredite morali su pristati na 40.000 novih otkaza u državnom sektoru, privatizaciju skoro svih javnih poduzeća, povećanje PDV-a i uvođenje poreza na nekretnine.

Kamo taj put vodi svima je jasno. U Italiji, zemlji koja je prelaskom s lire na euro također pristala na monetarnu okupaciju i nerealan tečaj stanje je također dramatično.

Generoso Armenante, 49-godišnji nezaposleni zaštitar iz Salerno, napustio je dom nakon što je ručao sa ženom i pronašao skriveno mjesto gdje se objesio. Pored njega pronašli su oproštajno pismo u kojem je pisalo: "Odlučio sam se na ovakav kraj jer sam nesposoban. Ne mogu živjeti bez posla".

Istog dana kao i on ubilo se još dvoje ljudi, 60-godišnji poduzetnik iz Milana objesio se nakon što nije uspio reprogramirati dug. a nezaposleni građevinski radnik pucao si je u prsa. I on je iza sebe ostavio poruku: "Ne mogu živjeti bez posla".

Drastično povećanje broja samoubojstava također je nužna posljedica pogrešne regulacije novca. Samospaljivanje jednog obrtnika ispred zgrade porezne uprave u Bologni bio je povod za prosvjed žena žrtava suicida na tom istom mjestu.

Tiziana Marone, žena obrtnika koji se spalio izjavila je: "Giuseppe se ispričao u pismu zato jer nije mogao vratiti svoj dug. To je bio Giuseppe, jako dobar čovjek".

Ono što je zajedničko svim ekonomskim samoubojicama činjenica je da su smatrali sebe odgovornima za gubitak posla ili nemogućnost vraćanja duga. Bili su u potpunosti nesvjesni činjenice da ih je u smrt otjerao kreditni sustav, a ne vlastita nesposobnost.

Ulaskom u Europsku uniju, Hrvatsku čeka sudbina Italije, Grčke, Španjolske i Slovenije. Drugim riječima, čeka nas ekonomsko uništenje. Mladi neće imati posla i novaca, te će radi toga biti prisiljeni napustiti zemlju.

Marionetska vlada ići će do kraja u svom planu da nas uništi, nakon poreza na drugu nekretninu, usljediti će porezi i na prvu. Ljudi će ostajati bez djedovine jer neće imati novaca da plate te poreze.

Drugim riječima, nakon demografskog uništenja našeg naroda, čeka nas i gubitak imovine. Ukoliko se ljudi na vrijeme ne osvjeste naš narod će nestati, a s njime i naš jezik i kultura.

12. poglavlje

Svatko od nas se prije ili kasnije nađe u prilici da pomogne svome bližnjemu. Jedna takva prilika pojavila se i pred Ivanom kada ga je kolega Janko Škudar iz Gornje Stubice pozvao da se pridruži berbi u njegovom obiteljskom vinogradu.

Takav poziv se ne odbija, pomislio je Ivan i obećao Janku da će doći. Međutim, nije došao sam, u berbu je pozvao i svog prijatelja Damira.

Janko ih je dočekaao na željezničkoj stanici i uskoro su se zaputili prema njegovoj obiteljskoj kući kako bi ostavili stvari.

"Ekipa nas čeka kod spomenika Matiji Gupcu", rekao je u jednom trenutku Janko.

"Nismo znali da je druženje već u tijeku", dodao je Ivan.

"Kako da ne, morate vidjeti pogled od tamo", uzvratilo je Janko.

Kada su došli do spomenika Ivan i Damir su se iznenadili, pred njima je stajao golemi brončani kip sa istim takvim kamenim postoljem.

"Tko je to napravio?", upitao je Damir.

"Poznati kipar Antun Augustinčić", odgovorio je Janko.

"Možeš li nam reći nešto više o njemu?", znatiželjan je bio Damir.

"Kako da ne, ispred središta Ujedinjenih naroda u New Yorku nalazi se njegov spomenik *Vjesnica mira*, isto tako napravio je i spomenik žrtvama fašizma u Addis Abebi u Etiopiji", rekao je Janko i dodao - "Idemo sjesti na klupice iznad spomenika".

"Pozdrav svima", rekao je Damir kad su stigli do ostatka ekipe.

"Pozdrav i vama", prvi je uzvratilo Matija.

"Lijepo je ovo mjesto", dodao je Ivan okrenuvši se prema zalazećem suncu.

"Najljepše na svijetu", rekao je potom Janko i upitao ih - "Jeste li spremni za berbu sutra?"

"Još pitaš!", uzvratilo mu je Borna.

"Ne bojite se inspekcije?", bocnuo ih je Ivan.

"Otkad je berba postala opasan posao?", upitao ga je Janko.

"Država je zakonom zabranila susjedima i prijateljima da si međusobno pomažu u berbi, proglasili su to radom na crno kažnjivim sa 10-30 tisuća kuna. Nedavno je u Iloku policija skupa sa inspektorima

rada upala na berbu grožđa. Beračima je bilo naređeno da odlože škare, potom su svi legitimirani kao da se radilo o kriminalcima", odgovorio je Ivan.

"Naša tradicija njima ne znači ništa", ogorčeno je rekao Janko.

"Žele nam udariti i porez na imovinu, oni tvrde da je luksuz imati klet i vinograd", nadovezao se Matija.

"Taj zakon je sulud, ljudi su oduvijek pomagali jedni drugima. Zapravo, nitko ne bere sam budući da berba predstavlja puno više od samog branja grožđa. To je društveni događaj kada se susjedi, rodbina i prijatelji međusobno druže i upoznaju. Zapravo, nitko to ne smatra uobičajenim radom. Ljudi ne idu u berbu zato da bi radili ili zaradili novac, već zato da bi se podružili sa prijateljima i upoznali nove ljude", dodao je Janko.

"Kako god bilo, očito je da vlada donosi zakone na štetu ljudi", rekao je Ivan.

"Smješna je cijela ta priča, kako su ljudi uopće mogli glasati za te spodobe. Trebamo se politički angažirati i prestati biti pasivni, samo tako možemo promijeniti zakone u našu korist", zaključio je Janko.

"Nisu krivi ljudi već mediji koji su ih izmanipulirali. Da su mediji iznosili istinite informacije umjesto propagande, siguran sam da birači ne bi glasali za taj ološ", dodao je Damir.

"Novac je toliko bitna stvar u životu, a ljudi uopće ne razmišljaju o njemu", ustvrdio je Janko.

"Sve što vi govorite stoji, ali muči me jedna stvar. Nedavno sam na televiziji čula kako mi ne možemo tiskati vlastiti novac zato jer nemamo zlato, je li to istina?", znatiželjno je upitala Petra.

"Naravno da nije, novac odavno nema pokriće u zlatu", kratko je odgovorio Ivan.

"Možeš li mi reći nešto više o tome?", opet je upitala.

"Razvoj monetarnog sustava išao je otprilike ovako. Prvo je postojala robno - robna razmjena, potom su kao sredstvo razmjene bili prihvaćeni plemeniti metali - zlato, srebro i bakar, potom papirnat novac koji je imao pokriće u tim plemenitim metalima, te konačno papiranti novac koji nije imao nikakvo pokriće, tj. novac kojeg je središnja banka mogla stvarati iz ničega (ex nihilo).

Oni koji tvrde da bi naša središnja banka trebala imati zlatne rezerve kako bi mogla stvarati novac žive u prošlosti. Vjerojatno su zaboravili da po tom pitanju postoji konsenzus svih relevantnih autoriteta još od 1971. kada je *zlatni standard* definitivno ukinut", objasnio je Ivan.

"Zašto onda potežu to pitanje?", upitala je Petra.

"Ne vjerujem da se radi o neinformiranosti, budući da svaki student ekonomije zna da novac više nema metalno pokriće. Vjerojatnije je da se radi o svjesno izgovorenoj laži s ciljem dezinformiranja šire javnosti. Gledano iz psihološkog aspekta, riječ je o tzv. *crnoj propagandi*", odgovorio je Ivan.

"Koji su glavni argumenti protiv zlatnog standarda?", upitao je potom Janko.

"Prvi je taj da su svjetske rezerve zlata nejednako raspoređene. Uvjetovati ponudu novca dostupnošću zlata značilo bi ograničiti razvoj svih zemalja koje nemaju vlastite rudnike zlata.

Drugi je taj da zlatni standard ograničava gospodarski rast, budući da bi rast ekonomije trebao pratiti i rast novčane mase. Kako je zlato rijedak metal, usljed nestašice novca bila bi ograničena mogućnost ekonomije da stvara više kapitala i raste.

Treći je da bi zlatni standard ograničio mogućnost države da intervenira u slučaju kreditne krize, budući da ne bi bilo moguće pustiti u opticaj dovoljnu količinu novca potrebnu da se zaustavi kreditna kriza.

Četvrti je da ukupna količina iskopanog zlata na zemlji nije veća od 142.000 tona. Ta količina zlata premala je da bi služila za novčanu bazu, tim više što se samo 20% zlata nalazi pohranjeno u središnjim bankama.

57% od ukupne količine zlata posjeduju privatne osobe u obliku nakita, 16% razni ulagači u obliku poluga i zlatnika, a 12% od ukupnog zlata koristi se u industrijske svrhe.

Drugim riječima, čak i kad bi novac imao zlatnu podlogu, središnje banke ne bi mogle iskoristiti ukupnu količinu zlata kao podlogu za novac, već samo 1/5, odnosno 28.400 tona, budući da nemaju više zlata na raspolaganju", odgovorio je Ivan.

"Sada mi je savršeno jasno zašto su sve zemlje svijeta odbacile zlatni standard", s olakšanjem je rekla Petra.

"Samo istina ima moć da oslobodi ljude od iracionalnog straha. Naša je zadaća da ju prenesemo svojim bližnjima i tako ih zaštitimo od laži koje plasiraju zagovornici dužničke doktrine", napomenuo je Ivan.

"Mislim da je vrijeme za rastanak, sutra nam valja rano ustati", rekao je u tom trenutku Janko.

"Svi smo umorni", dodao je Damir.

"Teške su ovo teme", složio se Ivan.

Janko ih je potom autom odvezao do svoje vikendice. Nakon kraćeg razgovora uputio se prema kući svojih roditelja, a Ivan i Damir smjestili su se svaki u svoj krevet.

"Damire, zar nije radost to što imamo jedni druge?", retorički ga je upitao Ivan.

"Svega ovog ne bi bilo da ne postoji naša stranka, toliko sam dobrih ljudi tu upoznao, čini mi se i da mnogi dožive unutrašnju promjenu kada shvate o čemu govorimo", rekao je Damir.

"U pravu si, sustav nas od malena uči da smo jedni drugima neprijatelji i da uspijeh jednog pojedinca isključuje uspijeh drugog. Da bi netko dobio, netko drugi nužno mora izgubiti - to je način na koji razmišlja većina. Da stvar bude gora, unutar isključivo kreditnog sustava to i jest tako.

Netko nužno mora ući u dug, da bi netko drugi mogao imati novac. Isto tako, nije moguće ostvariti

dobit, bez da netko drugi bude na gubitku. Da stvar bude apsurdnija, u takvom sustavu dobit ostvaruju gotovo isključivo banke, svi ostali su manje više na gubitku.

Profitirati može jedino nekolicina povezana s bankarskim sustavom, tj. korumpirani političari koji sve što vrijedi predaju u ruke stranim bankama i korporacijama povezanim s njima, dok istodobno sve više tlače i ponižavaju naš narod.

Budući da golema većina ljudi to ne shvaća, oni redom glasaju za te iste političare. Potpuno su nesvjesni toga da su sva njihova obećanja, uključujući i ona o socijalnoj pravdi, društvenoj odgovornosti, pravednijoj raspodjeli društvenih dobara, ekonomskom oporavku, novim radnim mjestima, punim novčanicima i frižiderima, redovitim plaćama i slično tek puka propaganda bez ikakvog temelja u stvarnosti.

Najviše me rastužuje što mnogi to ne žele razumijeti, kada im neki zagovornik kreditnog sustava govori o borbi protiv korupcije oni naivno misle da se on uistinu bori protiv korupcije, ne shvaćajući pritom da korupcija nije samo rezultat ili sporedni efekt kreditnog sustava, već njegov sastavni dio.

Iz njega proizlazi velika podjela na nekolicinu privilegiranih i golemu većinu obespravljenih, na nekolicinu koja ima sve i mnoštvo koje nema ništa.

Da stvar bude nevjerovatnija, upravo ta obespravljena i osiromašena većina redovito daje svoj glas strankama koje zagovaraju novac kao dug. Zašto je tome tako?

Siromašnim i neobrazovanim ljudima najlakše je manipulirati zato jer oni o novcu razmišljaju isključivo na pojavnj razini. Ne shvaćaju da se novac ne stvara poštenim radom, već isključivo nečijim ulaskom u dug. Zato nisu u stanju vidjeti bit problema i prstom pokazati na glavni uzrok njihove patnje.

Umjesto da svoj bijes usmjere na kreditni sustav, oni se ljute na političare koji su iznevjerili svoja obećanja, potpuno nesvjesni toga da su oni tek puke marionete u rukama kreditnog sustava.

Kada ih razočara jedna marioneta, mediji im ponude drugu koja im kao i prva daje lažna obećanja i uvjerava ih da će sve krenuti na bolje jednom kada se zamjene stranke na vlasti i naprave kadrovske križaljke", završio je svojo misao Ivan.

"Trebamo učiniti sve da informiramo ljude oko sebe o tome što se događa", zabrinuto je rekao Damir.

"Nema nam druge ako želimo biti slobodni", složio se Ivan i utonuo u san.

Sutrašnji dan za njih je bio pravi izazov. Nakon što su doručkovali, krenuli su prema trgovinama. Uzeli su škarice i kašete u ruke, te krenuli brati grožđe svaki na svojoj strani reda. Usput su ga zicali i smijali se. Nisu bili sami, osim njih berbi se odazvalo još 70-ak ljudi.

"Ovo je život", rekao je Ivan.

"Da se barem češće ovako družimo", dodao je Damir.

"Kako je lijepo kad su ljudi složni", nastavio je Ivan.

"Zamisli kad bi svatko brao sam za sebe, bespotrebno bi se namučili", rekao je Damir.

"Hvala Bogu da Janko postoji", dodao je Ivan brsteći pritom jedan slatki grozd.

Nakon što su završili sa svojim redom bili su iznenađeni. Iako je vinograd bio prilično velik, pola je već bilo obrano.

"Još jedan red pa smo gotovi", s osmjehom je rekao Damir.

Tako su nastavili s berbom i u manje od 2 sata posao je bio gotov.

"Hoćete popit nešto s nama", upitao ih je potom Matija.

"Hajde da probam Škudarovo vino", rekao je Ivan i uzeo čašu bijelog vina.

"Bože mili", pomislio je - "Ovo je čudesno".

I uistinu, vino je bilo odlično, lako se pilo - pomalo prelako.

"Tko ne pije nije s nama", viknuo je Borna.

"Nema nam druge nego piti", složio se Damir.

I tako se vesela družina okrijepila prije ručka. Uskoro su svi sjedali za stolom, izbor je bio između svinjskog pečenja s krumpirima i junećeg gulaša. Damir je uzeo pečenje, a Ivan gulaš.

"Inače izbjegavam meso, ali ovo bi bila grehota izbjeći", rekao je Ivan dok je grabio gulaš. Kad su bili gotovi pridružili su se grupi mladih ljudi koja je razgovarala za susjednim stolom.

Na njihovo iznenađenje, rasprava o novcu već je bila u tijeku. Jedan mladić u radničkom odijelu govorio je o tome kako mu je radi valutne klauzule rata kredita za auto porasla s 900 na 1600 kn.

Potom je riječ uzeo jedan drugi mladić - po zanimanju stolar. Objasnio je kako je žena od njegovog kolege s posla bila jamac jednom čovjeku za kredit. Taj čovjek se ubio i sada je cijeli kredit na njoj, skoro cijela plaća joj odlazi na otplatu tuđeg duga.

Užasna situacija složili su se svi. Potom je treći mladić uzeo riječ, objasnio je kako radi u građevini, te kako je sve teže naplatiti obavljeni posao. Novca jednostavno nema dovoljno, bio je zajednički zaključak.

"Bit će sve gore", rekao je potom Janko i nastavio - "Moja majka radi u policiji kao računovođa, radi mjera štednje oduzeli su joj 1000 kn naknade za prijevoz. Veli i da su mnogi policajci u kreditima, nikome nije lako".

"Cijene rastu, a meni je plaća pala", rekla je potom jedna djevojka.

"Nećete vjerovati što se meni dogodilo", rekao je potom jedan mladić i nastavio - "Dok sam bio s tatom

u kleti, do nas je došao lokalni načelnik općine i rekao nam da ćemo morati platiti naknadu za legalizaciju objekta i porez na tu nekretninu. Nije nas pitao imamo li novaca da to platimo".

"Zašto su tako okrutni prema nama?", ogorčeno je upitala jedna druga djevojka.

"Odgovor je jednostavan", uključio se u raspravu Ivan - "Vlada je marionetska, odnosno upravljana izvana. Umjesto vlastitom narodu služi stranim bankama. Inozemni kreditori nisu budale, ako je netko spreman izdati vlastiti narod, mogao bi izdati i njih. Zato sluganska vlast ima stalnu potrebu za dokazivanjem lojalnosti.

Naš poznati književnik Ivan Aralica tu je pojavu opisao ovim riječima: "Sluga je najgori gazda. Potkupljiv je jer mu od dobiti ovisi društveni ugled, a neumoljiv jer pred nadređenima mora posvjedočiti upravljačku sposobnost, on ne preza ni od čega da bi se s jedne ljestvice sluganstva popeo na drugu, ne mareći zato što se istovremeno spušta niz ljestve ljudskih vrijednosti".

Tako je bilo uvijek kroz povijest. U doba Turaka mnogi su izdali vlastiti narod i služili okupatoru. U narodu se takve zvalo poturicama. Za njih se govorilo da su gori od Turaka - "Ako bi Turčin bio krvav do lakata, poturica bi bio do ramena". Njihova svirepost proizlazila je iz stalne želje za dokazivanjem odanosti.

Isti obrazac ponašanja postojao je i u nacističkim logorima smrti. Kako bi lakše upravljali logorašima, nacisti su među njima odabrali svoje poslušnike koji bi u zamjenu za različite pogodnosti poput vlastite sobe, civilne odjeće ili hrane bili spremni činiti najgora zlodjela nad svojim bližnjima.

Zahvaljujući njima, nacisti su mogli s relativno malim brojem ljudi kvalitetno upravljati velikim sustavima poput logora sa 200.000 ljudi. Njih su drugi logoraši mrzili jednako kao i same naciste budući da su bili izrazito okrutni, pogotovo kada bi u blizini bili SS-ovci. Sve to su činili kako bi opravdali svoje privilegije za koje su bili spremni premlaćivati, pa čak i ubijati ostale logoraše.

Heinrich Himmler, zapovijednik SS-ovih odreda smrti ovim je riječima opisao psihologiju tih opakih ljudi: "U trenutku kada postane Kapo, on više ne spava sa ostalim zatvorenicima i odgovara za svoj rad nadređenima. Ukoliko oni nisu zadovoljni s njim, više nije Kapo i tada mora ići nazad u barake sa ostalim logorašima. On zna da će već prve noći biti premlaćen na smrt od njih".

Da ne duljim previše, marionetska vlada nerjetko je okrutnija prema vlastitom narodu od samog okupatora, zato je nužno ukazati ljudima na stvarni uzrok trenutnog stanja u državi".

"Nemamo puno vremena, kada dođu lokalni izbori moramo se organizirati, složiti izborne liste i pozvati ljude da glasaju protiv sustava što ih drži u ropstvu", rekao je Janko.

"Eh da, zaboravio sam na nešto", rekao je potom Ivan i iz torbe izvadio 15 knjiga *Kako je nastao novac*, te ih razdjelio prisutnima.

"Mala pomoć za borbu protiv kreditnog sustava", uz osmijeh je dodao Janko.

"Hvala ti za sve", rekao je Borna.

"Hvala vama!", uzvratio je Ivan i potom nazdravio prisutnima.

13. poglavlje

"Ne postoje greške. Događaji sa kojima se susrećemo, bez obzira na to koliko oni bili neugodni, nužni su kako bi naučili ono što trebamo naučiti", napisao je svojedobno poznati Američki pisac Richard Bach.

Upravo na tu misao naišao je Neven čitajući njegovu knjigu *Most preko vječnosti*. Gledajući kroz prozor svoje obiteljske kuće kroz glavu mu je prolazila bujica misli.

"Sada mi je jasno zašto sam morao proći kroz sve ovo", pomislio je. Slučaj njegove obitelji nažalost nije izoliran, kako bi mogla urediti stambeni prostor njegova majka morala je podići kredit, međutim uređenje je na kraju koštalo puno više nego je u početku planirano pa je zato podigla još jedan kredit.

Uskoro se našla u kreditnom ropstvu. Kao i golema većina ljudi bila je u potpunosti nesvjesna načina na koji funkcionira monetarni sustav baziran isključivo na kreditu. Nije shvaćala da uloga kredita u takvom sustavu nije da pomogne ljudima, već naprotiv - da ih uništi i pretvori u robove.

Za razliku od majke koja je imala posao, Neven usprkos činjenici da je završio dobru školu nije uspijevao doći do posla. Iako je davao sve od sebe da ga pronađe, posla jednostavno nije bilo.

"Kako onda izaći iz duga?", upitao se. Budući su ostali bez novaca, HEP im je isključio struju, da stvar bude gora - nisu imali niti za hranu.

Radi očajne situacije i nakupljenog stresa završio je i na psihijatriji. Nakon što je psihijatru objasnio problem u kojem se nalazi, psihijatar ga je pogledao i rekao mu - "Evo vam recept, uzmite ove tablete i osjećati ćete se bolje".

Pa ipak, usprkos posjetu psihijatru i tabletama koje je uzimao nije osjećao nikakvo olakšanje. Problemi koji su ga mučili i dalje su bili tu, zapravo - bili su sve gori.

"Mora postojati rješenje", pomislio je i počeo tražiti uzrok teškog ekonomskog stanja u kojem se nalazio. Zahvaljujući facebook-u bio je u kontaktu s Ivanom, čitajući njegove statuse imao je osjećaj da on razumije probleme u kojima se većina ljudi nalazi, te upozorava na činjenicu da će stanje biti sve gore ukoliko se vladina politika ne promjeni.

Međutim, za razliku od ostalih političara Ivan je ukazivao na još nešto. Govorio je o problemu novca kao duga i neotplativosti kredita unutar isključivo kreditnog sustava, te o nerealnom tečaju kao glavnom uzroku sloma proizvodne ekonomije i visoke stope nezaposlenosti.

"Možda on ima odgovor na moje pitanje", pomislio je i pozdravio Ivana preko privatne poruke. Ivan mu je uzvratilo pozdrav i zamolio ga da pročita njegovu knjigu - *Kako je nastao novac*.

"To je ono što me zanima", pomislio je Neven i krenuo s čitanjem. Iznenadilo ga je to što su stvari o kojima Ivan govori toliko očite i jednostave, a opet skrivene od šire javnosti. Uskoro mu je poslao poruku: "Ivane, pročitao sam tvoju knjigu i mogu ti reći da je odlična i hvala ti jer mi je posložila kockice u glavi. Do sada sam na sve probleme gledao odvojeno, nisam ih povezao. Donekle znam od

prije kako funkcionira isključivo kreditni sustav zato jer mi je majka u takvoj situaciji. Još jedanput hvala, sad mi je sve kristalno jasno".

"Jel te smijem zamoliti da pročitaš i drugu knjigu što sam napisao?", upitao ga je potom Ivan.

"Naravno", uzvratio je Neven.

"Zove se Mehanika novca", dodao je Ivan i poslao mu link za nju.

Nakon što je pročitao i drugu knjigu Neven više nije imao dvojbe. Bilo mu je jasno da je za izlazak iz ropstva nužno na izborima nadglasati političare koji zagovaraju novac kao dug i protive se inflaciji koja jede kredite.

Nakon par razmjenjenih rečenica, Ivan ga je pozvao na prvi idući sastanak - Neven je pristao bez imalo oklijevanja. Iako je ranije prezirao politiku i političare bilo mu je i više nego jasno da Savez za promjene i ljudi okupljeni u njemu nisu dio sustava koji zlostavlja i ponižava njegovu obitelj.

Vrijeme do sastanka brzo je prošlo, a susret s ostalim članovima stranke dodatno ga je osnažio. Spoznaja da nije sam dala mu je vjetar u leđa. Razgovor je tekao ležerno i opušteno, pričalo se o nužnosti izlaska na lokalne izbore i izgradnji stranačke infrastrukture.

U jednom trenutku Ivan ga je upitao: "Koji je bio smisao tvog života prije i nakon što si shvatio sve ove stvari?"

"Prije sam mislio da moj život nema smisla, tek sada moj život ima smisao", Neven je odgovorio.

"Postoji li ikakva šansa da svoj život posvetiš privatnim interesima ili si se odlučio boriti protiv kreditnog sustava do kraja?", potom ga je upitao.

"Odlučio sam se boriti za dobrobit društva, odnosno za slobodu. Bez slobode život nema smisla", Neven je odgovorio.

"Bi li ikada razmišljao na način kako sada razmišljaš da kreditni sustav nije ponizio tebe i tvoju obitelj i na kraju te *na silu* doveo do ove teme", opet ga je upitao.

"Vjerojatno ne, jer ne bi bilo potrebe da tražim uzrok problema koje nemam", mirno je odgovorio.

"Imam još samo jedno pitanje", nastavio je Ivan - "Kada bi mogao vratiti vrijeme u nazad i da postoje dva puta, jedan u kojem tvoja obitelj ne bi bila u problemu i ti bi ostao u neznanju i drugi put tijekom kojeg bi morao ponovno proživjeti sve probleme koje si imao, ali koji bi te na kraju doveo do spoznaje, kojim bi išao?"

"Odabrao bi ovaj kojim sada idem, kreditni sustav me ponizio do te mjere da je od mene napravio čovjeka koji će ga srušiti jednog dana", hladno je odgovorio.

"Oprosti mi na znatiželji i što te pitam ovako pred svima, ali postoji li novac koji bi mogao djelovati na tebe da promjeniš mišljenje o novcu kao dugu?", opet ga je upitao.

"Prije sam na novac gledao kao na predmet obožavanja, danas je on za mene samo stvar i ništa više.

Dakle, takav novac ne postoji", odgovorio je.

"Ispričaj ću vam jedan događaj", rekao je potom Ivan - "Razgovarao sam s jednim čovjekom i on me pitao imam li koga da mi čuva leđa tj. bojim li se da me ne ubiju. Ja sam mu rekao da ne zato jer je ideja već vani, a ideju se ne može ubiti".

"Smješno je sve to", rekao je potom Neven i nastavio - "Sustav se do sada natezao s tobom uz pomoć policije i prekršajnog suda, vezali su te ko zvijer i vozili u marici. Nisu shvaćali da se bore protiv istine, a ne protiv tebe i da se istinu ne može zatvoriti ili novčano kazniti".

"Upravo se o tome radi, bezbrojna uhićenja za vrijeme protuvladinih demonstracija završavala su ispitivanjima u policijskoj postaji. Ispitivali su me policajci u uniformi i civilu, pa čak i u odijelu - i sve je zanimalo tko stoji iza mene. Nisu vjerovali da je moj motiv za pokretanje protuvladinih demonstracija bila spoznaja o regulaciji novca. Rekli su mi da žele znati imena, da im nisam ja problem već ti koji stoje iza mene. Tek tada sam shvatio koliko je moćna ideja koju zastupamo", rekao je Ivan.

"Meni je najveći izazov bio prenjeti tu poruku svojim bližnjima", rekao je potom Goran i nastavio – "Mjesecima sam tati pokušavao objasniti da je monetarna reforma jedini način da se izvučemo iz ove teške situacije, ali jednostavno me odbijao slušati.

Bio je zaluden SDP-om, mislio je da će zemlja krenuti na bolje jednom kada oni dođu na vlast. Odlučio me saslušati tek kada se razočarao u njihovu politiku.

Tada sam ga upozorio na činjenicu da je u kreditu, objasnio mu da taj sustav dugoročno vodi u propast i da ne želim da mora to osjetiti na vlastitoj koži da bi shvatio. Nedugo nakon toga u firmi su mu najavili smanjenje plaće, taj događaj uvjerio ga je u ozbiljnost mojih riječi".

"Drugom prilikom ćeš nam pričati o tome", prekinuo ga je Ivan i usmjerio pogled na Vedrana. "Danas je među nama jedan bivši djelatnik kreditne agencije", rekao je.

"Bit će ovo zanimljiv sastanak", dodao je Vilibor.

"Zanima nas tvoje iskustvo", rekao je Damir.

"Slučajno sam se našao u svemu ovome", rekao je potom Vedran i nastavio – "Hitno su mi trebali novci i nisam znao di bi ih uzeo, prvo sam razmišljao – ići ću kod kamatara, ali pošto su oni tražili velik postotak i zalog imovine u duploj cifri nego što sam ja tražio novce, odustao sam od te ideje.

Preko kompića sam saznao za jednog čovjeka koji radi kredite za nezaposlene i tako, upoznao sam se s čovjekom i on mi je rekao da nema smisla da dižem kredit, da mi je bolje raditi na izdavanju kredita".

"Kako to misliš za nezaposlene?", upitao ga je Ivan.

"Radi se o ljudima koji nisu imali posao ali bi im mi krivotvorili dokumentaciju, tako da ispadne da su zaposleni. Uz pomoć te lažne dokumentacije naknadno bi im bili izdavani krediti – tak je išlo.

Nalazili smo ljude, jednostavno dođeš do čovjeka - vidiš da je jadan. Prošećeš se po gradu, vidiš baš po čovjeku da treba hitno novac, da je nezaposlen, i to... ponudiš mu... *Gle reko mogu ti sredit kredit, ne*

moraš radit, ne moraš ništa, samo je bitno da nemaš velikih dugova i to je to.

Bili su toliko očajni, nije im bila bitna niti cifra, samo da dobiju neku lovu u ruke. Radili su se krediti do 50.000 kn, znači dizalo se 50.000 kn s tim da je taj čovjek koji je dizao dobio 30% - znači 15.000 kn. Ovo ostalo se dijelilo, veza u banci plaćala se 12.000 kn, ja sam dobivao 5.000 kn (10%) itd.

Ti ljudi uništili bi si život, dignu 50.000 kn, a moraju vratiti 80,000 – to je jednostavno nemoguće. *Čim si digo – gotovo.*

Međutim, ljudi su trebali novac, nisu niti razmišljali o tome u što ulaze, posljedice ih nisu zanimale. Ja sam ih nagovarao, morao sam – to mi je bio posao. Dobio sam čak i papir na kojem je pisalo što im trebam reć – najviše smo ih vukli s pričom da su kamate jeftine, isplati vam se, vraćati ćete to bez problema, mjesečna rata vam je 100 eura, a sve je to bila laž.

Što je najgore, ljudi bi mi vjerovali. Da sam ja njima rekao o čemu se radi, ja bi najebao od svojih – onih koju su bili iznad mene. Jedva jedvice sam se izvukao iz toga, bilo mi je žao tih ljudi, nisam to mogao više gledati.

Sjećam se jednog čovjeka koji je imao uspješnu firmu, sve, međutim radi krize je upao u dugove, bio je dužan poreznoj i zaprijetili su mu zapljenom imovine. Kako bi vratio dug digao je veliki kredit u nadi da će ga moći vratiti od budućeg poslovanja. Tada je bilo gotovo, banka mu je uzela sve, imao je i kuću i vikendicu i auto, ma sve što čovjek može poželjeti on je imao – sada nema ništa, beskućnik je.

Jedan drugi mladić digao je kredit jer nije imao posla i novaca, najgore od svega bilo je što nije rekao svojim doma. Saznali su za to tek kad je ovrha došla, kad su došli ovršitelji da mu uzmu stvari, isti tren on je morao svu svoju robu pokupiti i izaći iz kuće. On više ne živi doma, banka je razorila njegovu obitelj. Nikakva količina rada ne može ga spasiti iz duga, dug je neotplativ. To je bilo prije godinu ili dvije, sad vi računajte kolke su to kamate, koliko je taj kredit nekada trebalo vratiti, a koliko sada. Beskućnik je, život mu je uništen do bola, a mlad dečko, kao i većina onih koji su dizali kredite. To su bila djeca od 18-25 godina, mladi ljudi, nezaposleni koji zapravo još ni neznaju što su krediti. Obrazovni sustav ništa ih nije naučio.

Za razliku od ljudi koje sam upropastio ja sam odlično zarađivao, po danu – ako sam imao 7-8 kredita, računajte 10% od svakog kredita, to je 35 - 40.000 kn. Tjedno sam bez problema znao stavljati u džep 10.000 eura. Kad dobiješ takvu lovu, ne znaš kud ćeš s novcima, kupovao sam sve i svašta, imao sam što sam god htio. Čak me to najviše i držalo, nisam iz bogate obitelji, to je za mene bilo nešto novo.

Kad sam dovoljno zaradio odlučio sam se povući iz toga i pokrenuti vlastiti posao – kupio sam jednu firmu i počeo sa uvozom informatičke opreme i dijagnostičkih uređaja. Međutim, propao sam, ljudi su uzimali robu na bjanko zadužnice i nisu plaćali, banke su me stisnule, da sam tražio plaćanje unaprijed ne bi imao kome prodati jer nitko nema novaca. Jednostavno moraš pristati na odgodu plaćanja, a jasno je da ne postoji novac kojim bi se to platilo.

Iako mi je kreditni sustav donio veliku zaradu, na kraju kada sam se htio baviti poštenim poslom, vidio sam da opet ne ide. Svo to vrijeme kad sam imao novaca, živio sam s curom na stanu, međutim – čim je cura vidjela da nemam više novaca, maknula se, bilo je gotovo.

Užasna situacija, preko noći sam postao beskućnik, da nije bilo jedne jako, jako dobre žene i dalje bi

bio beskućnik. Ta žena me spasila, dala je meni i bratu da koristimo veliku kuću i samo moramo struju plaćati i to je to. Da nema nje, ne znam gdje bi proveli zimu, živjeli bi kao klošari.

Zahvaljujući Savezu za promjene, ja danas shvaćam kako funkcionira monetarni sustav, da generira dug koji je neotplativ. Ljudima treba reći da ne dižu kredite, da ne nasjedaju na propagandu. Kredit nije izlaz, to je samo ulaz u još veće govno. Ljudi koji su silom prilika preuzeli ulogu dužnika nisu krivi za to, mi smo im zamazali oči s tim listom papira i s tim riječima koje smo im rekli. Te riječi dobio sam od svog nadređenog i on mi je rekao da ih naučim na pamet, to ćeš reći svakom čovjeku i to je to. Te iste riječi danas slušam na televiziji od istih onih političara koji Ivana nazivaju redikulom i budalom.

Da bi manipulirali ljudima, oni koriste medije. Mediji su njihovi, što god oni govore, to govore po naređenju onoga koji ima vlast nad novcem, a to je kreditor. Ono što mi gledamo na vijestima nisu informacije nego čista propaganda. Pogledaj vijesti, i prije i poslije vijesti su reklame za kredite.

Mediji govore ljudima da nam krediti omogućavaju dobar život, da čine život lakšim, da rješavaju probleme. Ali kako život može biti lakši kad ti digneš 50.000 kn, a moraš vratiti 80.000? Napraviš si skoro pa duplo veći dug nego si digao. Dužnička doktrina je prijevara, novac bi trebao proizlaziti iz rada, a ne iz duga. U monetarnom sustavu kojeg zagovara marionetska vlada, što mi više radimo i stvaramo to smo više u dugu – izlaza nema.

Iako me politika nikada u životu nije zanimala, sada me zanima – zato sam se priključio Savezu za promjene. Nijedna druga stranka ne gleda taj problem, niti jedna ne govori o novcu. Gledam u zadnje vrijeme koliko je novca otišlo iz Hrvatske, a mi i dalje imamo veliki dug. Hrvatska se mora istrgnuti iz ekonomskog ropstva, to je jedini izlaz inače nas čeka uništenje, svi ćemo propasti.

Ljudi ne shvaćaju da međunarodni kreditori ne daju nama novac da bi nama bilo dobro, već da isisaju još više novca od nas. Ljudi imaju iluzije o kreditnom sustavu, najviše radi televizije, tamo im govore da dižu kredite, da je to dobro za njih, a taj put vodi u propast.

Nitko o tome ne priča, svi šute, a one koji hoće nešto reći njih se zaustavi kao što su tebe Ivane pokušali, ali hvala Bogu tu si i dalje".

"Idemo do kraja, znam da možemo pobijediti sustav. Istina je preočita da ju ljudi ne bi mogli shvatiti, ovo je proces koji nije moguće zaustaviti", zaključio je potom Ivan.

14. poglavlje

Nakon što je sastanak završio prisutni su se razišli svaki svojim putem. Ivan i Kristijan krenuli su prema Črnomercu.

"Postoji li uopće alternativa uspostavi realnog tečaja, odnosno devalvaciji kune?", Kristijan ga je upitao.

"Jedina alternative klasičnoj devalvaciji koju mi zagovaramo je tzv. *interna devalvacija*", odgovorio je Ivan.

"Prvi put čujem za taj pojam", uzvratio je Kristijan.

“Stvari su u biti jednostavne. Nerealan tečaj kune čini uvozne proizvode jeftinijima nego bi oni trebali biti. Na taj način ljudima je omogućeno da kupuju više uvozne robe nego bi to bilo moguće u uvjetima realnog tečaja.

Međutim, takvo stanje nije dugoročno održivo i nužno se nameću samo dvije mogućnosti - ili će doći do korekcije tečaja ili će se ljudima smanjiti plaće. Rezanje plaća, odnosno smanjenje cijene rada zove se interna devalvacija.

Kada se tebi kao zaposleniku plaća smanji za 20%, npr. sa 5000 na 4000 kuna, ti si doživio internu devalvaciju od 20%.

U isključivo kreditnom sustavu s centralnom bankom kao mjenjačnicom, internu devalvaciju nije moguće izbjeći jer usljed nestašice novca i sve većeg opterećenja privrede dugom poslodavci nužno moraju smanjivati plaće radnicima kako bi mogli opstati na tržištu.

Zapazi još nešto, za radnika koji ostane bez posla, a samim time i bez plaće, interna devalvacija iznosi 100% budući da je ostao bez ikakvih primanja.

Drugim riječima, realan pad plaće nije moguće izbjeći bez obzira na to bio tečaj realan ili ne. Pitanje je samo hoće li ljude zadesiti klasična ili interna devalvacija.

Mi se zalažemo za klasičnu s jednokratnom hiperinflacijom koja bi ih rješila duga - na taj način njihova bi kupovna moć zapravo porasla.

S druge strane, ukoliko ne dođe do korekcije tečaja, čeka ih interna devalvacija koja će im nužno smanjiti kupovnu moć i otežati vraćanje duga jer će im rate kredita ostati iste, a plaće pasti”, objasnio je Ivan.

“To bi značilo da se ljudi trenutno nalaze na udaru interne devalvacije s jedne strane i stagnirajuće inflacije s druge”, zaključio je Kristijan.

“Upravo se o tome radi – plaće padaju, a cijene rastu. Život je svakim danom sve teži i takvo će stanje potrajati sve dok se ne napravi monetarna reforma”, dodao je Ivan.

“Žao mi je ljudi koji pate, a ne shvaćaju gdje se nalazi uzrok njihove patnje. Kada bi barem ove informacije mogle doći do njih”, nadovezao se Kristijan.

“Ako se ljudi ne probude iz stanja masovne hipnoze ostati će doživotni robovi kreditnog sustava, da stvar bude gora – svoje će dugove ostaviti djeci. Ovaj sustav je okrutan, ljudi se rađaju i umiru u dugu, a nitko se ne pita zašto je tome tako”, rekao je Ivan.

"Neki dan sam pričao s prijateljem koji studira na ekonomskom fakultetu i pokušao mu objasniti da živimo u ekonomskom ropstvu, ali on me uporno uvjeravao da je naše tržište slobodno, te da svi imamo jednaku priliku za uspijeh", rekao je potom Kristijan.

"Zeznuo si se, trebao si mu pristupiti na javnoj razini", s osmjehom mu je uzvratio Ivan.
"Kako to misliš?", upitao ga je Kristijan.

"Upravo na tom pitanju najlakše je dokazati svu apsurdnost financijskog sustava baziranog na dugu", rekao je Ivan i nastavio - "Povjesno iskustvo nam govori da planska ekonomija kao takva nije dobra ideja, tj. da ima mnogo mana. Prvi problem pojavljuje se već u *startu* budući da nije moguće sve isplanirati.

Npr. nestašica rezervnih djelova posljedica je toga što nitko nije planirao kvarove na strojevima. Također oni koji planiraju proizvodnju ne mogu utjecati na potražnju za proizvodima, već samo pretpostaviti što bi potrošači htjeli. Ako pogriješe, dolazi do nestašice ili viškova određenih proizvoda.

Jedini način da se procjeni što društvo uistinu želi jest da se privatnim poduzećima dozvoli da koriste svoje resurse i međusobno se natječu s ciljem zadovoljenja potreba potrošača. Ukoliko država oduzme resurse privatnim poduzećima i direktno investira bez da se obazire na signale sa tržišta nužno dolazi do kršenja zakona ponude i potražnje, a to rezultira gospodarskim slomom.

Tako se opet vraćamo na primjer Jugoslavije, kako je moguće da je dolazilo do nestašica elementarnih namirnica poput ulja ili šećera? Očito je da su proizvodni resursi bili usmjereni na potrošačima nepotrebne stvari poput oružja. Upravo nestašica osnovnih namirnica i kronična hiperinflacija koja je pratila plansku ekonomiju doveli su do raspada Jugoslavije.

Partijski vrh nije shvaćao da najveći neprijatelj Jugoslavije nije izvan zemlje, već unutar nje same, a protiv unutrašnjeg neprijatelja moglo se boriti samo promjenom ekonomske politike.

Budući da je partijski vrh do kraja ustrajao u pogrešnom planiranju na kraju je oružje koje je trebalo biti usmjereno protiv imaginarnog neprijatelja iz vana bilo usmjereno protiv domaćih potrošača.

Međutim, opet bezuspješno jer su rat isplanirali isti oni koji su planirali i ekonomiju. To je dovelo do velikog stradanja i patnje na obje strane. Pogledaj npr. Vukovar, to je simbol stradanja našeg naroda, ali ujedno i srpske vojske koja je silom pokušala ući u taj grad i pritom izgubila velik broj ljudi. Zamisli kako su se osjećale obitelji rezervista čija su djeca mobilizirana i poslana u smrt samo zato jer je netko iz partijskog vrha to tako odlučio.

Krajinski Srbi također su izvukli *deblji kraj*, zahvaljujući direktivi iz Beograda do kraja su ustrajali u oružanoj pobuni koja je na kraju dovela do masovnog egzodusa Srba s tih područja.

Ista tragična sudbina, tj. gubitak vlastitoga doma, pa i života zadesio je i mnoge Hrvate, kao i muslimane u Bosni i Hercegovini, Hrvatskoj, ali i Srbiji, a sve zato jer su ljudi nasjeli na medijsku manipulaciju. Srbi su povjerovali u Miloševićevu ratnu propagandu, a vlada u Zagrebu odgovorila je istom mjerom. Sve što je bilo dovoljno da zlo uspije jest da dobri ljudi ne učine ništa. Slijepo pokoravanje autoritetima još jedan put u povijesti dovelo je do nezapamćenih zločina i ljudskih tragedija.

Rata se sjećam kao dijete. Teško je opisati te osjećaje, imao sam 6 godina i bio sam izložen ratnoj propagandi, kako sam reagirao? Zamrzio sam Srbe, na isti način kako je netko meni isprao mozak, mozak je bio ispiran i Srbima, uvjerali su ih da su Hrvati njihovi neprijatelji i da je miran suživot nemoguć. Danas znam da je sve to bilo izrežirano.

Oružani sukob u Jugoslaviji bio je dogovoren od strane međunarodnih kreditora, nema drugog načina da se objasni suzdržanost međunarodne zajednice u tom sukobu. Bez prešutnog pristanka zapada taj rat

se ne bi mogao voditi, Milošević se ne bi usudio ići sam protiv svih, očito je da mu je netko čuvao leđa.

Jednom kada su Hrvatska, Srbija i BiH bile uvučene u rat bilo je u potpunosti izvjesno da će doći do raspada monetarnog sustava u sve tri države. Danas je situacija sljedeća - Hrvatska i Srbija imaju centralnu banku kao mjenjačnicu s kvazi-fiksnim tečajem, centralna banka BiH također je mjenjačnica ali s fiksnim režimom, a Slovenija, Crna Gora i Kosovo uveli su euro kao svoju službenu valutu, te se na taj način u potpunosti odrekli monetarnog suvereniteta.

Što to znači u praksi? Sve navedene zemlje potresa stravična kreditna kriza i besparica, nezaposlenost raste, a sav profitan kapital preuzeli su stranci. U Srbiji je situacija posebno dramatična, tamo je radi duga bankama milijun nekretnina pod hipotekom. Sve su češća samoubojstva dužnika i jamaca, koji svi redom sebe smatraju odgovornima za svoju bezizlaznu situaciju", rekao je Ivan.

"Zašto mi sve to govoriš?", upitao ga je potom Kristijan.

"Pitanje je bi li mi sada razgovarali da nema Dušana, zamisli apsurdna njegova obitelj je pobjegla iz Krajine za vrijeme Oluje i predstavlja manjinu Srba koji su se vratili. U Zagreb je došao radi studija i tražio je stan, preko *Njuškala* je našao mene i tako smo postali cimeri. Budući da sam ja već tada počeo shvaćati kako funkcionira monetarni sustav pokušao sam tu poruku prenjeti njemu. On me šokirano slušao i kad je shvatio što mu pokušavam reći rekao mi je da moram to prenjeti i drugima, prvo sam počeo raditi youtube videe, potom prosvjede protiv vlade, nakon toga sam osnovao stranku i napisao već dvije knjige na temu regulacije novca.

Ono što ti hoću reći jest da Dušana volim kao vlastitoga brata i da bi dao svoj život za njega i da je radi medijske manipulacije i propagande uništeno već dovoljno ljudskih života. Ljudi moraju shvatiti da Hrvati i Srbi nisu jedni drugima neprijatelji i da imamo zajedničkog neprijatelja koji se nalazi izvan zemlje. To mnogima zvuči nevjerovatno ali to je naprosto tako", odgovorio mu je Ivan.

"Oprosti, ali još uvijek mi nisi objasnio kako pristupiti prijatelju na *pojavnjoj razini*", pokušao ga je na temu vratiti Kristijan.

"Nemoj mi zamjeriti na digresiji", rekao je Ivan i nastavio – "Tržišna ekonomija je ona u kojoj se odluke vezane za proizvodnju i distribuciju dobara donose prema zakonu ponude i potražnje. Kao što vidiš, u nas to nije slučaj.

Evo ti jednostavan primjer, zakon ponude i potražnje kaže da će u slučaju nepromjenjene ponude, a smanjene potražnje cijena nekog proizvoda ili usluge nužno pasti. Međutim, što se kod nas događa, iako ljudi u dućanima sve manje kupuju, cijene sve brže rastu. To je rezultat stagnirajuće inflacije, ta neprirodna pojava nužna je posljedica pogrešne regulacije novca.

Evo ti još jedan apsurdan primjer. Iako je broj beskućnika sve veći, cijene nekretnina u stalnom su padu. Kako je moguće da potreba za adekvatnim stambenim prostorom bude veća nego ikada, a da ljudi istovremeno nemaju kome za prodati ili iznajmiti svoje kuće ili stanove koji im zjape prazni. Očito je da se radi o nelogičnosti, ta pojava neprirodna je kao i uloga novca u kreditnom sustavu".

"Nedavno sam imao prilike čitati jedan članak na net.hr portalu, naslov je bio – *Gradska sirotinja preplavila pučke kuhinje*, u njemu su pisali o fenomenu tzv. urbanog siromaštva, odnosno o ljudima koji žive u gradovima, imaju relativno dobro ili visoko obrazovanje, ali su ih gubitak posla,

nemogućnost da pronađu drugi, krediti i visoki režijski troškovi gurnuli u siromaštvo i bezizlaznu situaciju.

Najviše su pogođeni podstanari, mnogobrojne obitelji, obitelji nezaposlenih roditelja i jednoroditeljske obitelji", rekao je Kristijan.

"Zanimljivo je to što si spomenuo, trend urbanog siromaštva posljedica je kreditne krize i stagnirajuće inflacije, tj. istovremene nestašice novca i rastućih troškova života. To se vidi iz aviona, međutim, da li je net.hr možda napisao koju riječ o zajedničkom uzroku svih tih pojava?", upitao ga je Ivan.

"Zašto me pitaš kad znaš da nije, znaš i sam da se svi masovni mediji bave isključivo posljedicama, a ne uzrokom problema u državi", odgovorio je Kristijan.

"Nada umire zadnja", sarkastično je dodao Ivan i nastavio – "Neki dan sam čitao o tome kako vlada čini sve da riješi problem nezaposlenosti, nema što nisu pokušali, od davanja potpora za stručno usavršavanje nezaposlenih osoba, do davanja poticaja za zapošljavanje. Vlada čak daje i poticaje za samozapošljavanje, oslobađa poslodavca plaćanja svih doprinosa na plaću, pokreće javne radove, omogućava zapošljavanje mladih za plaću od 1600 kn, kao i osnivanje poduzeća za 10 kn. Sve moguće i nemoguće mjere, međutim, sve te mjere unaprijed u osuđene na propast jer se ne bave uzrokom, već isključivo posljedicama pogrešne regulacije novca", objasnio mu je Ivan.

"Zašto ih onda provode ako znaju da njima neće riješiti problem nezaposlenosti?", upitao ga je Kristijan. "Razlog je jednostavan, te mjere su propagandne naravi. One imaju za cilj stvoriti privid da vlada čini sve kako bi se taj problem riješio. U stvarnosti, vlada čini sve kako bi ljude trajno držala u neznanju, siromaštvu i beznađu.

Kako bi u tome uspijela koristi razne oblike cenzure, pogotovo na *javnoj televiziji*, svaki novinar koji bi se drznuo baviti pitanjem regulacije novca trenutno bi bio smijenjen sa svoje funkcije. Umjesto stručnih, na ključna mjesta stavljaju se isključivo podobni ljudi. Umjesto da informiraju, prorežimski mediji ispiru mozak ljudima".

"Ponekad me uznemiriš svojim odgovorima", rekao je Kristijan.

"To su sve surove činjenice", rekao je Ivan i nastavio – "Pred našom zemljom je i demografska katastrofa, brakova i novorođene djece sve je manje, ljudi bježe iz zemlje, obitelji se raspadaju. Tijekom 2007. godine bilježili smo 19 razvoda na svakih 100 sklopljenih brakova, a 2012. skočili smo na čak 28 razvoda na 100 novih brakova.

Jednostavnom metodom podjele novih brakova s brojem razvoda postaje očito da se 2007. raspadao svaki peti brak, a danas svaki treći. Očito je da za tako dramatičnu i statistički značajnu promjenu ne možemo kriviti ljude, odnosno promjenu u ljudskom ponašanju. Većina ljudi želi imati brak i obitelj, ali sustav im to ne dozvoljava.

Bezizlazna ekonomska situacija mnoge je dovela i do mentalnog sloma. Sve je više onih koji zbog neizvjesnosti za svoje radno mjesto, plaću ili osnovnu egzistenciju padaju u depresiju, posežu za alkoholom i dolaze do ruba s kojeg je lakše skočiti u smrt. Nedavno je u Bujama čovjek skočio sa zgrade općinskog suda. Prije samoubojstva povikao je *Dosta mi je suda i ovrha*, ostanak bez posla očito ga je slomio kao i Mladena Mladenovića, radnika Gredelja koji je nakon najave ministra

gospodarstva o stečaju njegovog poduzeća otišao kući i pucao si iz pištolja u glavu", rekao je Ivan.

"Čuo sam da je i on bio u kreditu", komentirao je Kristijan.

"A tko danas nije u kreditu?", retorički ga je upisao Ivan.

"Sve češće čitam u novinama o tome kako se ljudi ubijaju radi duga, svi ti ljudi žrtve su kreditnog sustava", s gorčinom je dodao Kristijan.

"Naša je dužnost da ih informiramo, oni moraju znati da nisu krivi za situaciju u kojoj se nalaze", rekao je Ivan.

"Sjećaš se što je rekao Neven, njega je istina izvukla iz depresije. Umjesto da okrivljuje sebe, odlučio se boriti protiv novca kao duga", nastavio je Kristijan.

"Teško je opisati radost čovjeka kojeg tlači kreditni sustav onog trenutka kada sazna za istinu", rekao je Ivan.

"To je uistinu oslobađajuće iskustvo", složio se Kristijan i nastavio – "Rat koji političari i masovni mediji vode protiv zdrave pameti unaprijed je izgubljen. Svaka laž ima rok trajanja, pa tako i ona o održivosti kreditnog sustava".

"Sada dolazimo do razjašnjenja misterija o tome imamo li mi u Hrvatskoj plansku ili tržišnu ekonomiju", rekao je Ivan i nastavio - "Planska ekonomija podrazumjeva sustav organizacije i upravljanja na temelju odredbi i upravnih odluka iz centra vlasti. Tko je u Hrvatskoj *centar vlasti*?" "Inozemni kreditori", hladno je odgovorio Kristijan.

"To bi značilo da oni donose sve odluke o proizvodnji, jel tako?", opet ga je upitao.

"Naravno, država ne može izravno financirati ili kreditirati proizvodnju novcem iz središnje banke, samo privatne banke mogu donjeti odluku da će financijski podržati ili ne neki projekt. Taj projekt može biti od koristi za zajednicu, ali ako banka u njemu ne vidi svoju korist od njega neće biti ništa", odgovorio je Kristijan.

"Odlična misao, da li na taj način privatne banke imaju i monopol nad distribucijom sredstava?", Ivan ga je upitao.

"Naravno", odgovorio je Kristijan.

"Da li privatne banke monetarnom ekspanzijom ili kontrakcijom uzrokuju dizanja i padanja burzi, rast ili slom tržišta nekretnina ili najjednostavnijim rječnikom rečeno odlučuju li one o uspjehu ili propasti nekog poduzeća ili gospodarstva u cjelini?", nastavio je svoju misao Ivan.

"Ispada da je tako", složio se Kristijan.

"Ako država nema vlast nad puštanjem novca u opticaj, da li to znači da je vlast nad novcem privatizirana i zapravo monopolizirana od strane privatnih banaka?", opet ga je upitao.

"Da", složio se Kristijan.

"Da li to znači da mi zapravo živimo u planskoj ekonomiji upravljanoj od strane inozemnih kreditora kao stvarnih nosilaca vlasti u našoj zemlji?", nastavio je Ivan.

U tom trenutku Kristijan je zastao, sada mu je bilo savršeno jasno da ne živimo u tržišnoj, već planskoj ekonomiji kojom upravljaju strane privatne banake.

"Vidim da šutiš, još jedno pitanje za tebe", rekao je potom Ivan.

"Da li se interesi ljudi koji žive u našoj zemlji i inozemnih kreditora slažu ili se suprotstavljaju?"

U tom trenutku Kristijan se sjetio nedavnih poruka MMF-a našoj vladi:

- morate privatizirati državnu imovinu,
- morate smanjiti proračunske rashode sukladno Zakonu o fiskalnoj odgovornosti (provesti fiskalnu konsolidaciju),
- morate napraviti internu devalvaciju (smanjiti plaće i dati otkaze).

Potom je odgovorio: "Očito je da se suprotstavljaju".

"Ako je očito da ljudi ne žele da se te mjere provedu, što im je činiti?", Ivan ga je upitao.

"Jedini način da se izvuku iz monetarnih škara koje drže kreditori jest da glasaju za političare koji su protiv novca kao duga, odnosno da glasaju za Savez za promjene, u suprotnom će biti oguljeni do kosti i stjerani na prosjački štap", odgovorio je Kristijan.

"Ako žele imati pune novčanike i riješiti se duga, zapravo niti nemaju puno izbora", sa smješkom je dodao Ivan.

"Treba natiskati novac i dati ga ljudima. Nema drugog načina za izlazak iz financijske krize", završio je svoju misao Kristijan.

"Brzo učiš", rekao je potom Ivan.

"Stvari su u biti jednostavne, nema tu neke velike filozofije", dodao je Kristijan.

"I to što kažeš", rekao je Ivan i zaustavio se kod prosjaka u Jurišićevoj ulici.

"Nemam baš vremena, mora doma učiti", rekao je potom Kristijan.

"Sve znam", rekao je Ivan.

Tako su se njih dvojica razišli, a priča o novcu dobila još jedno poglavlje.

15. poglavlje

"Fora je to kad shvatiš kako sustav funkcionira", rekao je Damir Vladimiri dok su doručkovali. "Hoćemo pozvati Ivana da nam se pridruži?", upitala je Vladimira. "Pusti ga da spava, umoran je čovjek", mirno je uzvratio Damir.

U spavaćoj sobi trosobnog stana u Španskom još uvijek je spavao Ivan. U tom trenutku zazvonio je telefon, Damir se javio.

"Dobar dan, jel' Ivan kod kuće", upitao je muški glas s druge strane žice. "Je, svi smo tu", odgovorio je Damir. "Jel možemo ja i žena navratit do vas?", opet je upitao.

"Dođite za 20 minuta", odgovorio je Damir.

"Može, vidimo se", rekao je glas s druge strane žice i linija je bila prekinuta.

"Tko je to bio?", upitala je Vladimira.

"Susjedi s prvog kata, oni što su u stambenom kreditu", mirno je odgovorio Damir i dodao – "Treba ga probuditi", te krenuo po Ivana.

"Dolaze nam susjedi", rekao mu je dok se Ivan još rastezao u krevetu.

Uskoro su svi zajedno bili za stolom.

"Ti kuže stvari", rekao je u jednom trenutku Ivan i odlomio dva reda čokolade koja je stajala na stolu.

"Da, i ja sam se iznenadio kada sam vidio da shvaćaju problem novca kao duga. Tvoja knjiga stvarno čini čuda", dodao je Damir.

"Zanimljivo je kako nitko od autoriteta ne želi sudjelovati u javnoj raspravi po tom pitanju", komentirala je Vladimira.

Nedugo zatim na vratima stana pojavio se mlađi bračni par. Damir im je otvorio vrata i zaželio dobrodošlicu.

"Došli smo zato jer su nam javili iz banke da ne žele produžiti moratorij na kredit", rekao je Ervin.

"Gadna situacija, ako se ne varam sada ste im dužni još više nego prije", komentirao je Ivan.

"Da, a ništa se nije promjenilo, kada bolje promislim sada smo u goroj situaciji nego smo bili", dodala je Josipa.

"Koliko vam još vremena treba da shvatite da su krediti neotplativi u trenutnom sustavu", upitao ih je Ivan.

"Shvatili smo na vlastitom primjeru ali i dalje tražimo rješenje unutar sustava", odgovorio je Ervin.

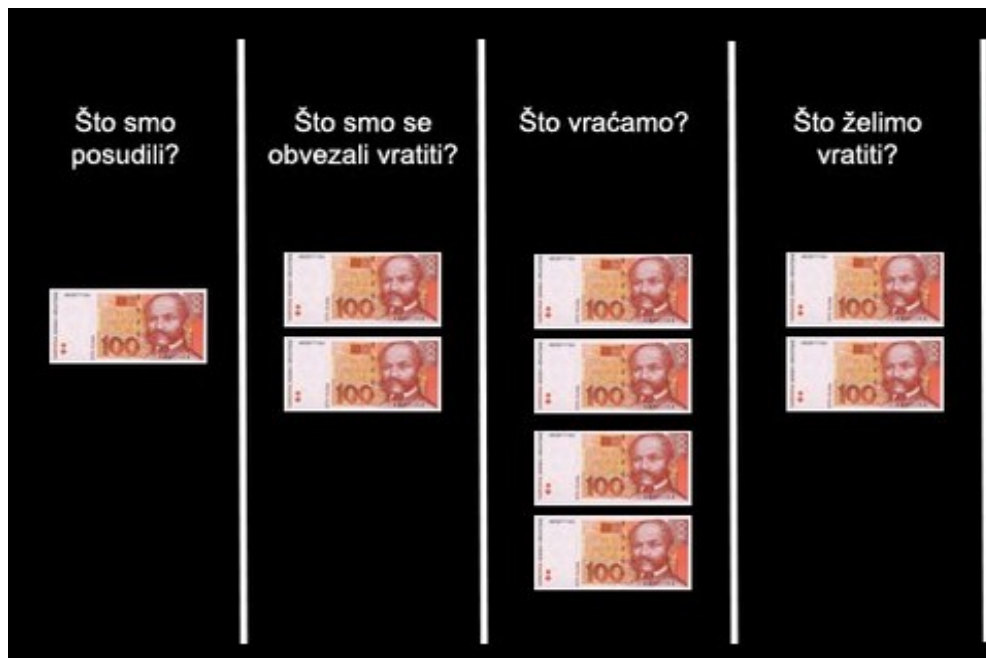
"Mislite li da nam udruga Franak može pomoći?", upitala ih je potom Josipa.

“Teško”, rekla je Vladimira.

“Kako to mislite?”, upitala ju je Josipa.

“Teško zato jer zagovaraju novac kao dug”, odgovorila je Vladimira i pritom im pokazala sljedeću fotografiju:

"Da li ju prepoznajete?", potom ih je upitala.

"Kako da ne", rekao je Ervin i dodao – "Vidio sam ju na njihovim službenim stranicama".

"Primjećujete li da oni žele da dužnici bankama vrate duplo više novca nego su od njih posudili? Kako je to moguće ako novac za otplatu kamate ne postoji?", opet ih je upitala.

"Pa nikako, ali nije mi jasno zašto oni ne govore o problemu novca kao duga ako se uistinu radi o udruzi za zaštitu prava dužnika?", pomalo iznenađeno ju je upitala Josipa.

"Evo da se i ja uključim u raspravu", rekao je potom Ivan i nastavio – "Bio sam na jednom njihovom sastanku i upitao ih upravo to pitanje. Znate kako su reagirali?"

"Ne, ali nas zanima", rekla je Josipa.

"Rekli su mi da novac mora biti dug i da o tome ne namjeravaju raspravljati, te me pritom optužili za samopromociju", s nevjericom je dodao.

"Jesu li htjeli uopće razgovarati o toj temi?", upitala ga je potom Josipa.

"Ma kakvi, pokušao sam ja s njima još jednom, ali također bezuspješno", odgovorio je.

"Na koji način?", upitao ga je Ervin.

"Pokušao sam im objasniti da valutna klauzla na kredite postoji zato jer je HNB mjenjačnica i da sve dok se to ne promjeni nije moguće ukinuti valutnu klauzulu. Međutim, oni su me grubo prekinuli i zapravo je tako prekinut svaki dijalog s njima. Koliko sam ja shvatio oni bježe od svake argumentirane rasprave na tu temu", objasnio je Ivan.

"Zašto se drže tako?", upitala ga je Josipa.

"Ljudi na vrhu njihove organizacije rade za sustav, shvatio sam to onog trenutka kada su mi rekli da se među njihovim članstvom nalazi mnogo HDZ-ovaca, SDP-ovaca, HDSSB-ovaca, Laburista, ali i članova ostalih političkih stranaka koje rade za kreditni sustav. U tom trenutku mi je bilo jasno da je udruga Franak ništa više nego produžena ruka kreditnog sustava, upravo iz tog razloga zagovaraju novac kao dug i ne žele dotaknuti pitanje uloge naše središnje banke", odgovorio je Ivan.

"Čula sam od nekih njihovih članova da će nam biti bolje kada uđemo u EU, jer će tada navodno biti niže kamate na kredite", nastavila je Josipa.

"Sve je to puka propaganda, jadni ljudi ne znaju da u slučaju provođenja politike nerealnog tečaja nužno dolazi do deficita platne bilance, te samim time nije moguće vratiti niti glavnicu kredita, a kamo li kamate. Završit ćemo kao Grčka i ostale zemlje južne Europe koje vode politiku precijenjenog tečaja", pokušao joj je objasniti Ivan.

"Kako to da se Njemci kako-tako dobro drže unutar EU?", potom ga je upitala.

"Kada je uveden euro on nije odražavao realnu snagu valuta svih zemalja eurozone, već je uzeta neka prosječna, srednja vrijednost. U tom izračunu najviše su nastradale južne zemlje Europske unije jer je prihvaćanjem eura njihova valuta postala precijenjena. S druge strane, Njemačka marka (DEM) je bila podcijenjena prilikom prelaska na euro i tu leži ključ cijele zagonetke.

Dok ostatak eurozone vodi politiku precijenjenog tečaja i zato ekonomski propada, Njemačka vodi politiku podcijenjenog tečaja i čini sve što može da zadrži ostale zemlje unutar eurozone kako bi imala kamo plasirati svoje proizvode – jednostavnim riječnikom rečeno, radi se o prikrivenom ekonomskom izrabljivanju", objasnio joj je Ivan.

"Nevjerojatno!", rekla je potom Josipa.

"A što si mislila, da nas žele uvući u eurozonu kako bi nama bilo dobro?", s osmjehom ju je upitao Ivan.

"Zapravo i nisam, ali tako nam stalno govore na televiziji", odgovorila je.

"Nemoj vjerovati svemu što izlazi iz te kutije", rekla joj je potom Vladimira.

"Ne vjerujem, ali kako da zauzmem ispravan stav po tom pitanju kada se na javnoj televiziji nikada ne može čuti drugo mišljenje, druga strana, riječ uvijek dobivaju isti ljudi koji rade za isti sustav. Ponekad se doduše međusobno i posvađaju, ali ne po ovim pitanjima – tu su uvijek jedinstveni", razočarano je odgovorila Josipa.

16. poglavlje

Pokušajte zamisliti grad okružen nasipom, njegovi građani žive normalnim životom sve dok jednog dana nasip ne popusti, a voda poplavi njegove ulice, kuće, trgove i parkove.

Uglavom, iz relativno mirne i sređene situacije grad se *preko noći* pretvori u mjesto nezapamćene elementarne nepogode i ljudske tragedije.

Nažalost, ovaj scenarij nije imaginaran, on se uistinu dogodio 2005. g. u New Orleansu (SAD). Budući da nasip nije bio dovoljno čvrsti da izdrži nalet uragana 3. kategorije, popustio je na 50 mjesta, što je dovelo do pogibije 1464 ljudi i goleme materijalne štete.

U trenutku kada je 80% grada bilo pod vodom, svima je bilo jasno da ne postoji rješenje na osobnoj razini. Da bilo kakav trud pojedinca da *ispumpa* vodu iz svog dvorišta ili kuće ne može rješiti problem poplave.

Prva stvar koju je država učinila da pomogne tim ljudima bio je popravak oštećenih nasipa, naknadno se krenulo s ispuhavanjem vode i za manje od mjesec dana grad je opet bio suh.

Ono što je očito u primjeru New Orleansa bilo je to da je samo intervencija države mogla spasiti zajednicu od uništenja.

Međutim, za razliku od stanovnika New Orleansa, naši sugrađani ne znaju da na osobnoj razini rješenja nema, te da ih kao i žrtve poplave može spasiti isključivo intervencija države.

Nikakav rad, trud, štednja, dizanje novih kredita za prebijanje starih, reprogram poreznog duga, rasprodaja djedovine ili bilo koja druga mjera na osobnoj razini, ne može spasiti građane od katastrofe koja dolazi.

Da bi društvo uvidjelo nužnost monetarne reforme nužno je upoznati ga s nehumanom ulogom države ukoliko je njena osnovna zadaća zaštita interesa međunarodnih kreditora, a ne vlastitog naroda.

Dakle, u slučaju da je vlada marionetska, uloga države nije zaštita osoba (građana), već isključivo privatnog kapitala u rukama stranih banaka.

To je upravo suprotno od onoga u što ljudi vjeruju. Država ne štiti ljude i narod, već bogatu vladajuću elitu (i njihovo vlasništvo). Međunarodni kreditori koji upravljaju državom daju lažno uvjerenje ljudima da sami biraju svoje predstavnike i vladu putem izbora, međutim – stvarna vlast nikad se ne mijenja – ona je stalno u rukama onih koji su privatizirali novac.

Političari koji se prividno izmjenjuju na vlasti, samo su lutke na koncu. Građani biraju kandidate koje su bankari nominirali putem masovnih medija, međutim svi medijski pogurani kandidati provoditi će istu politiku. Potpuno je svjedeno koji od njih bude izabran jer se svi nalaze u podređenom odnosu spram manipulatora.

Na taj način vlast je oduzeta narodu i time je prekršen 1. članak Ustava koji kaže da je Hrvatska *demokratska država u kojoj vlast proizlazi iz naroda i pripada narodu kao zajednici slobodnih i*

ravnopravnih građana.

Budući je vlast uzurpirana, tj. oduzeta iz ruku naroda, narod više nije slobodan – nalazi se u ekonomskom ropstvu.

Ekonomski sustav baziran na kreditnom novcu nužno vodi nejednakosti, oskudici, nuždi, prisili i eksploataciji. Zbog svoje naravi on se nikada ne bi mogao održati bez institucionalnog nasilja kojeg marionetska vlast provodi uz pomoć represivnog i pravosudnog aparata. Onaj tko kaže da nasilje ne osjeća, ili je pripadnik vladajuće klase ili tek dobro izdresirana radilica.

Institucionalno nasilje možemo podijeliti u tri osnovne kategorije:

- primjenu sredstava prisile nad onima koji se ne žele pokoriti zapovjedi policijskog službenika / nalogu suda
- novčane kazne
- zatvorske kazne / lišavanje slobode

Međutim, nasilje ne predstavlja sam čin fizičkog ili psihičkog nasilja, već i samu prijetnju njegove uporabe. Odnos u kojem jedna strana pod prijetnjom uporabe sile utječe na odluke druge strane, nasilan je odnos. To je odnos u kojem se nalaze sve žrtve pogrešne regulacije novca.

Ukoliko pojedinac nema novaca da plati struju, djelatnici HEP-a će ga isključiti s elektro-distributivne mreže. Ukoliko se on suprotstavi toj mjeri, oni će pozvati policijske službenike koji će osigurati provođenje te mjere. Ukoliko se suprotstavi policijskim službenicima, biti će priveden i ovisno o stupnju otpora lišen slobode na kraće ili duže vrijeme.

Ukoliko dužnik nema novaca da vrati kredit, banka će mu zaplijeniti imovinu. Ukoliko dužnik dobrovoljno ne napusti svoj dom, banka će podići tužbu protiv njega i na osnovu sudske presude tražiti njegovo iseljenje. Ukoliko se ne pokori sudskoj presudi, sud će zatražiti asistenciju policije, te će biti nasilno deložiran.

Ukoliko pojedinac nema novaca da podmiri neku novčanu obvezu njegov račun biti će blokiran, bez njegove suglasnosti – i to je neka vrsta nasilja, tim više što odvjetnički troškovi nerjetko nadmašuju sam iznos duga. Ukoliko radnici ne žele pustiti stečajnog upravitelja u tvrtku koja ne može podmirivati svoje obveze, također će biti uhićeni ili rastjerani od strane policije.

Ukoliko seljaci radi nemogućnosti podmirenja svojih obveza izraze nezadovoljstvo vladinom politikom na način da izađu traktorima na ulice i blokiraju prometnice, također će biti rastjerani od strane policije.

Uglavnom, kreditni sustav nije samo nepravedan, on je i nasilan – budući da koristi silu kako bi slomio svoje žrtve. Međutim, policijska represija nema za cilj samo slamanje fizičkog otpora, već i slanje poruke ostatku društva o tome kako je svaki otpor uzaludan, te da se svakom zahtjevu režima treba bezuvjetno pokoriti.

Bitno je za napomenuti da kreditni sustav ponekad stvara privid dijaloga, pa dozvoli svojim žrtvama kupnju vremena, ali konačnu sudbinu dužnici ne mogu izbjeći - prije ili kasnije ostati će bez svoje imovine.

17. poglavlje

Okrutnost marionetske vlade prema vlastitom narodu teško je zamisliti bez uvida u njeno postupanje prema žrtvama neotplativog duga.

8.11.2012. ušao je u povijest kao dan kada je policija nasilno deložirala Zadarsku obitelj Vukić iz njihovog doma. Scene u kojima policija po podu povlači Tinu Vukić ušle su u kolektivnu podsvijest našeg naroda.

Za sam događaj saznao sam od kolegice Daniele Jerbić kojoj je Tina javila da su primili novo rješenje o deložaciji. Teško je opisati osjećaje koje sam u tom trenutku imao jer sam tragediju te obitelji doživljavao prilično osobno.

Strah od gubitka vlastitog doma najveći je užas koji jednu obitelj može pogoditi i od trenutka mojeg saznanja za navedenu deložaciju, pa sve do dolaska na lice mjesta osjećao sam duboki unutrašnji nemir. Tek susretom s obitelji osjetio sam mir i olakšanje. Prvi je u Zadar stigao naš kolega Damir Trnačić. Naknadno smo (tri dana uoči deložacije) došli Neven Glogović i ja.

Teško je opisati osjećaje koje obitelj na udaru kreditnog sustava ima kada shvati da nije sama i da postoje ljudi koji ih razumiju i žele im pomoći.

Naša očekivanja bila su prilično optimistična u tom trenutku, vjerovali smo da će sutkinja Dubravka Novaković odgoditi deložaciju pod pritiskom javnosti, međutim – kao što je slijed budućih događaja pokazao odgode nije bilo i sve žalbe obitelji Vukić bile su odbijene. Pravno gledano bile su iscrpljene sve mogućnosti – ostao je samo Živi zid.

Noć uoči deložacije kuću su napunili aktivisti iz cijele Hrvatske, od kojih su većina ujedno bili i članovi Saveza za promjene, jedine stranke u zemlji koja govori o ovom problemu.

Sjećam se *posljednje večere* uoči same deložacije, pričali smo dugo u noć i što je najbitnije, dali smo riječ obitelji da ćemo ju braniti svojim tijelima, te da nećemo dozvoliti da budu deložirani.

Te večeri Damir, Neven i ja spavali smo u istoj sobi i svi smo se pitali isto pitanje. Hoće li režim ići na masovno uhićenje ili će odustati od deložacije kada vidi 25 ljudi pred kućom. Vjerovali smo da će nam prisutnost medija pružiti kakvu-takvu zaštitu od policijske intervencije.

Nažalost, umjesto da pod pritiskom javnosti odustane od deložacije, režim se ponio izrazito kukavički. Pokušao je prikriti ono što će uskoro učiniti na način da zabrani civilnom stanovništvu i novinarima prilaz kući, odnosno prolaz cijelom dužinom ulice u kojoj žive Vukićevi.

Sama blokada počela je u 7 ujutro kada je dom obitelji Vukić opkolilo 70-ak interventnih policajaca. Nikada neću zaboraviti prizor kada je Tina Vukić držeći u rukama jednog blizanca povikala okupljenim policajcima:

"SRAMITE SE!"

Jedva je susprezala suze vodeći ga u vrtić. Nakon toga par djevojaka krenulo je prema policajcima

noseći u rukama maslinove grančice – simbol mira, kako bi im ukazale na to da mi nismo njihovi neprijatelji i da se protivimo svakoj vrsti nasilja.

Policijski službenici odbili su prihvatiti maslinove grančice uz poruku civilima da se udalje od njih. Nakon što se Tina Vukić vratila kući mobitelom je nazvala saborsku zastupnicu SDP-a Ingrid Antičević Marinović moleći ju za pomoć. Ovo su bile Tinine riječi:

"Gospođo Ingrid Antičević Marinović pitam vas... vi nam ne možete pomoći... što je pravomoćno... gdje su ovdje ljudska prava gospođo Antičević... gdje je pravo policije da ne dozvoljava ljudima da pristupe kući, ni novinarima, ni novinarima ne pristupaju... sad vi meni recite zašto? Pa jeste vi borac za ljudska prava?... Ja sam vama glas dala gospođo Antičević, ja sam vama glas dala, nikad više... vi se ne možete miješati u sudske odluke... A recite vi meni kao pravica – odakle pravo policiji da ne dozvoljava novinarima da priđu kući preko javne površine, odakle im to pravo?... Za što se vaša stranka zalaže? Koji je njen program bio prije izbora? Izbacivanje deveteročlane obitelji na ulicu? ... Jeste vi svjesni da se ovdje krši naše ustavom zajamčeno pravo na dom?... Zato vas ponovno pitam – odakle pravo policiji da zabrani medijima da dođu do kuće, jel to čista cenzura?... Vi ne znate?... Oni kažu da postupaju po nalogu, po čijem nalogu oni postupaju?... Sud? Koga da tamo pitam, vi znate sve u našem sudu?... Znači, onaj tko vodi ovrhu ima pravo zabraniti pristup medijima?... Što se može tražiti? Ono što mi je vaša kolegica ministrica Opačić poslala u pismu – pučka kuhinja i prenočište, eto što se može tražiti i ništa više. Zar se tako rješavaju problemi?... Ja vas sada pitam, gdje su ovdje ljudska prava, gdje je ono što ste obećali pred izbore? Dostojanstven život Hrvatskom narodu... A niste obećali da se ne možete miješati u sudske odluke?... A tko donosi zakone?... Aha, vi donosite zakone, ali ih ne primjenjujete, sad prebacujete lopticu na sud..."

Razgovor je uskoro prekinut i Damir je zamolio Tinu da nam kaže sve što joj je ova rekla. "Da nije na njoj da donosi odluku, da će odluku donjeti sud, da ona ne zna zašto policija ne dozvoljava novinarima i pučanstvu da slobodno pristupe na javnoj površini – ona to ne zna", odgovorila je Tina.

"Tko zna onda?", pitao je potom Damir. "Pa nitko u ovoj državi od naših političara ništa ne zna jer gledaju samo svoje interese. To je elita koja nikada nije živjela našom kategorijom života...", rekla je Tina i nastavila: "Opljačkali su nas, tjeraju nas iz Hrvatskog doma van! Sram ih bilo! Srba smo se bojali, sad se bojimo unutarnjeg neprijatelja, sto put je gori od Srbina, majku im njihovu što su nam napravili od Hrvatske države. Što rade Hrvatima i građanima Hrvatske države... Ali neće majku im njihovu, neće, ima nas više nego njih... kunem se Bogom!"

Svjestan toga da se cijeli događaj prenosi uživo putem interneta (zahvaljujući slobodnom novinaru Franzu Lukiću koji je postavio live-stream) i da ovu dramu promatra cijela Hrvatska, a u svjetlu činjenice da policija nije htjela propustiti medije blizu kuće obratio sam se javnosti sljedećim riječima: "Policija ne želi da vi vidite ono što će ona napraviti, policija će ovdje uhapsiti sve ove ljude – vezati ih lisicama, to je ono što Hrvatska javnost ne smije vidjeti! Zato je novinarima zabranjen ovdje pristup, zato da ne bi vidjeli vi što će oni tu učiniti i kakva će sredstva prisile učiniti nad ovim ljudima. To vam je demokracija, to su vam ljudska prava i to vam je sloboda medija i govora u našoj zemlji".

Jedan stariji susjed obitelji Vukić potom se nadovezao: "Gladni smo bili, žedni smo bili, al ovo doživiti od Hrvatske... bez struje, bez vode, u njihovom podrumu je bilo po 50 ljudi cili rat (skrivali su se od granata), ovo im je za nagradu".

U tom trenutku svi su počeli skandirati: "Živjela Hrvatska! Živjela Hrvatska!", te potom nastavili s

pjesmom:

"Moja domovina, moja domovina
Ima snagu zlatnog žita,
Ima oči boje mora,
Moja zemlja Hrvatska.
X2

Vratit ću se moram doći, tu je moj dom
Moje sunce, moje nebo.
Tisuće generacija noćas ne spava,
Cijeli svijet je sada sa nama".

Potom smo nastavili sa skandiranjem:

"Svi smo vi Vukići, svi smo mi Vukići,
danas mi sutra vi, svi smo mi Vukići..."

Tada je Tina preuzela inicijativu i zapjevala:

"Mislili su neki da nas neće biti,
Ni veselje svoje nisu znali kriti,
Raselit nas treba da nas manje ima,
Nisu tu ni bili tad će reći svima.

Tko na tvrdoj stini svoju povijest piše,
Tom ne može nitko prošlost da izbriše,
Varaju se ki ne misle tako,
Što se krvlju brani ne pušta se lako".

Potom je Senka Župan zapjevala:

"Tu je moj dom, tu je ostalo sve
u kući kamenoj moje matere.
Tu je moj dom, tu je u duši moj mir
U kući kamenoj ja ću ostati".

Potom smo nastavili sa skandiranjem:

"Svi za jednoga, jedan za sve – svi za jednoga, jedan za sve"

Budući da je puno ljudi pratilo deložaciju putem live streama i da je postalo preočito da je na djelu policijska cenzura, tj. da je režim privremeno suspendirao slobodu medija, policajci su ipak na kraju odlučili pustiti novinare.

Tina im je potom dala sljedeću izjavu:

"Mislim da je to sramota – sramota sudstva koja je zabranila ljudima da dođu ovdje se s nama

solidarizirati jer ovom sustavu nije u interesu da se ljudi solidariziraju. Ovom sustavu je u interesu da ljudi jedan drugom okrenu leđa, da nas straše – da nas drže pod šakom, kako bi mogli provoditi svoju moć.

Ja vam sada kažem da je ovaj dom mikro prikaz makro stanja u Hrvatskoj državi gdje se zbog nenaplativog duga naša imovina i naš Hrvatski dom prodao strancu - to je ono što čeka cijelu našu Hrvatsku. Zato smo tu, da pružimo otpor i nedajmo se ljudi, nedajmo se da nam to rade - jer kad nepravda postane zakon, tada otpor postaje dužnost. I nedajmo nepravdi da vlada!

I volim vas ljudi i vas i ove kojima nedaju doći, SRAM IH BILO, SRAM IH BILO!

Gospođa Antičević kaže da je danas u Briselu, a čula sam da je maloprije prošla jer živi u ulici ispod. Svi bježe, prikrivaju tragove, gledaju svoje guzice – politička elita koja nikada nije živjela našom kategorijom života, koja ne zna što danas znači biti Hrvatski građanin. Živjeti u strahu od kredita, u strahu od računa za režije – koji kao ja koja imam četvoro djece kupujem djeci cipele na četiri rate, na kredit, kad prođe zima onda im kupim ljetne, opet na kredit – jesmo se za to borili?"

Potom se okrenula prema policijskim službenicima i uputila im sljedeće riječi:

"Vi ste Hrvati, prošli ste, znate jako dobro, niste brojevi i ljudi ste. Ljudi ste i molim vas, jeste Hrvati i jeste se i vi borili za Hrvatsku državu i zato vam hvala. Hvala vam ljudi moji i žalosno je što sada morate iseljavati Hrvata iz svoga doma zbog stranca kriminalca jer su dozvolili da stranci kriminalci dolaze u našu državu. Kupit će je cijelu, prodat će je – i vaše domove će prodati, uništiti će vam obitelji. Svi vi imate obitelji i djecu, ne daj Bože da vam se ovo desi.

Uvijek sam se pitala kako je onim ljudima u ratu koji su bili protjerani iz svojih domova. Kako je to ljudi napustiti svoj dom, kako je to kad vam otkidaju dušu i protjeraju vas neprijatelji. Hvala Bogu vratili ste se svi u svoje domove, vratiti ćemo se i mi – vjerujte mi, jer pravda mora pobjediti, jer je Hrvatska ljubav velika.

Skinite ljudi značke, niste vi brojevi, vi ste svi Hrvatski branitelji, nemojte dozvoliti ovo, nemojte dozvoliti da nas netko opet razara i uništava, molim vas ljudi. Jeste se za ovo borili, volim vas ljudi, volim vas, ne okrećite mi leđa, svi ste vi ljudi i svi ste vi propatili".

Uglavom, Tina je pokušala moliti za milost policijske službenike u službi marionetske vlasti. Takav postupak, kasnije će se pokazati – bio je uzaludan.

Zašto? Zato jer policijski službenik nema vlastitu volju niti donosi ikakve odluke. On nije tu da bi razmišljao već da bi izvršavao zapovijedi.

Odnos policije i marionetske vlasti najbolje oslikava odnos lutke i lutkara.

Lutkar može biti skriven ili vidljiv publici. Lutkar može upravljati lutkom neizravno koristeći konac, štapove ili žice, ili izravno – vlastitom rukom na način da svoju ruku stavi u lutku.

Međutim, pitanje koje se postavlja jest na koji način političari upravljaju policajcima? Očito je da se policajci kreću, govore i izvršavaju zapovijedi bez da ih netko pritom navlači koncima, gura, govori umjesto njih i slično.

Odgovor na to pitanje je - NOVAC! Oni to rade zbog novca i za novac su spremni napraviti što god im manipulator naredi ukoliko je to zakonito. Bitno je imati na umu da je manipulator napravio zakone koji mu omogućavaju da čini nepravdu ljudima.

Na isti način na koji političari upravljaju policajcima, bankari upravljaju političarima, samo je u tom slučaju manipulator skriven. Naime, iza odluke policije da rastjera radnike, uhiti prosvjednike ili deložira obitelji iz njihovih domova jasno je da stoje političari – budući su oni ti koji donose zakone i odlučuju o njihovoj primjeni.

Međutim, iza odluke da se radnicima da otkaz, da se ljude gurne u stanje agonije da ne vide više drugog izlaza osim onog na ulicu ili pak postavljanja monetarnog sustava na način da dug bude neotplativ **ljudi ne vide bankare u pozadini, već misle da su te odluke također donijeli političari.**

Tu leži korjen cijelog problema, društvo zapaža probleme s kojima se suočava, ali se cijelo vrijeme obraća na krivu adresu. Umjesto sa manipulatorom, cijelo vrijeme komuniciraju sa lutkama i čude se zašto im lutke ne izađu u susret i ne riješe njihove probleme.

Pritom ne shvaćaju da lutke nisu tu da bi izvršile njihovu volju, već volju manipulatora. Zato društvo, ukoliko želi izaći iz *začaranog kruga* mora prestati upućivati svoje molbe policajcima koji rastjeruju prosvjednike ili političarima koji kroje i provode nepravedne zakone, te se početi obraćati izravno onima po čijem nalogu se provodi teror nad ljudima.

Jedini političari kojima bi se građani trebali obraćati su oni koji nisu marionete jer samo oni mogu ispuniti zahtjeve građana budući su u stanju razmišljati svojom glavom i donositi odluke u korist društva (građana), a ne privatnih banaka koje ih drže u ropstvu.

Sve dok to ne shvate, ljudi će lupati glavom o zid. Upravo to se dogodilo par trenutaka kasnije kada su Tinu Vukić, poput kakve životinje ulicom Jure Kastriotića Skenderbega u Zadarskim Arabansima vukli isti oni policajci koje je par trenutaka ranije molila za milost.

Dakle, vratimo se na samu deložaciju.

U jednom trenutku, građani su pokušali proći ulicom J. K. Skenderbega kako bi došli do kuće obitelji Vukić, međutim policajci im to nisu dozvolili usprkos tome što ulica predstavlja javnu površinu, a građani po zakonu imaju pravo na slobodno kretanje po istoj.

Nakon toga, Tina Vukić pokazuje dokumente novinarima i objašnjava im da je sutkinja Dubravka Novaković održala četiri sudske dražbe za njihovu kuću, te da je četvrta na kojoj je kuća ujedno i prodana bila nezakonita budući po zakonu nekretina ne može ići na javnu dražbu više od tri puta.

Par minuta kasnije deložacija je i formalno počela kada je ovršitelj u pratnji policije pristupio domu obitelji Vukić. Miro Vukić kao ovršenik odbio je primiti rješenje o provođenju ovrhe, na što je ovršitelj rekao da će mu biti naknadno poslano poštom. *Samo na koju adresu?*, sarkastično ga je upitao Miro Vukić. Na to pitanje nije dobio odgovor.

Potom je uslijedilo pitanje: "Je li ovrhovoditelj tu - Boškarija gradnja?". Budući da nije bio prisutan, ovršitelj je rekao da se čeka 15 minuta.

Nakon par minuta neizvjesnosti netko je povikao "došao je" i kao u filmovima pojavio se tip sa šiltericom i sunčanim naočalama. Slovenac Boris Maselj došao je kao opunomoćenik Boškarija gradnje.

Nedugo nakon toga ovršitelj poziva aktiviste Živog zida da se maknu od ulaza u kuću, na što se oni oglašuju. Policija potom miče novinare sa mjesta događaja kako ne bi mogli iz blizine snimati policijsku brutalnost.

Potom se pojavljuje policajac s megafonom i govori: "Građani upozoravam vas...", dok je on govorio aktivisti su počeli vikati *buuu* i ostatak nismo mogli razumijeti.

Tada kreće navlačenje, policija skače na građane i počinje ih čupati iz živog zida. Držali smo se jedni za druge, ali policija je bila jača. Jednog po jednog bacali su nas u maricu.

"Prijavite ga za napad, tražite ga broj značke", dobacio je kolega Damir Trnačić jednom od naših aktivista u trenutku dok ga je policija razvlačila, potom je nastavio: "Ovo je fašizam, ovo nije demokracija", u tom trenutku jedan od policijskih službenika krenuo je na Tinu Vukić na što je ona počela vrištati i dok je vrištala Damir je povikao: "Jel' ovo demokracija, oće nas ovo u Europskoj uniji čekat? Je li ovo sigurnost i povjerenje koje policija nudi. Ako imate imalo ljudskosti u sebi zašto ovo radite?".

Tada su krenuli na njega na što im je on rekao: "Kažete radite svoju dužnost samo, jel vaša dužnost da ovako postupate prema ljudima. Gledam vas u oči, moj otac se borio za ovu zemlju, zar vi mene sad hapsite?" "Mrš u kurac", povikao je u tom trenutku policajac i uz pomoć svojih kolega odnio ga u maricu.

Ta psovka dotaknula je i jedno zanimljivo pitanje, naime prekršajni zakon propisuje kaznu za osobu koja vrijeđa službenu osobu prilikom obavljanju dužnosti, ali ne i za službenu osobu koja vrijeđa prilikom obavljanja iste.

Put u kuću sada je bio slobodan.

18. poglavlje

Što se dalje događalo s nama i Vukićima ispričati ću kasnije. Sada bi se htio osvrnuti na jedan narodni izraz – Pirova pobjeda.

279. pr. Krista u bitci kod Askula došlo je do sukoba između Rimljana, s jedne i Pira, epiorskog kralja i njegovih saveznika, s druge strane.

Ovo je bila jedna od bitaka za kontrolu provincije *Velike Grčke*, odnosno južnog dijela Italije. Pir je na kraju pobjedio, međutim cijena pobjede bila je takva da od nje zapravo nije bilo koristi. Poslje te bitke Pir je rekao rečenicu kojom će ući u povijest: "Još jedna ovakva pobjeda i izgubio sam".

Drugim riječima, policija je uspjela uhititi sve naše aktiviste i ući u dom Vukićevih, ali po koju cijenu?

Scene u kojima policija rasteže naše kolege, kako Tinu Vukić poput kakve životinje vuku po ulici i kako Višnja Vukić plače pred kamerama cijelog su dana bile prikazivane na televiziji. Njihova osobna tragedija sada je postala predmet interesa cijele zemlje, a problem koji je do tada bio skriven (deložacije radi neotplativog duga) odjednom je postao vidljiv svima.

Bankari su toga trenutka bili osvjedočeni u istinitost sljedećih Isusovih riječi:

"Nema ništa prekriveno da neće biti razotkriveno, niti ima išta skriveno da se neće saznati. Stoga, ono o čemu se govori u tami čuti će se na svijetlu i što god se u tajnosti šapuće na uši biti će propovjedano sa krovova kuća", Luka 12, 2-3.

Udruga Živi zid tom je akcijom dobila nevjerojatan medijski prostor i priliku da uperi prstom na kreditni sustav kao uzročnika socijalne katastrofe na pomolu. I ne samo to, počeli su nam se javljati ljudi iz cijele Hrvatske – kako oni koje kreditni sustav želi deložirati, tako i oni koji žele biti dio otpora.

Prva stvar koju jedni i drugi dobiju u ruke nakon što nam se jave jest knjiga *Kako je nastao novac*. Naime, ideološki otpor prethodi svakom drugom otporu i bez njega otpor nema čvrstinu i stabilnost, slično kući bez temelja.

Također, policijska brutalnost radi onaj *klik* u ljudima nakon kojeg više nema povratka. Da pojasnim na što mislim navesti ću primjer kolege iz Splita kojeg je policija ubacila u maricu pred mojim očima.

Budući smo mi ostali već zauzeli sjedeća mjesta, njega su bacili na pod. Ono što je potom rekao ostavilo me bez teksta. Njegove riječi bile su – citiram: "Sada znam koji je smisao mog života".

Onog trenutka kada marionete kreditnog sustava primjene silu nad ljudima koji imaju spoznaju novca kao duga, oni dobivaju osvjedočenje iz prve ruke o naravi dotad zamišljenog neprijatelja. U tom trenutku kreditni sustav skida masku i pokazuje svoje pravo lice. Njegovo lice – demonsko je, oni koji ga jednom ugledaju boriti će se protiv njega dok su živi.

Razlog zašto sam napisao ove dvije knjige leži upravo u toj činjenici – vidio sam njegovo lice.

Bio sam prisluškivan i praćen, uhićivan 18 puta – često pod lažnim optužbama, pritvaran, izvođen na sud, novčano kažnjavao i blaćen u medijima na najgore moguće načine.

Naime, kreditni sustav zna da nema argumenata kojima bi pobio teze koje iznosim, pa stoga umjesto da se suoči s njima – napada mene osobno.

Međutim, kreditni sustav nije polazio od pretpostavke da medijski napadi na mene, ne samo da neće rezultirati mojim odustajanjem od borbe protiv marionetske vlasti (tada HDZ-ove), već će fokus sukoba preseliti s pojavnine razine na apstraktnu, s pitanja raspodjele novca na njegovu regulaciju, a samim time i s marionete na manipulatora.

Budući mi kreditni sustav nije dao da se u fair-play igri borim protiv njegovih lutaka, nije mi ostalo drugo nego boriti se protiv njega samoga.

Pitanje koje se postavlja jest zašto nisam odmah išao na sukob s manipulatorom? Odgovor je

jednostavan – bilo me strah. Bio sam svjestan toga tko nam je neprijatelj kao i Kennedyevih riječi o njemu. Bojao sam se za vlastiti život.

Tek kada me pošteno išamarao, izvrijeđao, ponizio, a na kraju putem onog idiota na Cvjetnom trgu i pljunuo u lice napravio sam *klik* u svojoj glavi. Tek tada sam odlučio reći istinu pod svaku cijenu.

Kreditni sustav boji se istine jer je svjestan njene naravi (Ivan 8,32), kao i toga odakle dolaze sve njegove laži (Ivan 8,44). Sada je istina vani i dostupna svima, ona je ujedno i najveći jamac moje sigurnosti jer stvarni neprijatelj kreditnog sustava nisu ljudi, već spoznaja koju oni imaju.

Sada i da me ubiju, spokojno ću leći u grob jer znam da sam učinio svoju dužnost prema svojoj domovini i narodu.

Nego, vratimo se mi na Vukiće. Uvijek kada se staje u Živi zid okupljeni primaju upute o tome kako se ponašati, što će policija pokušati učiniti i kakav će biti slijed događaja. Međutim, ono što će se događati s Vukićima nitko nije mogao predvidjeti. Nakon kraćeg zadržavanja u policijskoj postaji svi smo pušteni na slobodu.

Na izlasku iz PP dočekalo nas je par autiju s ljudima koji nisu mogli proći policijsku barikadu, ali su svjedočili deložaciji. Vele oni nama – vodimo vas Vukićima. "Kako njima?" - pitao sam se.

Kad smo došli u njihovu kuću vidjeli smo hrpu ljudi koji jedu i piju i nije nam bilo jasno što se događa. Izgledalo je kao neko slavlje. Što se dogodilo? Predstavnik kupca kuće nije osigurao adekvatan prijevoz i smještaj za njihove stvari. Umjesto da ovršitelj zbog toga odgodi deložaciju budući ju nije bilo moguće provesti, on je sugerirao predstavniku ovrhovoditelja i ovršeniku da se nagode i tako je Miro Vukić pristao izaći iz svoga doma u roku 20 dana.

Međutim, uskoro je obitelj kontaktirao odvjetnik Zvonimir Hodak i ponudio im besplatnu pravnu pomoć. Uvidom u zemljišne knjige otkrio je ono što će nas uskoro sve šokirati. Slovenac Blaž Sotlar koji ih je upravo pokušao deložirati više nije bio vlasnik kuće budući je istu u međuvremenu prodao Slovenki Urški Kos.

Samim time nije imao pravne osnove da ih deložira. Na preporuku odvjetnika Hodaka ostali su u svojoj kući i tamo žive do trenutka pisanja ovog teksta. Sada nova vlasnica kuće – Urška Kos mora sudskim putem tražiti njihovo ponovno iseljenje. Kada će biti novi pokušaj deložacije nitko ne zna.

Da sumiramo – neuspjela deložacija obitelji Vukić za nas je bila trostruka pobjeda. Ideološka – zato jer smo ukazali na problem neotplativosti duga i okrutnost kreditnog sustava, moralna – zato jer je Slovenac razotkriven kao prevarant budući im je htio prodati kuću koju je već prodao i deložirati ih iako za to nije imao pravne osnove, i konačno socijalna jer je obitelj ostala u svojoj kući.

Samim time, masovno uhićenje naših aktivista i medijska bura koja se oko toga digla bilo je ništa više od Pirove pobjede za kreditni sustav. Ako ostvare još koju takvu pobjedu, biti će zasigurno razotkriveni i tada ćemo svi zajedno u jedan glas povikati – car je gol!

19. poglavlje

Masovno uhićenje naših aktivista i obrana doma obitelji Vukić označili su početak nove ere u povijesti naše države. Od sada na dalje obitelji na udaru banaka više nisu bile same.

Prva iduća akcija Živog zida bila je obrana doma obitelji Cvjetković. Najzanimljivije od svega bilo je kako su saznali za nas. Kao i tisuće drugih obitelji i oni su se našli u situaciji da ne mogu vratiti kredit. Banka ih je zbog toga htjela izbaciti na ulicu.

Otac obitelji bio je na sudu moleći suca da odgodi deložaciju njegove žene i petero djece. Sudac je bio hladan, rekao mu je da vani čeka njegovu odluku.

Ušavši u kafić u neposrednoj blizini suda, otvorio je novine, nakon par stranica naišao je na naslov: *Ukoliko vas deložiraju zovite nas – Živi zid.*

Više nije imao što za izgubiti, nazvao nas je i objasnio svoju situaciju – bio je petak, a deložacija je bila zakazana za ponedjeljak. "Hoćete li braniti moj dom", upitao je Damira. Nije trebao dva put pitati. Naša solidarnost spram njegove obitelji bila je apsolutna i bezuvijetna.

Međutim, još uvijek je čekao odluku suca. Sudac je odluku uskoro i donio, ali ne onakvu kakvu smo očekivali. Umjesto da odbije ili prihvati njihov zahtjev za odgodom, sudac mu je rekao da će odluku o odgodi donjeti na dan deložacije.

"To je stari trik", objasnio mu je Damir. "Kako bi obitelj držali u lažnoj nadi suci često kažu da će odluku o odgodi donjeti na dan deložacije. Budući su ljudi po naravi optimisti i do zadnjeg trenutka vjeruju u to da neće ostati bez krova nad glavom, oni lažno misle da neće doći do deložacije. Stvarni smisao te mjere jest da se obitelj ne pripremi za najgori scenarij".

Međutim, za razliku od drugih obitelji koje dočekuju ovršitelje, Cvjetkovići su bili itekako spremni. Gdje leži tajna njihove dobre pripremljenosti?

U njihovoj odluci da se jave nama! Najveći problem s kojim se suočavaju obitelji koje banke deložiraju jesu njihovo istovremeno neznanje i neiskustvo.

Neznanje o načinu na koji funkcionira monetarni sustav i neiskustvo o načinu na koji se provodi deložacija – postupanje suda, policije, medija, banke (ovrhovoditelja) itd.

Oni ne znaju male tajne poput odluke o odgodi deložacije na dan zakazane ovrhe. Takvih informacija naprosto nema u službenoj literaturi. S druge strane, kod većine ljudi prisutan je strah od policije, taj strah najčešći je razlog zašto ljudi mirno napuštaju svoje domove. Kako to da ga mi u Živom zidu nemamo?

Odgovor na to pitanje krije se u znanju koje sam stekao prilikom brojnih uhićenja za vrijeme prosvjeda protiv HDZ-ove vlade. To znanje prenio sam ostalim kolegama i tako im pomogao da se oslobode straha.

Naime, meni je prekršajni sud izdao mjeru zabrane kretanja ne samo Gornjim gradom, već i trgom bana

Jelačića. Budući bi prosvjedna kolona svaki put prolazila trgom bana Jelačića, policija bi me nakon svakog prosvjeda uhitila zbog kršenja te mjere.

Međutim, nikada u prisutstvu medija ili ostalih prosvjednika, već isključivo kada bi sam ili u prisutstvu nekolicine ljudi bio na putu prema doma. Tada sam shvatio da represivni aparat krije svoju narav i izbjegava ju pokazivati u javnosti.

Samim time, sabotaze deložacija predstavljaju idealan instrument otpora, ako policija želi izbaciti obitelj na ulicu, morati će napraviti masovno uhićenje pred mnoštvom kamera. Međutim, nisu im problem samo kamere, nego i činjenica da više nisam sam.

O čemu se radi? Za vrijeme prosvjeda policija bi me često uhićivala pod lažnim optužbama, prekršajni sud bi me naknadno oslobodio krivnje, ali bi mi policajci tim činom uspjeli ukrasti dragocijeno vrijeme.

Jedno takvo uhićenje dogodilo se u trenutku dok sam davao intervju novinarima Slovenske televizije. To se dogodilo u pol bijela dana i tada nije bilo nikakvih prosvjeda u tijeku. Jednostavno su se pojavili i rekli da moram u maricu, potom su me satima držali u postaji da bi me na kraju odveli u pritvor na Oranice. Iduće jutro pred sućem prekršajnog suda slušao sam nevjerovatnu optužnicu – uhićen sam zbog organizacije neprijavljenog prosvjeda. "Kakvog prosvjeda?", upitao sam suca i objasnio mu da se nije radilo ni o kakvom prosvjedu, te da osim mene i dvojice novinara koju su uzimali moju izjavu nitko drugi nije bio prisutan. Sudac me dakako oslobodio optužbe i pustio iz pritvora, ali mi je policija doslovce oduzela 24 sata mog života.

Da stvar bude gora, u javnosti su me predstavljali kao klauna koji ne zna što hoće i incidentnu osobu koja samo želi biti uhićena.

OK, rekao sam sebi – hoćete igrati prljavo? Može, ali sada će vaše laži biti razotkrivene. Jesam li ja samo klaun i incidentna osoba željna pozornosti vidjeti ćemo na prvoj idućoj deložaciji.

U čemu je trik – diskvalifikacija na osobnoj razini moguća je jedino ukoliko je osoba koja pruža otpor kreditnom sustavu usamljena u tom činu. Da sam pred kućom Vukića bio sam i jedini uhićen, mediji bi me opet prikazali kao luđaka, osobu željnu pozornosti i upitnih namjera, ali zahvaljujući ostalim ljudima u Živom zidu koji su tamo stajali i bili uhićeni skupa sa mnom to više nije bilo moguće.

Ovome je bitno nadodati da me policija svojim – gotovo svakodnevnim uhićenjima ne samo oslobodila straha kojeg sam do tad osjećao spram njih, već i naučila njihovom načinu razmišljanja.

Npr. jedna od osnovnih stvari koja razlikuje policajce od ostalih ljudi jest ta da normalni ljudi kad vide da nešto što rade ne donosi rezultate, odnosno ne djeluje – prestati će s tim i tražiti novi način za rješavanje problema. S druge strane, policajci će se stalno vrtiti u krug i ponavljati istu stvar očekujući drugačiji rezultat.

Bezbroj puta sam im u policijskoj stanici objašnjavao da me svojim uhićenjima neće uvjeriti da odustanem od prosvjeda, te da ta uhićenja nemaju smisla budući da samo potvrđuju sve ono što sam do tad mislio o sustavu, te time zapravo samo jačaju moje uvjerenje u nužnost njegovog rušenja.

Bezbroj puta sam im na pitanje *tko te plaća* odgovorio da me nitko ne plaća i da razlog zašto

prosvjeduju leži u tome što je HDZova vlada korumpirana i radi za banke, ali oni bi me nakon svakog uhićenja opet pitali isto pitanje.

Da stvar bude gora, nekad bi nakon mog odgovora da me nitko ne plaća doveli drugu osobu koja bi mi postavila isto pitanje – i dobila isti odgovor, onda treću – i opet isto pitanje i isti odgovor.

Čak sam im i skicirao ulogu HNB-a kao mjenjačnice, pokušao objasniti da novac za otplatu kamate ne postoji i da su krediti neotplativi, ali uzalud. *Nas ne zanima to, nas zanima tko tebe plaća*, opet bi ponovili.

U jednom trenutku osjećao sam se kao u ludnici, vjerujem da je to zato jer većina policajaca može razmišljati o novcu samo na javnoj razini.

Nažlost, nekad mi se čini da su policajci mentalno nesposobni razumjeti ovo što pričamo, volio bi da to nije tako i da sam u krivu. Volio bi da razumiju i napokon prestanu sudjelovati u činjenju zla svome vlastitom narodu, kojem pripadaju i kojeg bi trebali štiti, a ne zlostavljati.

Međutim, iako ne shvaćaju novčani tok, kod obitelji Vukić naučili smo ih velikoj lekciji. Stara mudrost kaže da bi neprijatelja mogao pobijediti prvo ga moraš dobro upoznati. Mi smo njih dobro upoznali, kao i one za koje rade. Shvatili smo da su nasilne deložacije radi neotplativog duga najslabija karika u njihovoj priči, te da je to zapravo jedini način da se društvu ukaže na gorući problem.

Podsvjesno, vjerojatno i oni shvaćaju da su se dali uvući u zamku. Policajci točno znaju što ne smiju napraviti pred kamerama, a kod Vukića su upravo to napravili.

Kada vide Živi zid pred vratima nečije kuće, muka im je jer znaju što ih čeka u slučaju da krenu na ljude. Zbog toga je policijski zapovjednik prva osoba koja će od suca zatražiti odgodu deložacije u slučaju da ne bude već prethodno odgođena.

Kolko god to zvučalo apsurdno, policajci se zapravo više boje nas nego mi njih. Glavni razlog za takav odnos snaga leži u činjenici da smo mi izrazito motivirani za pružanje otpora budući shvaćamo pozadinu problema. Za razliku od nas, policajcima je pripala uloga korisnih idiota kreditnog sustava, koji zapravo niti ne znaju koji je smisao onoga što rade osim da zarade plaću.

Novac zarađen na takav način prljav je novac – sličan onome kojeg je zaradio Juda Iskariotski za izdaju Isusa. Taj novac sa sobom nosi osjećaj krivnje bez obzira na duhovno stanje onog koji ga prima (Ivan 13,2).

Međutim, vratimo se mi na slučaj obitelji Cvjetković, gdje se krije tajna njihove dobre pripremljenosti za nadolazeću deložaciju?

Svakako ne u njima samima, već u činjenici da su se za pomoć obratili na pravu adresu. Onog trenutka kada su nas nazvali, organizacija otpora prešla je u naše ruke. Trenutno je javljeno aktivistima iz cijele zemlje da će za tri dana u Zagrebu biti deložacija po nalogu banke, objavljen je članak na stranici našoj sa sudskim rješenjem, te su kontaktirani svi mediji.

Zašto se mediji pojavljuju na svim deložacijama u kojima sudjeluju naši aktivisti?

Razlog je jednostavan – senzacionalizam, medije zanima žutilo, scene u kojima se policija obrušava na mirne građane i trpa ih u maricu prevelik su mamac za njih da bi mu mogli odoljeti.

Međutim, vjerojatno se pitate – kako to da kreditni sustav ne cenzurira takvu vrstu vijesti? Razlog je opet jednostavan, masovni mediji više nemaju monopol nad prenošenjem informacija. Prva stvar koja se radi na svakoj deložaciji je dizanje *live-streama* tako da ljudi iz cijelog svijeta mogu uživo pratiti što se događa na terenu bez obzira na (ne)prisutstvo ostalih medija.

Druga stvar je uživo javljanje o tome što se događa putem naše facebook stranice. Kada masovni mediji ne bi pratili deložaciju, ne samo da bi nama dali monopol na prenošenje senzacije, već bi nam dali i monopol na interpretiranje događaja. Takvo što oni si ne mogu dopustiti.

Iz tog razloga oni uvijek prate deložacije, ali daju komentare koji skreću pozornost ljudi na pojavnu razinu problema. Na toj razini razlog za deložaciju uvijek je u tome što su ljudi ostali bez posla ili jer im posao nije dobro išao. Analiziraju se postupci suca koji je donio odluku o deložaciji, kao i postupanje policije prema nama. Pravi razlog deložacije – neotplativost duga pri trenutnoj regulaciji novca nikad se ne spominje.

Međutim, vratimo se mi na Cvjetkoviće. U trenutku kad je došla policija, pred kućom je već bilo više od stotinu ljudi – barem 4 puta više nego u Zadru. Sve je bilo spremno za ponavljanje već viđenog scenarija. U tom trenutku 5 do 12 dolazi vijest sa suda – *odgođena je deložacija*.

Kreditni sustav ipak je nešto naučio, mozak koji se krije iza kreditnog novca ovog je puta bio pametniji - nije se dao uvući u *zamku*.

Pobjeda je opet bila na našoj strani, usljedilo je slavlje. Obitelj Cvjetković bila je druga po redu koju smo spasili Živim zidom.

Međutim, to još nije sve - nakon što su se razišli novinari, policija i naši aktivisti, na vrata Cvjetkovića pokucao je poštar noseći plavu kuvertu sa suda. U njoj je bilo rješenje u kojem je pisalo da se deložacija ne odgađa. Drugim riječima, naša pretpostavka bila je točna, sud ih je planirao deložirati, rano ujutro su čak poslali i rješenje o provođenju deložacije, ali nakon što su se pojavili naši aktivisti telefonski su je otkazali.

Iako je bilo očito da je deložacija otkazana zbog djelovanja Živog zida, a ne pravnih prigovora odvjetnice obitelji Cvjetković – mediji su odgodu deložacije prikazali kao pravnu pobjedu. Čak su u studio naknadno zvali odvjetnike da komentiraju pravnu stranu cijele priče.

Time su još jednom pokazali svoju manipulativnu ulogu i spremnost da javnosti pokažu sve – sve osim istine.

20. poglavlje

Ni manje od mjesec dana nakon obrane doma obitelji Cvjetković za pomoć nam se obratila obitelj Frlan. Kao i u prethodnom slučaju deložacija je bila zbog kredita – ovaj put Zagrebačke banke.

Možete samo zamisliti kakva je bila atmosfera u njihovoj kući. Prva pomoć koju dajemo obitelji psihološke je naravi. Kažemo im da više nisu sami u toj borbi i da ćemo biti uz njih do samog kraja.

To im puno znači. Pokušajte zamisliti da ste u njihovoj koži, da ste ispucali sve pravne mogućnosti i da bez obzira na sve sporove koje vodite s bankom sud donosi rješenje o deložaciji i odbija sve žalbe. Osjećate se poput osuđenika na smrt koji je dobio datum kada će umrijeti. Sva nada sada je izgubljena.

U tom trenutku, kada je stjerana uz zid, obitelj shvaća da sustav nema rješenja za njihov problem, tek tada obitelj shvaća u kojoj je mjeri sustav naprijateljski nastrojen prema njoj.

Tek tada ona osjeća emocije kao i vi koji čitate ovu knjigu – to je taj trenutak kada shvatite da ste prevareni. U tom trenutku, kada se čini da je sve izgubljeno u vašu kuću dolaze vama nepoznati ljudi i kažu: *Ništa nije gotovo, mi smo uz vas!*

Budući da obitelj tijekom prvog susreta s nama još uvijek ne razumije problem novca kao duga, ona ne može razumijeti naš čin solidarnosti. Ona ne može razumijeti zašto smo ju mi oslobodili krivnje kada su je svi osudili. Osjeća se kao da je pomilovana, kao da je dobila drugu šansu.

Osjeća se kao ona bludnica iz evanđelja po Ivanu (8,10) koju je svjetina htjela kamenovati. U trenutku kada je očekivala smrt, dolazi Isus i oslobađa ju osude. Zašto se svjetina s kamenjem razišla? Zato jer ih je Isus tri stiha ranije upozorio na činjenicu da su i oni sami natrpani grijesima i da osuđujući nju zapravo osuđuju i sebe.

Kreditni sustav ponaša se na isti način kao i svjetina s kamenjem. Prvo izvodi žrtvu pred suca i izigrava lažnog moralistu: *Nisu vratili kredit, ostali su dužni, treba ih deložirati* i sl.

Potom, nakon što ga se suoči s istinom daje petama vjetra iz straha od vlastite osude. Zapazite, ne iz milosrđa ili samilosti prema žrtvi, već samo i isključivo zato jer ZNA da krivnja za nastalu situaciju zapravo leži na NJEMU!

Znaju banke da ljudi nisu krivi za to što ne mogu vratiti kredite, ali ljudi koje banke stišću to ne znaju i zato imaju krivi pristup. Mole banku za milost umjesto da službeniku koji utjeruje dug upute sljedeće riječi -

- a) Znam da je novac dug
- b) Znam da je dug neotplativ
- c) Znam da je sustav postavljen na način da se nađem u ovoj situaciji
- d) Znam da vaš cilj nije naplata duga već uzimanje moje imovine
- e) Dosta ste sa mnom manipulirali
- f) Zovem Živi zid

To je jedini jezik kojeg banka razumije. Međutim, vratimo se mi na deložaciju Frlana.

Ovaj put sustav nas je htio nadmudriti. Već u 7 ujutro policija je opkolila njihovu kuću, ali bez uspjeha jer su naši aktivisti već bili u njoj. *Što će sada učiniti?*, pitao sam se. Moram reći da je svemu što će se kasnije događati kumovala i naša naivnost.

Naime, iako smo bili svijesni da policajci nisu naši prijatelji uspjeli su zadobiti naše povjerenje. Glumili su dobre namjere, pričali s nama, čak bili i opušteni. Na trenutak sam počeo gledati na njih kao i na ostale ljude. Međutim, sve je to bila jedna velika laž, u trenutku kada se nas 15-ak nalazilo izvan ograde zaletili su se na nas u pokušaju da nam onemoguće povratak u kuću. Iako su drugi uspjeli preletiti preko ograde, kolega Adel Avdić i ja ostali smo s vanjske strane.

U tom trenutku dogoditi će se ono famozno natezanje na ogradi koje je na youtube-u pogledalo 35.000 ljudi. U čemu je bila kvaka? Policija je znala da bi našim preventivnim uhićenjem oštrica otpora bila otupljena, kao i moju ulogu u cijeloj priči. Međutim, naš kolega Ređep Ibraim, tada vozač u Taxi Cammeu također je toga bio svjestan, te je odlučio napraviti nevjerojatnu stvar.

Kako bi me oslobodio, krenuo je prema dvojici policajaca s moje desne strane i počeo plesati rukama prema njima. Ne shvaćajući njegovu namjeru oni su zagrizli mamac i krenuli prema njemu s namjerom da ga uhite u čemu su i uspjeli, ali su pritom pustili mene i tako mi omogućili da se othrvam dvojici štrumfova s moje lijeve strane i prebacim preko ograde nazad u dvorište Frlanovih.

Tim činom osim Ređepijevog uhićenja ništa nisu postigli, ali su zato razotkrili svoju podmuklu narav. Tako je počela *opsada* Frlanovih, idući sati prošli su u relativnoj neizvjesnosti.

Zanimljiva je bila i šutnja medija koji iako su znali za live-stream nisu htjeli prenositi što se tamo zbiva sve do 10 sati za kada je bila zakazana deložacija. Mediji su očekivali brzi rasplet, ali umjesto toga uslijedila su 3 sata apsolutne neizvjesnosti, kao i opsadna situacija oko same kuće koja je na trenutke ličila na talačku krizu (zbog velikog broja interventnih policajaca oko kuće). I ovaj put, kao i u slučaju Vukić sve je bilo spremno za još jednu blamažu policije.

U tom trenutku čuo se povik iz mase koja je bila s druge strane ograde i kojoj policija nije dala priči kući – *ODGOĐENA JE!*. Kakvo je to bilo oduševljenje među nama. Još jedna obitelj bila je spašena, kakvo olakšanje! Taj osjećaj ne može se opisati, on se mora osjetiti.

Scena koja će se potom dogoditi podsjetila me na rušenje Berlinskog zida. Onog trenutka kad su policijske barikade bile maknute svjetina je navalila prema kući. Međutim, bez obzira na slavljeničko raspoloženje znao sam što me čeka čim izađem iz kuće – uhićenje i pritvor.

Mirela Frlan zato me nije pustila da idem pješke kući već me povezla autom. Nedugo zatim, na Zagrebačkoj aveniji presreo nas je civilni auto, ali u njemu nisu bili civili. Izvukli su me iz auta, pretresli i priveli. Nakon uhićenja i ostalih formalnosti odveli su me u pritvor, međutim – osmijeh s moga lica nisu mogli skinuti.

Obitelj Frlan bila je spašena, policijska podmuklost razotkrivena, angažman 100 interventnih policajaca pokazao se uzaludnim, a neuspješni pokušaj njihove deložacije bio je tema dana u svim medijima.

Idućeg dana nakon saslušanja kod suca na prekršajnom sudu u Aveniji Dubrovnik bio sam pušten. Istog trena krenuo sam kod Frlanovih, kada su me ugledali na vratima zavladao je radost – Ivaneeee!!!

Osjećao sam se kao dijete jer su me ti ljudi podsjetili na ljubav moje majke. Odmah sam nazvao Damira i Dušana i upitao: *Dečki gdje ste? Dođite kod Frlana.*

Teško je to opisati – jedeš, piješ, smiješ se, a samo par trenutaka ranije izvodili su svjedoke protiv tebe. Pa ipak, to je škola koju sam već odavno prošao, bilo je to moje 18. uhićenje. Možda se jednog dana u policiji pitaju koji je smisao tih uhićenja, na koji način ona djeluju na mene i na kraju – da li represijom mogu promijeniti moja uvjerenja i stavove.

Sada bi se htio osvrnuti na glavni problem u cijeloj ovoj priči – fenomen zla jer je upravo zlo ono što će uskoro zadesiti obitelj Frlan kada ih sudac Bojan Bugarin odluči u tajnosti (bez najave) deložirati.

Kada kažem da je kreditni sustav zlo i da se od njega ne može očekivati išta dobro, neki se pitaju jesam li možda pretjerao. Moje duboko uvjerenje je da nisam, a sada ću objasniti i zašto.

Znam da će ovo što ću sada napisati mnogima zvučati kao teorija zavjere ali svejedno ću to napisati.

Postoje tri vrste udruženja u koja se ljudi uključuju. Djelovanje jednih je javno i njihovi motivi nisu skriveni. Primjer takvog udruženja je društvo planinara, njihova djelatnost (planinarenje) je javna i njihov motiv je ljubav prema prirodi.

Djelovanje drugih je javno, ali su njihovi motivi skriveni. Primjer takvog udruženja su udruge za ljudska prava čiji je primarni motiv isisavanje novca iz državnog proračuna, a ne borba za prava ljudi.

Međutim, postoji i treća vrsta udruženja čije djelovanje NIJE javno i čiji motivi su skriveni. Takva udruženja zovu se tajna društva. Članovi tajnih društava u službi su onih koji su privatizirali novac. Oni koji su privatizirali novac također su članovi tajnih društava, ali se nalaze na višim hijerarhijskim razinama unutar njega.

Osobe u vodstvu svih političkih stranaka zastupljenih u saboru također su članovi tajnih društava, kao i oni koji upravljaju masovnim medijima. Kada se međusobno sastaju oni su prijatelji jedni drugima jer je njihov cilj isti – kontrola nad drugim ljudima i njihovo materijalno i duhovno uništenje.

Oni koji su napustili tajna društva kažu da se unutra događaju razni okultni obredi, te da je Lucifer (Sotona) bog kojeg oni obožavaju. Ja se toga nisam dosjetio, već samo govorim što kažu ljudi koji su bili s njima, s napomenom da neki autori poput Davida Ickea idu i korak dalje i kažu da oni ne samo da služe demonima, već su njima i opsjednuti, tj. da demoni koriste njihova tijela kao vozila.

Političare koji su članovi tajnih društava možemo lako prepoznati po tome što stalno lažu i svojim lažima uništavaju druge ljude.

U jednom trenutku svog života imao sam priliku susresti se s predstavnikom masonske lože što sam i prihvatio budući je taj susret bio moj prvi izravan kontakt s predstavnikom manipulatora.

Kakav je osjećaj to? Odličan, jer sam po prvi put mogao normalno s nekim razgovarati. Za razliku od prijašnjih sugovornika iz policijske postaje ovaj se nije pravio glup i 5 puta postavljao isto pitanje. Nisam mu morao objašnjavati problem novca kao duga jer ga je shvaćao još bolje od mene, i ključna stvar – prema meni se odnosio s poštovanjem.

Međutim, iako me uvažavao kao sugovornika tražio je od mene da mu se pokorim. Osnovna razlika između njega i policijskih službenika je u tome što policijski službenici kao instrument slamanja otpora koriste *batinu* – nasilno lišavanje slobode i pritvaranje, a predstavnik masonske lože *mrkvu* - novac i društveni položaj.

Sličan način komunikacije Sotona je imao i sa Isusom, s napomenom da je s njim komunicirao izravno (ne putem posrednika) i obrnutim redosljedom. Biblijski izvještaj kaže da mu je prvo ponudio *mrkvu* u pustinji:

“Potom ga đavao odvede na vrh planine i pokaže mu sva kraljevstva ovoga svijeta i svu slavu njihovu. I reče mu – sve ću ti ovo dati ako ćeš mi se pokloniti i obožavati me” (Matej 4,8-9).

Budući ga je Isus *otplilio*, odlučio ga je *pripitomiti* batinom. To su one ružne scene u kojima se svjetina pod đavoljim utjecajem ruga Isusu. Biblijski izvještaj kaže da su Isusa prvo skinuli skoro do gola i bičevali, potom mu na glavu stavili krunu od trnja, te ga pljuskali i pljuvali prije nego li su ga doveli do brda Golgota i tamo razapeli.

Đavao je mislio da je Isusovom smrću riješio svoje probleme, međutim – u svojoj zloći i mentalnoj ograničenosti nije shvatio da je Bog upravo od njega napravio najveću budalu u svemiru. Naime, Bog je jasno dao do znanja da je plaća za grijeh smrt i budući su svi sagriješili (prestupili barem jednu od Božjih 10 zapovijedi), svi su lišeni vječnog života. Na koji način onda udovoljiti zahtjevu pravde koje je postavio, a istovremeno spasiti ljude.

Dosjetio se rješenja, on sam će uzeti ljudsko tijelo i umrijeti umjesto nas grešnika, a oni koji vjerom prihvate njegovu smrt umjesto svoje vlastite – biti će spašeni. Međutim, počiniti suicid bilo bi suludo – kakav bi primjer ostavio svojim učenicima. S druge strane, ako bi umro prirodnom smrću – *to ne bi bilo to*.

Trebalo mu je nešto puno bolje, stoga je odlučio govoriti istinu o Bogu onima koji ju najviše mrze – vjerskim vođama koji su vjeru pretvorili u izvor zarade, pritom gurnuvši svoje vjernike u propast. Upravo ti ljudi, osjetivši se ugroženima od njegove nauke koja je nudila besplatno spasenje svima koji ga žele primiti, stalno su mu *visili za vratom* i pokušavali mu nauditi. Na kraju su potkupili jednog od njegovih učenika i organizirali namješteno suđenje koje nije imalo za cilj dokazivanje njegove eventualne krivnje, već odbacivanje njegove nauke.

Najveći Isusovi neprijatelji tijekom njegove kratke ovozemaljske službe nisu bili grešnici, ljudi u problemima, kurve, poreznici u službi marionetske vlasti (Židovi su koristili rimski novac), pa čak ni razbojnici. Naprotiv, upravo s tim ljudima on se najviše družio. Na pitanje zašto se druži s njima odgovarao bi da takvima najviše treba Božja milost budući su oni najviše u problemu. Mnogi od tih

Ljudi odbacili su prijašnji način života, apostol Matej prije nego je prihvatio Isusa za Spasitelja imao je ulogu sličnu našem ministru financija - silom je otimao novac sirotinji.

Da ne duljim dalje – svojim propovjedanjem Isus si je *osigurao* mučeničku smrt. Na taj način ušao je u povijest (podjelio vrijeme na ono prije i poslije njega), ispunio zahtjev Božanske pravde, pokazao svima koliko ih Bog voli (da je umro umjesto njih), ali i privukao mnoštvo sljedbenika na svoju stranu. Da je Đavao znao čime će rezultirati njegova mučenička smrt (Ivan 12,32), nikad mu ne bi priredio razapinjanje.

Međutim, vratimo se mi na moj susret s predstavnikom masonske lože. Što mi je ponudio – novac i medijski prostor za političku kampanju, zauzvrat je tražio da se ne bavim pitanjem regulacije novca, te da se natežem s ostalim marionetama na razini raspodjele.

Ne mogu ga točno citirati, ali ovo je u suštini bila njegova poruka – svejedno mi je kako će se novac raspoređivati, bitno mi je samo da mi zadržimo vlast nad njim. Na to sam mu rekao da ga razumijem, budući je i meni svejedno kako će se novac raspoređivati – puno je bitnije tko ga stvara. Osnovni problem zapravo nije njegova raspodjela, već njegova regulacija – dodao sam.

U tom trenutku, shvativši da me ne zanima raspodjela (pojavna razina), odnosno mito za šutnju – rekao mi je: “To je naša ponuda, ako ju odbiješ mogao bi snositi posljedice”.

“Kakve posljedice?”, upitao sam ga.

“Tema kojom se baviš opasna je i mogla bi te stajati života”, odgovorio je.

U tom trenutku shvatio sam da njegove namjere prema meni nisu bile dobre i da je njegova ponuda zapravo bila ucjena. Time je otkrio jednu jako važnu stvar – ljudi ne služe tom sotonskom sustavu samo zbog materijalne koristi, već i iz straha. Što znači da članstvo u masonskoj loži sa sobom povlači element prisile, ne smije se pričati o regulaciji novca. Toliko o *slobodi* o kojoj tako rado govore.

Bratstvo, družba, kako god ga nazvali, otvoreno je prema vama i prijateljski nastrojeno samo ako ste spremni služiti sustavu koji sve ostale ljude, ali i vas same drži u ropstvu budući mu se i vi, kao i svi ostali morate pokoravati.

Zašto se ljudi onda priključuju tajnim društvima? Vjerojatno zato jer ne shvaćaju da manipulator ima puno veću korist od njih, nego oni od njega. Mentalno su na razini raspodjele, ne shvaćaju da je raspodjela nebitna, budući se sav novac – bez obzira na raspodjelu kad-tad mora vratiti nazad manipulatoru.

Ukoliko ste slobodni zidar razmislite i o ovome - zašto je Sanader u zatvoru? Zato jer su marionete (lutke) potrošna roba. Jednom kada ga je manipulator iskoristio za zadanu ulogu više mu nije bio potreban. To je pola odgovora, druga polovica odgovora jest da je previše znao. Kada se to dvoje zbroji (nisi im više potreban + previše znaš) jasno je da subina lutaka najviše razine nije blistava. Samo lud čovjek može pristati na takvu ulogu.

Poruka koju mi je uputio taj lik zapravo je bila: Ili ćeš biti naša lutka, ili te neće biti. Takav način komunikacije slobodan čovjek ne može prihvatiti, upravo zato je ideja slobodnog zidarstva nespojiva s idejom slobode – budući prvo isključuje drugo.

“Na taj način nećemo razgovarati”, odgovorio sam mu nakon kraćeg razmišljanja.

“Je li to tvoja konačna odluka?”, upitao me.

“Da”, odgovorio sam.

Tako je naš razgovor završio. Sada se vraćamo na slučaj Frlan.

Kreditni sustav je spreman učiniti sve kako bi zataškao problem. Sukladno tome, njegove marionete progurale su ovršni zakon koji omogućava tajne deložacije. O čemu se radi?

Načelo ravnopravnosti stranaka u postupku postoji još od rimskog prava. To načelo zapisano je i u našem ustavu koji kaže da su pred zakonom svi jednaki.

Međutim, pred ovršnim zakonom nisu svi jednaki budući on dozvoljava da se o datumu i vremenu deložacije obavijesti samo ovrhovoditelj, a ne i ovršenik, odnosno – samo jedna od strana u ovršnom postupku. Samim time - on je protuustavan i diskriminacijski.

Taj nakaradan zakon u praksi je rezultirao tajnom deložacijom obitelji Frlan dva mjeseca nakon prvog pokušaja nasilne deložacije.

Sudac Bojan Bugarin shvatio je da Živi zid predstavlja nepremostivu prepreku izbacivanju ljudi na ulicu, pa se dosjetio načina na koji ga zaobići. Policija je iznenada opkolila kuću jednog jutra u 6 sati i na licu mjesta uručila nalog za iseljenje.

Međutim, ta deložacija na kraju je bila sve samo ne tajna budući su svi mogući mediji izvještavali s lica događaja o tome kako policija poput Gestapa bez najave dolazi i izbacuje ljude na ulicu.

Tako je kreditni sustav još jednom pokazao svoje ružno lice. Što se tiče same tajne deložacije, ona je jednim dijelom rezultat i našeg neiskustva. U slučaju kada sudac odbije sve žalbe i ustraje na tome da se obitelj deložira, ne treba ići na *jokera* zvanog zdravstveno stanje.

Naime, ovršni zakon dozvoljava da se u ime lošeg zdravstvenog stanja ovršenika deložacija odgodi, ali samo jednom. Ukoliko je očito da sudac ima namjeru deložirati ljude treba ga pustiti da pošalje interventnu policiju na Živi zid, bolje je to nego da ih naknadno tajno deložira.

Ne govorim to bez razloga, svako policijsko nasilje rezultira još većim otporom i broj ljudi u Živom zidu, kao i spoznaja o novcu kao dugu ubrzano rastu. Onog trenutka kada se u Živom zidu nalazi 300 ljudi deložacija postaje tehnički neizvediva. Ne samo da je prevelika grupa za uhićenje, već je to i prejak udarac za marionetsku vladu.

Imajte na umu da je uhićenje 25 ljudi kod obitelji Vukić rezultiralo medijskom bombom, sada pokušajte zamisliti što bi predstavljalo uhićenje 10 puta veće grupe.

21. Poglavlje

Misli koje ću s vama sada podijeliti pale su mi na pamet nakon razgovora s jednom samohranom majkom u stambenom kreditu.

Nakon što je pročitala KNN, shvatila je problem novca kao duga i njegovu neotplativost, te me upitala onako iz znatiželje: "Jeste li vi ljevičari?" - nije joj bilo jasno u koju bi nas političku grupaciju svrstala.

Na trenutak sam se zamislio budući mi je bilo jasno što želi reći (da smo na strani ljudi, a ne financijske oligarhije), međutim moj odgovor bio je ne. Evo zašto...

Lijevo biračko tijelo najčešće predstavlja socijalno ugrožene ljude, pritom ne mislim na one u vrhu SDP-a, već na njihovog prosječnog birača. SDP, ali i druge lijeve stranke znaju da će birači po prirodi stvari naginjati u lijevo što će socijalna (ekonomska) situacija u zemlji biti gora.

Međutim, sirotinja ne shvaća da SDP, Laburisti i njima slični ne teže uspostavi socijalne države (društva blagostanja), već državi socijalnih slučajeva (društvu bijede i siromaštva).

Budući je sirotinja *programirana* da razmišlja o novcu samo na pojavnj razini, ljevičari ih hrane pričama o *pravednijoj* raspodjeli. Dakako, oni ne namjeravaju preusmjeriti milijarde koje trenutno odlaze međunarodnim kreditorima u ruke siromaha, već je njihov cilj iskorijeniti srednju klasu.

Sada se postavlja pitanje, koji je cilj istrebljenja srednje klase? Odgovor je jednostavan – suzbijanje svakog otpora kreditnom sustavu. Naime, kreditni sustav zna da otpor režimu neće doći od strane beskućnika i skupljača boca, već onih koji imaju kakvu-takvu normalnu egzistenciju. Npr. svoj vlastiti dom, vikendicu na moru, auto i slično. Te ljude kreditni sustav preko svojih marioneta predstavlja sirotinji kao *klasne neprijatelje* tvrdeći da je uzrok njihovog siromaštva (toga što su ostali bez svoga doma, što su nezaposleni, što im plaća kasni, što ne mogu vratiti kredite i sl.) u tome što ti ljudi (srednja klasa) snose premalo porezno opterećenje i da će jednom kada se po njima udari novim i većim porezima siromašni imati bolji život.

Naravno, to je daleko od istine budući da te mjere ne samo da ne doprinose boljem životu sirotinje koja iz dana u dan sve teže preživljava, već i guraju mnoge pripadnike srednje klase u kategoriju siromašnih (nezaposleni/podstanari).

Stvarni cilj *klasne borbe* dakle nije preusmjeravanje kapitala kojeg ima srednja klasa u ruke siromašnih, već u ruke financijske oligarhije – banaka i s njima povezanih institucija, odnosno žele s imovinom srednje klase napraviti isto ono što su napravili s državnom (nekad društvenom) imovinom.

Naravno, kada bi to javno rekli, nitko normalan ne bi glasao za njih, ali budući da sirotinja ne shvaća problem novca kao duga, oni u svojoj bijedi, tuzi i očaju prihvaćaju tu retoriku, izlaze na izbore i glasaju za SDP, Laburiste i slične.

Iz tog razloga odbacujemo koncept *klasne borbe* koju nam kvazi ljevičari serviraju kao lijek za trenutno stanje u državi. Lijek koji oni nude, zapravo je otrov čiji je cilj izazvati duboke društvene podjele, okrenuti ljude jedne protiv drugih i skrenuti pogled društva sa stvarnog uzroka naših problema.

Naša stranka Savez za promjene stoga odbacuje naše svrstavanje u lijevi politički spektar iako zapravo nema stranke u Hrvatskoj koja je više naklonjena ljudima opečnito, a sirotinji pogotovo.

Sada vam želim otkriti jednu tajnu. Dugi niz godina, odnosno cijelu mladost do 24. godine razmišljao sam o novcu samo na razini raspodjele. Budući dolazim iz srednje klase, imam svoj vlastiti stan, roditelji mi imaju kuću na moru, imam nešto novaca u dionicama itd., smatrao sam da su porezi veliki, a samim time i moji prihodi manji radi siromašnih. U svojoj ludosti i ograničenosti mislio sam da su siromašni ljudi, odnosno oni koji po prirodi naginju ljevičarenju moji neprijatelji.

Zašto? Zato jer klasni rat nije jednosmjernan, ne pokušava se samo sirotinju okrenuti protiv srednje klase, već i obrnuto - srednju klasu protiv siromašnih. Tu nastupaju HDZ, HSLŠ i ostale stranke s druge strane političkog spektra.

Kao što se nekog siromaha uvjerava da sam ja njegov neprijatelj zato jer posjedujem vlastiti stan i nisam podstanar, tako se i mene uvjerava da je taj siromah moj neprijatelj jer se porezi na imovinu navodno uvode radi siromašnih i sl.

Tek nakon što sam shvatio na koji način kreditni sustav vrši raspodjelu kapitala, mogao sam promijeniti način razmišljanja i shvatiti da kreditni sustav ne samo da okreće ljude jedne protiv drugih, već ih istovremeno i jedne i druge izrabljuje.

Srednju klasu mrcvari velikim porezima, a sirotinji daje premalo novaca. U stvarnosti tonemo i jedni i drugi, srednja klasa ostaje bez imovine i prelazi u kategoriju siromašnih, a siromašni postaju ekstremno siromašni – beskućnici, skupljači boca, prosjaci itd.

Jedini koji profitiraju od propagiranja *klasne borbe* zapravo su bankari i političari – bilo lijevi ili desni, socijalisti ili konzervativci, laburisti ili liberali koji rade za kreditni sustav.

Kada kažem ljudima da glasaju za Savez za promjene, ne govorim to radi sebe, već radi njih samih. Da sam htio, mogao sam sklopiti *deal* s kreditnim sustavom i onom masonu stisnuti ruku i zgrabiti lov, a ne riskirati svoj život i natezati se sa štrumfovima po deložacijama.

Da me zanimala pojavna razina novca, unovčio bi svoje znanje, a ne ga besplatno dijelio drugima.

Ako bez obzira na sve mislite *svi su političari isti* - pa smo samim time i mi korumpirani, nemojte se ustručavati javiti nam se prvom prilikom kada ovršitelji pokucaju na vaša vrata, u trenutku kada vam bude najgore - kada kreditni sustav dođe po svoj danak. Tada ćete shvatiti da marionete kreditnog

sustava koje rade za ovaj ljudožderski sustav nikada neće stati pred prag vašeg doma. Mi za razliku od njih hoćemo, ne samo zato da bi dobili vaš glas nego i zato jer je to naše duboko uvjerenje. Tada ćete shvatiti da svi političari nisu isti. Naša je jedina želja da se u to ne uvjerite na osobnom iskustvu, ne radi nas samih, već radi vas jer znamo kroz što prolaze obitelji koje branimo.

22. Poglavlje

Tko je krivac za nastalu situaciju? U mnogim društvima postoji običaj svaljivanja krivnje na određenu osobu ili grupu. Kada se pojave problemi svjetina traži odgovornost. Zapazite, ne prije nego se pojave, nego tek KADA se pojave.

Međutim, to nije glavni problem - gdje se on nalazi reći ću kasnije, sada želim citirati poznatog TV voditelja Krešimira Mišaka: "U seriji *Obitelj Soprano* šef te mafijaške obitelji jednom prilikom ljutito objašnjava svojim potčinjenima kako ta *njihova stvar* (mafija) oduvijek funkcionira na isti način. Ustrojena je, rekao je, poput piramide po kojoj 'novac ide prema gore, a sranja prema dolje'. Slikovito i točno. Za istinu je uvijek potrebno malo riječi. Niti trunke drugačije nije niti sa svjetskom financijskom mafijom. Jer ona je upravo to, udruženi zločinački pothvat, neka nikoga ne zavaravaju akademske titule i lijepa odijela. Po kakvima su, uostalom, poznati i mafijaši iz filmova".

Zašto vam ovo govorim? Manipulator je genijalan um, on se u potpunosti maknuo od pitanja raspodjele, on ne ide na izbore i ne pojavljuje se u medijima. Na taj način, on je odgovornost za sva sranja koja se događaju prebacio na svoje lutke. Kako će problemi biti sve veći, tako će lutke koje je on postavio biti pod sve većim pritiskom. U jednom trenutku kada vidi da je neka lutka u toj mjeri omražena od strane naroda da je rizično i dalje ju držati na istoj poziciji, on *pomješa karte* i stavi novu lutku.

Međutim, bez obzira na zamjenu lutke, problemi su i dalje tu. Ljudi su i dalje nezadovoljni. Što on tada radi? Iako je savršeno jasno gdje leži korijen problema, on sugerira medijima i novoj lutki da žrtvuju staru lutku i sve probleme svale na nju. Na taj način nova lutka je kupila vrijeme i simpatije od naroda, a manipulator je uspio sakriti svoju odgovornost za nastalu situaciju.

Sanader je bio slobodan zidar i nije bio žrtvovan zato jer je krao, budući je sustav sam po sebi lopovski, već isključivo zato jer je netko trebao snositi odgovornost za kreditnu krizu i sva sranja koja su došla s njom. Obrazac se potom ponovio i na Kosorici, lutki koja je došla nakon njega i koja mu je zabila nož u leđa. I ona je dobila *nogom u guzicu* jednom kada više nije bila potrebna, kao što će i Karamarko i Milanović i sve druge lutke nakon njih.

To je *modus operandi*, odnosno obrazac ponašanja Gospodara lutaka (Master of puppets). Lutke su za njega ništa više od potrošne robe koju se iskoristi, potroši, a potom odbaci kao staru krpu od koje više nema koristi.

Sada bi se htio vratiti na glavni problem. Ljudi odgovornost za probleme u društvu svaljuju na lutke koje sjede u vladi iako te lutke za njih nisu odgovorne, budući je manipulator taj koji je donio odluke

koje su izazvale probleme - one su samo provele njegovu volju. Drugačije nisu niti mogle jer je on taj koji ima *šapu* na lovi, a samim time i poziciju da njima upravlja.

Isto tako, ljudi za svoje financijske probleme nikad ne krive pogrešnu regulaciju novca, već isključivo one koji novac raspoređuju. Iako bi se slični, ako ne i identični problemi pojavili čak i u slučaju da je raspodjela najpoštenija. Kreditni sustav postavljen je na način da netko mora izvisiti, pitanje je samo tko će preuzeti ulogu gubitnika.

Tek kada to shvatite jasno vam je zašto ljudi dožive razočaranje svaki put kada vide da nova lutka (za koju su glasali), nastavlja s politikom prethodne lutke (protiv koje su glasali). Oni naprosto nisu svjesni toga da se iza obije lutke krije ista glava i da je potpuno svejedno kome daju glas sve dok on ide nekoj od lutaka iz manipulatorove kolekcije.

Oni naivno misle da će druga lutka provoditi drugačiju politiku, međutim - svaki put se iznova razočaraju. Na kraju izgube vjeru u demokratski sustav i prestaju izlaziti na izbore. Ne vide u tome više smisao jer znaju da je svejedno za koga glasaju budući će politika ostati ista.

Međutim, je li problem u izbornom sustavu, predstavničkoj demokraciji i političarima ili u njima samima? Tko je krivac za to što oni uvijek glasaju za lutke? Je li ih netko tjerao da glasaju za njih?

Nije, odgovornost za njihov pogrešan izbor leži u njihovoj povodljivosti, budući slijepo vjeruju masovnim medijima i ne žele se informirati o stvarnom uzroku naših problema. Kada bi to učinili bilo bi im jasno kao dan za koga treba glasati ako žele da se vladina politika promjeni.

Međutim, netko će na to reći: "Kako možeš kriviti birače za nastalu situaciju, dio krivnje zasigurno leži i na političarima". Nažalost, koliko god se netko na mene sada naljutio moram vam reći da političari uopće nisu krivi, oni se samo prilagođavaju ukusu birača.

Oni znaju problem (pogrešna regulacija novca), ali isto tako dobro znaju da birače monetarna reforma ne zanima.

S druge strane, ja kad sam ga shvatio, odlučio sam učiniti sve što je u mojoj moći da ga prenesem drugima, međutim, opet problem - birače zanima samo pojavna razina novca.

O čemu se radi, imao sam prilike sresti par iskrenih ljudi iz drugih stranaka. Jednu ženu iz HSLŠ-a koja kuži ovaj problem i koja je odbila biti dio naše stranke iz banalnog razloga. Savez za promjene i ovo o čemu mi pričamo, koliko god to bilo bitno - birače nažalost uopće ne zanima. Ako bi stala iza naše stranke i pričala našu priču, ne bi imala šanse na izborima.

Jedan drugi, meni osobno drag čovjek, HDZ-ov je donaćelnik jedne male općine na moru. Budući ga poznajem od djetinjstva prišao sam mu jednom prilikom i upitao ga: "Biste li htjeli da vam poklonim knjigu KNN?" On me na to potapšao po ramenu i rekao: "Već sam ju pročitao, znam sve", međutim - objasnio mi je: "Kada bi izašao iz HDZ-a i počeo ljudima pričati o regulaciji novca i tome zašto smo u krizi proglasili bi me ludim i mogao bi se oprostiti sa svojom političkom karijerom".

Gdje dakle leži problem? Političari koji se nalaze na poziciji moći imaju relativno lagodan život. Oni problema u životu nemaju, njima plaća ne kasni, niti brinu o tome kako će doći do love. S druge strane, ako bi pričali o regulaciji novca bili bi izbačeni iz svojih matičnih stranaka, a prelaskom u Savez za promjene ne bi ništa dobili budući birače ne zanima naša priča.

Dakle, oni razmišljaju ovako: *Ako birače ne zanima regulacija novca i nemaju namjere glasati za stranku koja se zalaže za monetarnu reformu, zašto bi ja riskirao svoju karijeru i položaj. Meni je u životu dobro, ako biračima ne smeta kreditni sustav i politika koja iz njega proizlazi, ne smeta ni meni.*

Tako razmišlja golema većina onih kojima je dobro unutar kreditnog sustava. Da ste vi koji ovo čitate kojim slučajem menadžer u nekoj banci i da imate plaću od 20.000 kn, velika je vjerojatnost da ni vi ne bi dizali paniku oko regulacije novca iz istog razloga - vama je u životu dobro. Ako se oni koje banke deložiraju ne bune zbog loše regulacije, zašto bi vi dizali frku oko toga.

Stoga se opet postavlja pitanje: "Gdje onda leži problem?". Odgovor je - u ljudskoj naravi i tome da je u prirodi goleme većine ljudi ići linijom manjeg otpora. Političari koji su na vlasti refleksija su birača koji su za njih glasali, budući i jedni i drugi imaju isti način razmišljanja - briga ih je samo za sebe - ako je njima samima dobro nije ih briga za druge.

Birači bi htjeli drugačije političare i drugačiju politiku, ali se oni sami ne bi htjeli promjeniti. Do promjene u politici može doći tek onda kada dođe do promjene u načinu razmišljanja birača. Ta promjena počinje spoznajom o problemu, uloga ove knjige je osvjestiti birače o posljedicama pogrešnih odluka, te im ukazati na liniju većeg otpora kao jedinog puta u bolju budućnost.

U suprotnom, ako birači nastave glasati sami protiv sebe, ponoviti će istu grešku kao i izmanipulirana masa koja je skandirala "Pustite Barabu, raspnite Isusa". Drugim riječima, glasati će za onoga koji ih želi pokrasti, a ne za onoga koji im želi pomoći.

U narodu se kaže - svaka roba ima svoga kupca. Sve dok će birači kupovati laž, nepopularnu istinu će se odvažiti govoriti samo najhrabriji, odnosno samo oni koji su interes zajednice stavili ispred svoga osobnog interesa.

Svi koji o novcu razmišljaju samo na pojavnj razini, a to je golema većina, nikada neće ići van s pričom o regulaciji novca čak i da je razumiju. Svjesni su toga da bi tim činom pali u nemilost manipulatora i njegovih lutaka, te da ih nogom u guzicu ne bi šutnuo samo kreditni sustav, već i njihov vlastiti narod.

Vidjeli su što se meni dogodilo, dobio sam *nogom u guzicu* i od kreditnog sustava i od birača na izborima. Sukladno tome, oni su spremni braniti laž sve dok ne vide da su birači spremni stati na stranu istine.

Jednom kada se istina pročuje i kada ju birači shvate nastati će lavina, meni je pripala čast da bacim prvu grudu.

Mnogi ljudi u povijesti našeg naroda borili su se za slobodu, neki plugom, neki mačem, a neki puškom. Za razliku od njih ja sam kao instrument otpora odabrao olovku i papir, te svoje vlastito tijelo.

Da nisam nastavio s otporom prezreo bi njihovu žrtvu jer oni u smrt nisu išli sebe radi, već radi generacija koje će doći. Svoj život smatrali su manje vrijednim od naše slobode.

Na isti način, mi koji na deložacijama stajemo u živi zid i tako pružamo otpor kreditnom sustavu žrtvujemo sebe radi budućih naraštaja koji će doći. Vidjeli smo istinu i nismo mogli odoljeti njenoj ljepoti.

Sukladno tome, između služenja marionetskoj vladi i vlastitom narodu, mi smo odabrali vlastiti narod. Što ćete vi učiniti sa spoznajom koju ste dobili stvar je vašeg slobodnog izbora. Želja našeg srca je da stanete uz nas i da držeći se za ruke zajedno krenemo na put prema slobodi.

POGOVOR

Nakon što pročitate moje prve dvije knjige i više vam je nego jasno da je način na koji je kapital raspoređen u našem društvu sve samo ne pošten i pravedan.

Međutim, s razlogom nisam ulazio u pitanje nepravedne raspodjele kapitala jer sam znao ono što i vi sada znate – da ona nije uzrok problema, već posljedica monetarne segregacije društva na nekolicinu vjerovnika i nepregledno mnoštvo *prinudnih dužnika*, odnosno ljudi koji se u dugu ne nalaze svojom voljom ili slobodnim izborom, kao što mediji često pokušavaju prikazati, već im je ta uloga nametnuta samom činjenicom da je novac dug i da se bez novca naprosto ne može živjeti u suvremenom svijetu.

Kada pišem protiv ljevičara i komunista, to ne radim zato jer osuđujem iskrene i poštene ljude koji su svoje živote posvetili borbi za radnička prava, tj. za slobodu i bolji život radničke klase.

Upravo suprotno, ti hrabri ljudi ne samo da nisu moji neprijatelji, već i na sebe samog gledam kao na jednog od njih.

Takvu retoriku koristim isključivo zato da bi raskrinkao lažne ljevičare, one koje masovni mediji guraju na TV ekrane kako bi obmanjivali radničku klasu pričama o *pravednijoj raspodjeli* i boljem životu siromašnih i obespravljenih ljudi, a sami žive *kao bubreg u loju*.

Možete ih prepoznati po tome što nikada nisu nosili lisice na svojim rukama, bili blaćeni od strane masovnih medija ili stajali u Živom zidu. Ti ljudi nikada neće govoriti o novcu kao dugu kao glavnom uzroku nejednake raspodjele kapitala u našem društvu.

Ti ljudi, bolje rečeno – te moralne nakaze znaju da što će kreditni sustav više mrcvariti ljude veće će biti njihovo glasačko tijelo, a samim time i bolji izborni rezultat.

Oni ne nose radnička odijela niti imaju izmučene ruke – budući da od *poštenog rada* kako često znaju tepati nisu nikada niti živjeli.

Sada vjerojatno možete razumjeti zašto Isusovi neprijatelji nisu bili ljudi u problemima, već vjerska

oligarhija koja je manipulirala njihovim osjećajima radi svog osobnog probitka.

Na isti način, naši neprijatelji nisu iskreni ljevičari i komunisti koji glasaju za SDP, Laburiste, *Zelene* ili neku drugu *lijevu* opciju.

Ti ljudi su samo žrtve režimske propagande i vlastite neinformiranosti. Tim ljudima, koji su nerjetko i sami u problemu prvima treba pristupiti s ljubavlju i osjećajem za njihovu patnju, pritom ih ne osuđujući za stanje u kojem se nalaze.

Što se tiče desnog biračkog tijela koje mrcvare HDZ, HDSSB i razni HSP-ovi, njima je najteže objasniti da problem nisu ćirilčne ploče, nacionalne manjine ili komunisti. Na žalost, gledaju u prošlost i zbog toga nisu u stanju vidjeti sadašnjost. Ne shvaćaju da stranke desne opcije manipuliraju njihovim osjećajima na isti način kao i SDP sa ljevičarima.

Oni ne koriste domoljublje kao instrument za izgradnju boljeg društva u budućnosti ili ispravljanje nepravde koja se našem narodu događa u sadašnjosti, već nas stalno vraćaju u prošlost koju ne možemo promjeniti.

U toj prošlosti žive i mnogi Srbi koji ne shvaćaju da do boljeg položaja njihovog naroda neće doći ako glasaju za SDSS, budući je SDSS samo produžena ruka kreditnog sustava i suradnik marionetske vlasti koja svojom politikom ne izrabljuje samo Hrvatski narod već i sve ostale nacionalne manjine koje žive u našoj zemlji.

Iako smo se u prošlosti često nalazili na suprotstavljenim stranama, Hrvati i Srbi podjednako su bili žrtve propagande koju je gurala nekolicina, kao i uvijek – ne za dobrobit naših naroda već svojih vlastitih guzica. Iz tog razloga naša je dužnost pružiti ruku pomirenja i oprosta jedni drugima, ne s ciljem negiranja patnje kroz koju smo i jedni i drugi prolazili u prošlosti, već s ciljem uklanjanja patnje s kojom se suočavamo u sadašnjosti.

Nemojte se zavaravati, isti sustav koji tlači Hrvate u Hrvatskoj tlači i Srbe u Srbiji. Marionetske vlade u obje zemlje služe istom manipulatoru i njegov je cilj nastavak naše međusobne netrepeljivosti jer zna da nas na taj način može držati u trajnom ropstvu.

Što se tiče stranaka centra – HSS-a, HNS-a, HSL-a, ZA GRAD i sličnih. One prividno zastupaju interese građanstva, odnosno seljaka, međutim – stanje kako u gradu, tako i na selu nikada nije bilo gore. Služe li te stranke interesu manipulatora i uskom stranačkom vodstvu ili našem narodu zaključite sami.

Ista stvar je i sa svjetonazorskim strankama poput HRAST-a čiji glasači ne shvaćaju da prijetanja tradicionalnom braku nisu seksualne manjine nego kreditni sustav. Upravo je katastrofalno ekonomsko stanje glavni uzrok kako raspada obitelji, tako i malog broja brakova i djece.

Za kraj, završiti ću s riječima Martin Luther Kinga: *I have a dream*, odnosno – imam san da ćemo jednog dana biti slobodni. Hoćemo li uistinu i biti ovisi o vama i vašoj odluci, mi koji smo odlučili biti dio otpora tu smo odluku već donijeli.

Statistički podaci

31.12.2013. u blokadi je bilo 299.795 građana, a njihove nepodmirene obveze iznosile su 23,82 milijarde kuna.

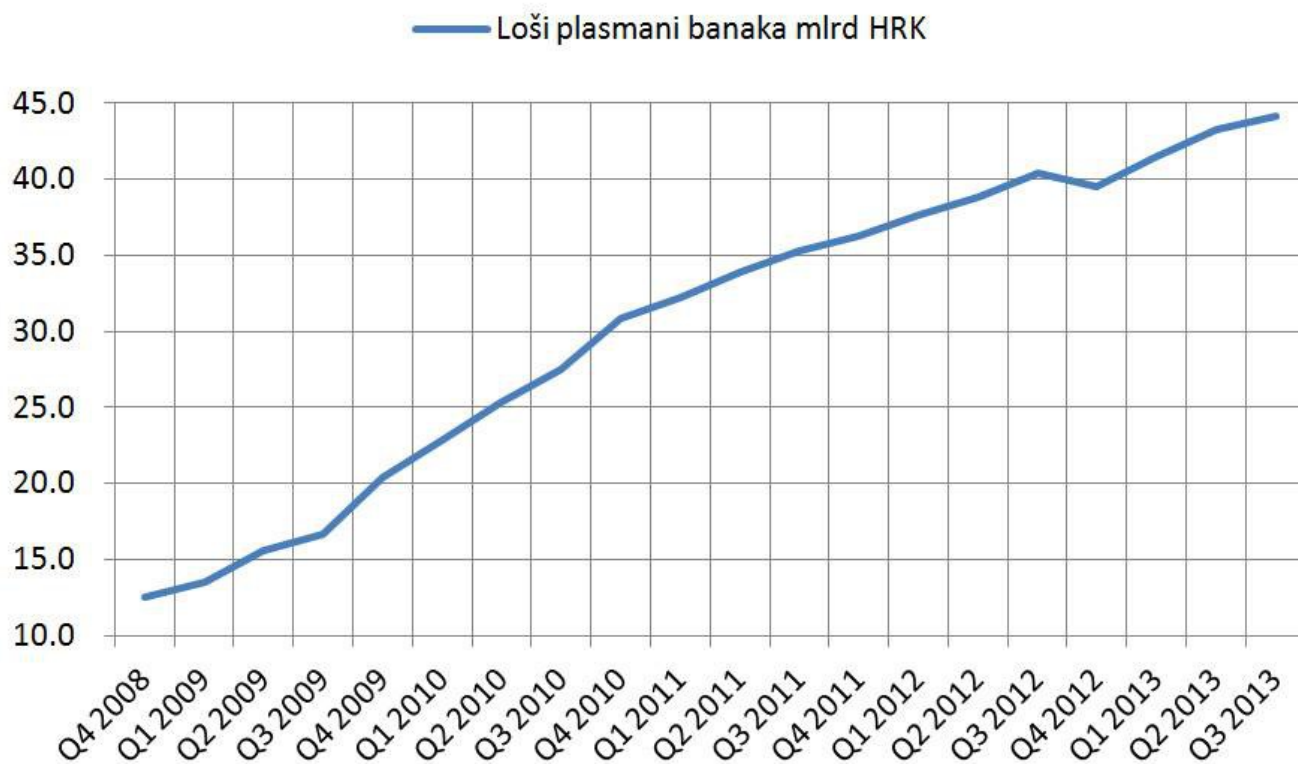
Podatak o broju ovrha nad nekretninama također je šokantan (u stalnom porastu). Prema podacima HGK 2006. g. ovršeno je bilo samo 319 nekretnina, a 2013. pomalo nevjerojatnih 6773.

Ako se broj ovršenih nekretnina podjeli s brojem dana u godini, 2006. je bilo ovršeno 0,87 nekretnina dnevno (manje od jedne), a 2013. čak 18,5 nekretnina dnevno. To znači da je broj ovršenih nekretnina u navedenom razdoblju porastao 21 put! Epidemija deložacija tek dolazi budući zbog tromosti pravosudnog sustava ti ljudi još nisu došli na red za odstrel (dobili rješenje s datumom deložacije). Očito je da je rast broja ovršenih nekretnina posljedica krive regulacije novca, a ne loših odluka na razini pojedinca jer se rast od 2100% u 7 godina ne može objasniti naglom promjenom u ljudskom ponašanju.

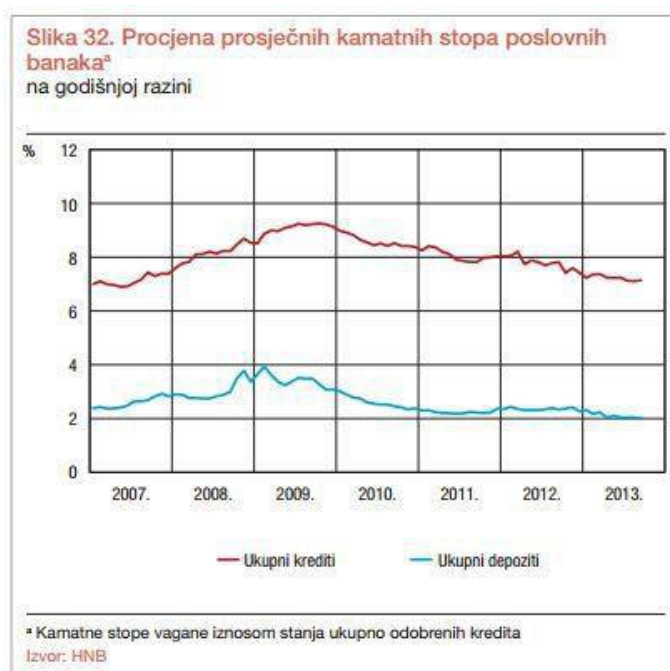

>>>>>>

U trenutnom sustavu udio loših kredita može samo rasti

Kamata na kredit uvijek je dva do tri puta veća od kamate na štednju.

Sadržaj

1. poglavlje.....	1
2. poglavlje.....	7
3. poglavlje.....	11
4. poglavlje.....	14
5. poglavlje.....	15
6. poglavlje.....	19
7. poglavlje.....	23
8. poglavlje.....	27
9. poglavlje.....	30
10. poglavlje.....	34
11. poglavlje.....	36
12. poglavlje.....	38
13. poglavlje.....	45
14. poglavlje.....	49
15. poglavlje.....	56
16. poglavlje.....	59
17. poglavlje.....	61
18. poglavlje.....	67
19. poglavlje.....	69
20. poglavlje.....	72
21. Poglavlje.....	78
22. Poglavlje.....	79
POGOVOR.....	82